

Giới thiệu Nhúng Chàm Cực Phẩm

Truyện Nhúng Chàm Cực Phẩm của tác giả Tô Ma Mạn Thảo là câu chuyện ngôn tình hiện đại. Cô, chỉ có thể dùng hai từ hình dung, đó là: siêu lười. Xem thì biết, người ta mới sinh ra một ngày ngủ mười bảy mười tám tiếng, còn cô ngủ luôn hai mươi ba giờ.

Cô là lại còn ham trai đẹp nữa chứ (trai đẹp ai mà không ham chứ, hắc hắc hắc), một ngày cô ngủ hai mươi ba giờ, còn lại một giờ dùng để ngắm trai.

Thời kì trẻ con, trên mình cô giống như có khí chất giám thị tiềm ẩn, lìm dim lìm dim (tại ham ngủ á), hễ đến chỗ có trai đẹp ngôn tình hiện đại thì bừng tỉnh lại, sau đó mắt không nháy mắt nhìn chăm chăm người ta, thẳng đến khi trai đẹp biến mất. Hơn nữa nhiều khi hai trai đẹp đi cùng một lúc thần thái lại càng sáng lạng hơn nữa. Ăn uống ở trong mộng (chắc tại mơ cũng thấy trai nên no luôn á), không nháo không quấy.

Bạn đang đọc truyện *Nhúng Chàm Cực Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Phiền Lòng

Uông Vượng toàn thân nằm dài trên giường, gục, nằm ngay đơ... không được, cái này không thoải mái, mệt mỏi, đổi một cái tư thế khác, sách vở bày bừa hai bên hông, hai tay chống cằm nằm lười trên giường. Lúc này, một ánh mắt “biến dị” chặt chẽ nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính—nơi đó, hai chàng trai đang dính thân vào nhau!!!!

Không sai, tiểu sắc nữ năm đó nay biến thành hủ nữ ah, ông trời có mắt!!!

“Rìng rìng rìng, bạn có tin nhắn, rìng rìng rìng, bạn có tin nhắn”, tiếng tin nhắn của điện thoại vang lên siêu to.

Lúc mới đầu điện thoại của cô, trừ khi lúc cô cầm nó lên coi giờ, còn lại ai gọi cô tìm khắp nơi đều không thấy.

Sau đó mẹ cô thấy vậy lên tiếng, kêu cô đổi cái điện thoại âm thanh lớn hơn, nhưng ai ngờ Uông Vượng vì cái vỏ ngoài xinh đẹp, chết sống không đổi, ôm cây gậy LG không buông tay, làm Uông mẫu nương nương cũng pó tay...

Ai ngờ người tính không bằng trời tính, cái LG xinh đẹp của Uông Vượng mà Uông mẫu nương nương cần nắn không đến một tháng sau, ở trong xe bus đổi chủ.

Sau đó cô nắn nỉ Uông mẫu nương nương cho tiền mua một cái điện thoại khác, cuối cùng không có kết quả, chỉ có thể cắn răng đi mua một cái điện thoại made in china âm thanh siêu lớn này. Sau cuộc “thánh chiến” đó, cô không bao giờ mơ tưởng thêm cái điện thoại nào nữa.

Mở tin nhắn ra, người gửi tin là Triệu Tiền, bạn hồi trung học của cô, nói cái gì là hộp lớp, kêu cô bắt buộc phải đi, nếu không thì cho Trầm Sơ Trạch đến bắt cô, vân vân và vân vân...

Lần này đến lượt Uông Vượng trợn trắng mắt, lật danh bạ tìm số của Triệu Tiền, gọi qua cho nó. Cô ghét nhắn tin, tuy rằng gọi điện có vẻ phí tiền nhưng cẩn thận tính kĩ thì nó lại lợi hơn, lại ích tốn sức, phù hợp với những người lười như cô.

“Uy ~ thân ái ~” giọng Uông Vượng ôn ôn nhu nhu vang lên. Cô là người Giang Nam điển hình, lúc đầu cũng không để ý, sau lên đại học cô mới phát hiện, giọng của cô quả thật là rất ngọt! Nhưng là không có biện pháp, đây là trời sinh mà.

“Uông Vượng kia, mày không muốn sống nữa sao? Dám gọi điện thoại cho tao, không biết là tao nghe điện thoại cũng tốn tiền sao, có biết tao tháng này tao không còn tiền không, ngày mai...”

Đầu bên kia điện thoại lập tức truyền đến giọng con gái cao tám quãng. Uông Vượng chỉ có thể đưa điện thoại rời xa chính mình, lúc sau đợi người bên ấy nói xong mới đem lại gần, vì thế hình thành một tư thế quái dị, một bên không ngừng lấy điện thoại đưa ra đưa vào, một bên cái cổ không ngừng kéo dài ra chăm chú nhìn vào vì tính.

“A Tiền ơi, chị hai nhanh chóng hạ hỏa, nói nhanh chuyện chính đi, nói xong tắt liền.”

“Uông Vượng, mày là đồ vô lương tâm, thật vất vả chị em chúng ta mới nói chuyện, mày liền vô tình như vậy tắt máy.....”

Uông Vượng “im lặng lắng nghe, nhưng không biết chừng nào mới hiểu”, haizz, sớm biết tình huống này cô không gọi điện thoại đâu, nhìn bây giờ mà xem, Triệu Tiền này không biết nói đến khi nào nữa....

“Blablablabla.....đúng rồi, Vượng Vượng, hộp lớp lần này, mày nhất định phải tham gia đó.”

Uông Vượng lúc này đang điều chỉnh âm lượng vì tính, cô sợ hai nam nhân này lửa nóng xông lên âm thanh bị Triệu Tiền nghe thì xong luôn, hình tượng của cô liền bị hủy! Mặc dù ở trước mặt Triệu Tiền cũng không có hình tượng gì, nhưng cũng không thể sơ suất!

“Vi sao?” Cô lười biếng hỏi, nhớ lại lúc trước cô học đại học bảy năm, đi làm cũng một năm, không sai biệt lắm là tám năm chưa bao giờ cô đi họp lớp. Nguyên nhân chính là cô không muốn gặp cái người kêu là Trầm Sơ Trạch kia. Tám năm trôi qua, không biết anh ta hiện tại như thế nào.

“Nhiều lời vô nghĩa, đương nhiên là nữ cường nhân của trường trung học chúng ta mời đó, bà ta còn chỉ đích danh Ưông Vượng của mày mà”.

“Không thể nào....” Ưông Vượng kinh ngạc nói. Một nữ sinh thành thích thường thường, không hề rằng sẽ trở thành trong suốt, không lý nào còn có người nhớ kĩ!

“Tại sao lại không thể? Nếu mày dám không đến, tao liền đem theo Trầm Sơ Trạch đến nhà giết mày! Hừ hừ! Năm nay Trầm Sơ Trạch ngàn năm không tham gia họp lớp cuối cùng cũng tới.”

“Oh my god! Sao tao lại quen cái đứa bạn như mày chứ?” Ưông Vượng khóc không ra nước mắt, thầm mắng Trầm Sơ Trạch kia, đang yên ổn ở nước ngoài sao tự dưng lại trở lại chứ?

“Tao mặc kệ, chủ nhật tối 6h, ở khách sạn Quốc Tế Côn Luân, tốt nhất là mang theo tiền, rồi mời khách nhà giàu không đến, chúng ta AA đều mọi người(là chia đều ra trả tiền á), cứ như vậy, nhớ nha, bái bai...”

Ưông Vượng cầm điện thoại nghe thật lâu âm thanh “Tut tut tut...”, khóc không ra nước mắt.

Làm sao bây giờ, tuy nói cùng Trầm Sơ Trạch năm đó cũng không có gì, nhưng đó là mối tình đầu của cô, tuy là cô mền đơn phương không có nói với ai hết, cho dù là Trầm Sơ Trạch anh ta cũng không biết,ngoại trừ Triệu Tiên tự nó nhìn ra manh mối.

Mãi đến khi tốt nghiệp trung học, lên đại học, nam sinh cũng có người thổ lộ với cô, cô luôn cố tình tìm kiếm bóng dáng Trầm Sơ Trạch trên người họ. Cuối cùng là vì không chịu nổi ý nghĩ mình lợi dụng người ta như vậy nên cô cự tuyệt bọn họ.

Ảnh hưởng của Trầm Sơ Trạch đối với cô không thể nghĩ ngờ là rất lớn, bởi vì trên mặt anh ta khi cười lên sẽ có một cái lúm đồng tiền, sau đó cô liền thiên vị những nam sinh có lúm đồng tiền, bởi vì làn da của Trầm Sơ Trạch thật trắng thật trắng, cho nên cô đặc biệt thích nam sinh da trắng như anh ta.

Nhưng cho dù bọn họ giống nhau, nhưng họ cũng không phải Trầm Sơ Trạch, miễn miễn cưỡng cưỡng quy họ cùng một chỗ, đối với bọn họ thật không công bằng.

Đối với tình yêu, Ưông Vượng luôn chân thành, trong từ điển của cô, không có từ lừa dối tình yêu. Khi cô học đại học, mọi người xem tình yêu như trò chơi, thay thay đổi đổi liên tục, cô lúc đó chỉ hướng về tình yêu: kính nhi viễn chi. Sau khi tốt nghiệp xong, phát hiện xã hội “tiểu tam”(người thứ ba) hoành hành, nên cô cũng không thiết tha gì tình yêu, cô thấy rằng cô không chịu nổi cái hậu quả thất tình.

Trên giường bò dậy, đóng máy tính, lấy tay vuốt vuốt tóc.

“Mẹ ~” Ưông Vượng hữu khí vô lực kêu một tiếng.

“Làm gì....” Ưông mẫu nướng nướng nhẹ nhàng lên tiếng.

Lẹp xẹp mang dép ra ngoài, thấy Ưông mẫu nướng nướng đang xem Lý Vân Ca lão huynh đang khàn khàn ca, Ưông Vượng ngồi trên tay ghế sofa, dựa vào Ưông mẫu nướng nướng, nịnh nọt cười nói: “Mẹ~~, con với mẹ đi mua quần áo nha”

“Cái gì?” Ưông mẫu chăm chăm nhìn Ưông Vượng như thấy quái vật ngoài hành tinh, âm thanh không khỏi đề cao tám quãng, “Sao tự nhiên lại muốn đi mua quần áo? Sao vậy, không sợ mệt mỏi?”

“Mẹ ~” Ưông Vượng mặt hơi đỏ,“Là do con đi họp lớp hồi trung học, nên nghĩ phải mặc đẹp một chút.”

“Uy! Đi gặp lại mối tình đầu nên diện hả?” Ưông mẫu nướng nướng cười gian tà, “Bình thường con đi làm mặc một thân lão xử nữ, sao mẹ la thế nào cũng không nghe?Mẹ rù con đi mua quần áo con không chịu? Bây giờ lại muốn đi! Nói cho con biết, bây giờ mẹ không rảnh!” Sau quay mặt tiếp tục xem Lý Vân Long lão huynh của bà.

“Mẹ ~ mẹ ~ mẹ ~” Ưông Vượng kéo tay áo mẹ, bắt đầu làm nũng.

Ưông mẫu nướng nướng vẫn không nhúc nhích. Ưông Vượng không có cách nào khác, lấy điện thoại ra uy hiếp: “Mẹ, mẹ không đi mua chung với con, con đi tìm chị dâu đi chung!” Ưông Vượng giọng cao điện thoại, làm bộ như muốn gọi cho chị dâu.

“Dừng tay!” Mẹ Ưông rút cuộc chịu không nổi nhìn cô, “Nha đầu chết tiệt kia, chị mày mang bầu tám tháng rồi, mày còn muốn rù nó đi mua quần áo chung với mày, mày muốn chết hả?”

Ưông Vượng về mặt khu khích: “Mẹ quần con? Con lại không đi với mẹ!”

Mẹ Ưông tự mình bình tĩnh, nuốt lửa giận xuống, sau cũng lấy ra một cái điện thoại sản phẩm trong nước, dương dương tự đắc: “Mày gọi đi, mẹ cũng gọi, mẹ gọi cho anh mày, xem nó bênh bà xã bảo bối của nó, hay là đứa em gái không gả ra ngoài như mày!”

“Ai...Đừng...!” Đáng thương Ưông Vượng vừa mới kêu ngoạ một lát, đã bị khí thế của Ưông mẫu nướng nướng nhà mình ngăn chặn không còn một

móng

Ông trời không có mắt! Trải qua hai mươi bảy cái xuân thu, địa vị của Uông Vượng hải đồng trong nhà cũng không cải thiện tí nào, xếp từ trên cao xuống là Uông mẫu nương nương, con trai của Uông mẫu nương nương, chồng của Uông mẫu nương nương, cô là con gái của Uông mẫu nương nương, vĩnh viễn xếp hạng cuối cùng, Uông Vượng cô có thể không sợ Uông mẫu nương nương, chồng của uông mẫu nương nương, nhưng mà không thể không sợ con trai của uông mẫu nương nương áh!

Những tưởng có thể dùng thời gian hai mươi bảy năm để vùng lên đánh bại vị trí của “Ba hòn núi lớn”, cuối cùng “Đại son” vẫn như cũ, lù lù bất động!!!!

Ông trời ơi!!!!

Uông Vượng thở dài một hơi, không có biện pháp, vẫn là tự thân vận động thôi, chứ ngân tử quần áo của mình thật sự là không thể gặp người! Kỳ thật cũng là có thể gặp người, nhưng không thể mặc nó đi gặp Trầm Sơ Trạch. Có câu nói chân lý này ngàn năm vẫn đúng: Tủ quần áo của con gái bao giờ cũng thiếu một bộ.

Thật ra cô có thể rủ Triệu Tiền cùng đi, nhưng cảm thấy tha người ta đi dạo phố mua quần áo là không phúc hậu chút nào, nên không tìm người đi chung nữa.

Cô cũng không biết tâm tình của mình bây giờ ra sao nữa, có lẽ Trầm Sơ Trạch đã quên cô, vậy giờ cô còn chững chạc làm gì, nhưng mâu thuẫn cái là con gái thường không quên được mối tình đầu, lúc gặp được đối tượng thâm mến một thời theo bản năng đều đem mặt tốt nhất thể hiện ra.

Cho nên tráng sĩ Uông Vượng sau một hồi hạ quyết tâm, hùng hùng hổ hổ bước ra ngoài đường thực hiện hành trình đi mua quần áo!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Nhúng Chàm Cực Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Nội Y Sexy Hại Người

Thành phố B người giàu với người nghèo có phân biệt rõ ràng, chỗ đi mua sắm đương nhiên là cũng không giống nhau. Uông Vượng là thành phần tri thức thấp cấp bậc công nhân viên, tiền lương cũng không có nhiều, nhưng ngày thường anh nàng lại cho nàng tiền tiêu vặt cũng nói là hậu hĩnh nên bây giờ cũng có thể tính là người giàu lúc đi mua sắm, cũng đồng nghĩa là nàng có thể muốn đi mua chỗ nào thì mua.

Vào đến khu thương mại, Uông Vượng liền chọn một cái shop nhìn thuận mắt liền đi vào. Nhân viên bán hàng nhìn nàng mặc một thân trang phục lão xử nữ, không thèm đón tiếp nàng, nhìn bằng nửa con mắt xong đứng đũa móng tay tiếp.

Uông Vượng nhìn nhìn vào một bộ áo liền váy, liền thấy ưng ý, nó màu tím tím, trên lưng có một cái nơ con bướm, không hiểu sao, nàng vừa thấy liền thích, cảm giác giống như là lần đầu tiên thấy Trầm Sơ Trạch vậy.

“Cô à, giúp tôi gói lại bộ này.” Đối với thái độ của nhân viên bán hàng nhìn mình bằng nửa con mắt Uông Vượng làm như không thèm để ý, nên cũng chẳng có cảm giác gì, bởi vì nàng cảm thấy người khác đối với mình như thế nào đó là chuyện của họ, mình không can thiệp được nên để ý chuyện này cũng không có tác dụng gì.

“Vâng, mời quý khách thử đồ, bộ này là một ngàn tám, thử trước hay hơn ạ” nhân viên bán hàng đứng lên, đem quần áo đưa cho Uông Vượng, xem ra nàng vẫn còn có đạo đức nghề nghiệp.

Lúc Uông Vượng vào phòng thay quần áo, cửa hàng lại đến một đôi khách hàng, nữ thanh nam tuấn, hơn nữa hai người đều là một thân hàng hiệu, vừa nhìn thấy ngay là kẻ có tiền. Nhân viên bán hàng liếc mắt một cái mắt liền to lên, cất ngay đồ đũa móng tay, lập tức thay ngay vẻ mặt tươi cười chuẩn bị đón khách quý.

“Trạch, anh thấy cái này thế nào?” Cô gái mặt cười duyên chỉ chỉ vào cái váy mà lúc này Uông Vượng mới vừa mất.

Nhân viên bán hàng nịnh ngay: “Tiểu thư thật là biết chọn đồ, vừa nhìn đã chọn ngay cái áo đẹp nhất trong shop.”

Chàng trai nhìn thoáng qua, gật gật đầu, hần tin tưởng, lấy dáng người cùng khuôn mặt xinh đẹp này, mặc vào bộ váy áo đó hẳn là rất xinh a.

“Vậy em đi thử, cô à, tôi mặc 165”. Cô gái vừa cười vừa nói với nhân viên bán hàng, nàng đã muốn chàng trai đi cùng nhìn phải nhìn nàng bằng ánh mắt kinh diễm khi thấy nàng mặc bộ áo này rồi.

“Cái này...” Lần này tới lượt nhân viên bán hàng khó khăn, bộ đồ mà Uông Vượng vừa mới đi thử lúc này chính là 165, mà quần áo nơi đây mỗi size đều chỉ có một bộ. Nếu thật sự muốn mua, chỉ có thể đợi đến ngày mai. Ách, không nghĩ tới nơi này mà còn có thể nhìn được cảnh tượng con gái nhà giàu tranh quần áo a ~ nhân viên bán hàng thở dài một tiếng, nguyên lai cuộc sống không phải nhàm chán như vậy.

Vừa mới mở miệng đặt câu hỏi, cô gái xinh đẹp đó liền nhìn thấy Uông Vượng mặc bộ váy áo kia đi ra, ở trước gương xoay trái xoay phải, miệng còn

lắm lắm

“Vị tiểu thư này, cô muốn mua bộ quần áo này sao?”

“Ách...ta.. không biết!” Ông Vượng từ đó giờ vẫn là người do dự, nàng không thích cá tính chính mình nhất là không có tính quả quyết, nhưng không có biện pháp, đây là trời sinh, “Nếu không, cô giúp ta nhìn xem, quần áo này như thế nào?”

Ông Vượng thực thích nghe ý kiến của người khác, kết quả là càng nghe càng làm không quyết định được, nàng thích nhất chính là người khác giúp nàng lựa chọn, nàng chỉ cần nghe theo là ok. Không cần suy nghĩ đầu đầu, không cần quyết định một óc, thực phù hợp tác phong lười của nàng.

“Tiểu thư, lúc này ta cũng ưng ý bộ này nhưng trong shop chỉ có một size 165 là cái mà cô đang mặc, nếu không thấy nó không hợp với mình, thì cứ đưa cho tôi, sẽ không lãng phí thời gian nữa.” Cô gái này vừa nghe là thấy rất quả quyết.

Ông Vượng nhú nhú mày, lại nhìn nhìn chính mình trong gương, mặt mang kính đen thật to, tóc bình thường cột đuôi ngựa giờ lại xõa xuống, trong lúc nhất thời lại cảm thấy bộ quần áo thật sự thực không hòa hợp, tuy rằng nó thật sự thực có thể vẽ dáng người bề ngoài. Nhưng là tạo hình thay đổi chỉ có thể đến dạng này, nàng cũng không phải tổng tài cán bộ cao cấp gì, chỉ cần vừa đến trong shop nói một câu, thay đổi tạo hình cho ta, sẽ có người giúp nàng thay đổi từ đầu đến chân.

Vì thế Ông Vượng thực thành khẩn nói với cô gái kia: “Ta thích bộ váy này, thật sự không đổi.”

Cô gái kia thân nhiên nói một câu: “Không có gì, vốn là cô đến trước — trạch, chúng ta đi thôi.”

Ông Vượng lúc đầu còn tưởng cô gái này sẽ đến tranh quần áo với mình, nhưng quả thật không ngờ cô ta lại thoải mái như vậy. Bất quá nhìn chàng trai bên cô gái đó coi, cái bóng dáng kia, chỉ cần liếc mắt một cái là biết ngay cực phẩm! Nhìn xem dáng người này, hắc hắc, đi chụp ảnh Gv khẳng định là cực hot luôn! Nhưng tiếc cái là không có thấy được mặt, đầu năm nay, bóng dáng thì sát thủ nhiều lắm, nhưng ngoài đầu nhìn lại gặp toàn khủng long thôi, a.

Sau một hồi tưởng tượng viễn vong, Ông Vượng quay lại vấn đề của mình, Ông Vượng quyết định mua cái bộ áo váy này, bởi vì nàng cùng cô gái kia đều nhìn trúng bộ đồ này, khẳng định là không tồi đâu.

Nhưng lúc quét thẻ thực làm cho Ông Vượng đau lòng một phen, một ngàn tám a, trả giá muốn rách miệng cũng không giảm một cắc, a, một ngàn tám! Bất quá vì hợp lớp, bất cứ giá nào, nhưng mà đau lòng quá hà, haizz!!!

Mua váy xong, Ông Vượng đi ngang qua cửa hàng nội y màu sắc rực rỡ, chột nhớ lại, váy thì cũng mua rồi, nếu không mua nội y mới, vạn nhất lộ ra cái đai an toàn, khẳng định là rất mất mặt.

Vì thế Ông Vượng bị ma xui quỷ khiến tiêu sái đi vào shop bán nội y, nếu nàng biết rằng sau sẽ phát sinh chuyện gì, nàng nhất định sẽ không đi vào, nàng thề.

Nhân viên bán hàng thấy Ông Vượng vừa đến, trên tay cầm quần áo hàng hiệu, lập tức niềm nở lên đón.

“Tiểu thư, xin mời xem bên này!” Nho nhã lễ độ, cười thoả đáng, sẽ không làm cho người ta cảm thấy nịnh nọt, cũng sẽ không làm cho người ta cảm thấy lãnh đạm.

Ông Vượng ngượng ngùng nói: “Tôi muốn mua nội y xứng với cái váy này, cô giúp tôi đề cử hai cái đi.”

Nhân viên bán hàng mỉm cười lịch sự, chỉ vào cái giá bên cạnh: “Cô xem mấy cái này đi, đường viền nhỏ, đai an toàn xinh đẹp, thật sự là thiết kế cho bộ váy của cô, cô có thể mặc thử xem thế nào? Có hợp không?”

Ông Vượng nhìn thấy mấy cái nội y kia, trên mặt đỏ bừng, nội y này cực sexy!! Ông Vượng xoay qua nhìn nhỏ, âm thanh yếu ớt chẳng đủ đuổi ruồi, nhỏ giọng nói: “Tôi không biết mình mặc số mấy, cô thấy thế nào?”

Nhân viên bán hàng nhin cười không được, Ông Vượng tuy rằng bề ngoài nhìn chỉ có hai mươi ba hai mươi bốn tuổi thôi, nhưng như thế cũng đủ biết mình mặc số mấy chứ, làm sao mình mặc số mấy cũng không biết thế này?

“Cô có thể thử xem 72b thế nào?” Nhân viên bán hàng rút từ trên giá ra một cái đưa cho Ông Vượng.

“Cái này có sạch sẽ không vậy?” bệnh nghề nghiệp Ông Vượng nổi dậy.

Nhân viên bán hàng tròn mắt: “Tiểu thư, cái này chỉ cho cô thử lớn nhỏ một chút thôi, nếu cô ngại bẩn thì lấy khăn ăn chêm vào.”

Mặt Ông Vượng vốn dĩ đã đỏ rực, giờ phút này càng đỏ hơn, không tiếng động trực tiếp đi vào gian thử đồ.

Đi vào đóng cửa lại, Ông Vượng không khỏi cảm thấy may mắn, may mắn người ở đây không nhiều lắm, cơ hồ là không có người, ngoại trừ vài nhân viên bán hàng thì trong shop không khách hàng gì hết.

Ông Vượng mặc đã lâu nhưng loay hoay hoài mà không cài được cái nút thắt nội y, nhin không được lên tiếng kêu nhân viên bán hàng đến giúp. Giúp nàng mở cửa, nhân viên cửa hàng đi vào, sau đó ngăn người nói: “Tiểu thư, nội y cô chắc là size CA, thực nhìn không ra. Đi lại đây lấy cái khác.”

Bởi vì không gian thử đồ rất nhỏ, nên nhân viên cửa hàng thuận tay cầm luôn bộ quần áo Ông Vượng vừa mua ra ngoài.

“Vâng!” đầu Ông Vượng bây giờ vẫn còn bị vây vây, lúc này nhân viên bán hàng nhìn chăm chăm vào ngực của nàng làm cho nàng thật xấu hổ, hơn nữa lại nhìn bằng vẻ mặt không tin càng làm cho Ông Vượng mặt đỏ hơn nữa.

Đang thẹn thùng, một tiếng gõ cửa cắt ngang, Ông Vượng mở cửa hí hí, tay đưa ra ngoài lấy nội y mới đổi, mặc một chút, chỉnh chỉnh cho đều.

Lúc nàng mặc xong nội y mới phát hiện, quần áo nàng vừa cởi xong đem để trong cái túi to mới mua, mà cái túi to đó lại vừa mới bị nhân viên cửa hàng mang đi ra ngoài rồi!

Trời, lúc này kêu nàng làm sao đây?

Kêu nhân viên bán hàng lại không có ai trả lời hết.

Nguyên lai mới tới một đôi khách hàng, nhân viên bán hàng đang tiếp đón họ, nên không có nghe tiếng Ông Vượng kêu.

Ông Vượng đợi lâu thật lâu, nhưng nghe được toàn là tiếng đàn dương cầm dễ nghe trong khu thương mại, những cái khác đều không nghe được, Ông Vượng nóng nảy, chẳng lẽ hướng dẫn mua nội y là giả, cô ý trộm áo quần của nàng mới là thật? Vì thế vụng trộm mở cửa ra, ngóng ra ngoài nhìn xung quanh, nhìn đến cái gói to của nàng đang ở trên quầy đăng kia, cách nàng cùng lắm chỉ hai bước thôi. Đang lúc Ông Vượng mở miệng muốn kêu, cái cửa ma xui quỷ khiến bị người ta đóng rút ra. Haizzz

Ông Vượng thân trần truồng, chỉ mặc một cái một cái nội y sexy, hiện ra ở trước mắt mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Những Châm Cực Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Cực Phẩm Chính Xuất Trướng

Ông Vượng tròn mắt há mồm, ý nghĩ trống rỗng, không biết nên làm cái gì.

Cũng may là nhân viên bán hàng phản ứng kịp thời, một tay đóng cửa lại, cách ly Ông Vượng khỏi cảnh xấu hổ vừa rồi.

Trường hợp vừa rồi thật sự là rất quýnh người, nếu chỉ có con gái thôi, thì cũng chỉ là chuyện ngượng ngùng, Ông Vượng nàng cũng không có bảo thủ đến không cho con gái xem, nhưng hồi này là có con trai a! Một chàng trai thật thật thật a!

Mà cái cô gái vừa vô ý làm cửa mở kia chính là cô nàng mua váy lúc này. Thế thì chàng trai kia hẳn là cùng cô gái đó đến, Ông Vượng vừa quýnh vừa xấu hổ, một bên linh quýnh mặc quần áo, một bên bình phẩm chàng trai kia—nàng đây chắc có lẽ lão xử nữ kiêm luôn hủ nữ rồi. Nhưng mà, sao nàng thấy chàng trai kia nhìn rất quen, nhưng lại không nhớ ra được hẳn là ai. Cũng không thể phủ nhận, hẳn rất có mị lực, không giống như Trầm Sơ Trạch, da hẳn trắng không có một chút tỳ nào, đôi mắt thâm thúy hẹp dài, môi đỏ sẫm hơi cong cong, mi tâm nhú lại, làm cho người ta thấy ánh mắt hẳn liền không muốn ly khai, hơn nữa quanh thân tỏa ra một loại khí cường đại, hắc hắc, nam nhân như vậy nếu như đi làm cái gay trong phim GV, xác định nắm chắc là đế vương công! Chắc chắn, đáng người mặc áo soni kia, nếu là thật đi chụp GV thì. Ha ha ha ha! Cực hot nha!!! Oa oa oa.

Ông Vượng YY, làm cho động tác chậm quá, thẳng đến khi có người đến gõ cửa: “Tiểu thư, cô ổn không?” Là hướng dẫn viên mua hàng.

Mở cửa ra, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, nhưng ánh mắt lại đảo xung quanh, một nhìn một chút coi chàng trai vừa rồi còn không. Nàng thực mâu thuẫn, xấu hổ thì không muốn gặp lại hẳn, nhưng trên phương diện khác thì tại vì hẳn quả thực là dạng cực phẩm khó thấy nên muốn nhìn nhìn một chút, mê trai một chút.

Nhân viên cửa hàng mặt tựa hồ có điểm run run, vừa đưa nội y vừa nói: “Tiểu thư, đây là nội y cô mua, cửa hàng đã giúp cô gói tốt lắm.”

“Ách...” Ông Vượng mặt đỏ bừng xấu hổ, nàng đã muốn không nghĩ đến mấy thứ này, nàng muốn nhanh nhanh rời đi, “Thật xin lỗi, tôi không nghĩ.....”

Nhân viên bán hàng vẻ mặt lý giải: “Em biết phát sinh chuyện lúc này, tiểu thư nhất định là không dễ chịu, nhưng nội y này đã có người trả tiền.”

“Có người trả tiền rồi? Ài?” Ông Vượng rất kinh ngạc, ai trả tiền giúp mình rồi, nàng giống như đã quên chuyện xấu hổ vừa này.

“Là chàng trai vừa mới đến lúc này, anh ta nói không thể lấy phương thức đồng dạng bồi thường, nên chỉ có thể dùng vật chất bồi thường, cho nên...”

Không đợi nhân viên bán hàng kể xong, Ông Vượng một tay lấy cái gói to, xoay người bước đi.

Ách! Trời ạ, thì ra nam nhân mặt đẹp đều vô lương như vậy a ~.~ rất biến thái rồi.

Không thể dùng phương thức đồng dạng bồi thường? Hừ, người nghĩ rằng bốn cô nương đối với người trần trướng có hứng thú ư? Thôi đi, người mơ đi! Mĩ nam trần trướng, chị hai đây nhìn mòn coi mất rồi. Nhưng mà nói qua cũng phải nói lại, hần mà coi hết ra so với nam nhâm trong GV chắc là cũng đáng xem hơn.

Uông Vượng nhớ lại cực phẩm nam nhân vừa rồi lại tưởng tượng hần YY, vừa đi, vừa cười, ai mà nhìn vào hần phải nói là nàng bị thần kinh, mới trốn viện ra a. Hủ nữ ời là hủ nữ. =.=

Bỗng dung, trong giây lát vang lên tiếng phanh xe chói tay, làm Uông Vượng đang đắm chìm trong thế giới chính mình một thân mồ hôi lạnh.

Quay người lại, sát bên mình chừng mười cm đang ngừng một chiếc xe thể thao siêu cấp,. tuy Uông Vượng không hiểu nhiều lắm về xe, nhưng thấy tiện nghi chiếc xe này cùng với khoảng cách mình cùng chiếc xe, xem trình độ điều khiển của chiếc xe này tuyệt đối không thấp.

Chàng trai từ trong xe đi ra, kỳ thật nghiêm khắc mà nói thì cũng không thể xem như là nam nhân, chỉ có thể có xem là nam sinh, người này mặc một thân áo sơ mi, vẻ mặt học sinh trung học, mặt trắng trắng mịn mịn, mày rậm mắt to, mắt màu hổ phách, trông rất đẹp mắt, ách, chính xác là rất đáng yêu.

Như mà nam sinh đáng yêu kia cau mày, nhìn thoáng qua Uông Vượng, trong mắt hiện ra một tia cảm xúc nói không rõ, ngữ khí không tốt: “Lão xử nữ, qua đường cái cũng có thể thất thần, chắc là vừa đi vừa nghĩ đến nam nhâm có đúng không?”, lời này vừa nói ra, hoàn toàn đánh vỡ hình tượng tiểu chính rất đáng yêu. (Bạn Uông Vượng này lúc này thì nhớ đến công, bây giờ lại nghĩ đến chính, quá là hủ nữ rồi, haizz =.=)

Uông Vượng trừng lớn mắt, lão xử nữ?! Ở nhà Uông mẩu nương nương kêu còn không đủ sao ở bên ngoài còn bị học sinh trung học kêu như vậy, thật sự là quá bất công rồi, thôi đời này càng đi xuống a!!!

“Em trai à, không cần nói khó nghe như vậy! Nhìn em xem, không đi đến trường làm bài tập, lại ở trên đường lạng lách đánh võng, không sợ cảnh sát bắt lấy ra bằng lái xe sao!!!” Uông Vượng thần nhiên nói.

Nam sinh sắc mặt trầm xuống, ngữ khí không nói: “Cô băng loạn qua đường làm hại tôi, đền bù tổn thất như thế nào cô nói đi!”

“Bồi thường?” Uông Vượng âm lượng không tự chủ đề cao không ít, nhìn nhìn xung quanh, cũng không có văn, hình như là nàng đi loạn thật, âm thanh thấp đi vài phần, cái ngang : “Năm mơ đi, chị hai đây không bắt em bồi thường là đã may lắm rồi.”

Nàng không muốn ở đây lãng phí thời gian, nàng còn phải đi làm tóc nữa.

Nam sinh giữ chặt Uông Vượng, đem nàng nhét vào trong xe, cũng không để ý đến Uông Vượng phản kháng đang lớn tiếng tiếng mắng, giẫm chân ga, xe thoát chốc từ trung tâm thành phố chạy trên đường cao tốc trống trải.

Uông Vượng hoảng sợ nhìn nam sinh vẻ mặt lạnh tanh, đầu óc trở nên trống rỗng, lúng ta lúng túng nói, : “Người, người bắt cóc ta.”

“Hừ” Nam sinh liếc mắt nhìn Uông Vượng một cái, cũng không có giảm tốc độ xuống.

“A, ta bị bắt cóc !” Uông Vượng giờ phút này mới phản ứng lại, sao đó cầm điện thoại run run: “Ta muốn báo cảnh sát!”

Nam sinh một tay liền đoạt lấy di động của Uông Vượng, nhìn nhìn, sau đó cười nói: “Di động cũ mèn như vậy còn dùng, muốn báo cảnh sát, nằm mơ!”

“Uy! Người.....” Uông Vượng không biết nên làm cái gì bây giờ, nàng cũng không phải loại con gái bại não mà đi đoạt lại điện thoại trên tay hần, bởi vì xe chạy rất nhanh, nếu lúc giật lại điện thoại lỡ đụng trúng tay lái của hần thì đi tong luôn cái mạng bé nhỏ của nàng. Nàng còn yêu đời lắm, còn không muốn trẻ như vậy liền bị mất mạng đầu, huống chi, nam sinh này nhìn qua không giống người xấu, tuy rằng người xấu sẽ không viết lên mặt mình hai chữ người xấu, nhưng mà Uông Vượng vẫn tin vào giác quan thứ sáu của mình. (Tự an ủi mình thôi -.-)

Bạn đang đọc truyện *Những Châm Cực Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Hỗn Động Trong Gió

Xe chạy một chút liền chạy vào đường cao tốc, chạy rất rất là nhanh, Uông Vượng mặc dù không phải mắc chứng mù đường, nhưng thành phố B cũng không phải là nhỏ, mà bình thường đi ra ngoài nàng đều toàn là ngồi giao thông công cộng, cho nên đối với con đường trước mắt khá là mù mờ.

Uông Vượng được cái là người không phải vì một chuyện khó khăn gì đó mà phiền não, như nàng hiện tại đây, đang ngồi trên xe, lại không thể đi xuống, hơn nữa cho dù có đi xuống được đi, xung quanh đây không thôn không xóm, chẳng lẽ mình phải đi bộ về??? Cái này tuyệt đối bất hòa với cá tính lười của nàng.

Bất quá mà nói, tiểu chính này thật đúng là cực phẩm, môi hồng răng trắng, liếc mắt một瞥 biết ngay là chịu chịu rồi, hắc hắc, nếu là này tiểu chịu với cực phẩm đế vương công gia cùng nhau chụp gy, thật là mê chết bao nhiêu nữ nhân, hắc hắc hắc!(hủ nữ a, ko bit người ta chờ đi đâu mà còn ngồi đây

cười...=')

Nam sinh lái ô tô chạy như bay đại khái là hơn hai mươi phút mới chậm rãi giảm tốc độ, Ưông Vượng không thể không thừa nhận rằng nam sinh này kỹ thuật lái xe rất xuất sắc, bởi vì nàng ngồi trên xe này giờ hai mươi phút rồi mà chưa có cảm giác buồn nôn, chóng mặt gì hết.

Xe dừng bên cạnh một cây liễu lớn ở bên đường, bên cạnh là một cái hàng rào, bên trong hàng rào là một cái biệt thự.

Nam sinh hứng thú cười cười nhìn Ưông Vượng, Ưông Vượng không nói, chăm chú nhìn vào phía trước.

Giờ giờ di động của Ưông Vượng trong tay, nam sinh cười nói: “Sao rồi? Giận rồi hả? Di động trả lại cho em, nếu muốn báo cảnh sát, anh cũng không có ý kiến!”

Ưông Vượng liếc mắt, tiếp nhận di động, sau rút từ trong túi ra cái khăn tay, xoa xoa lên thân máy xong lại lau lau lên tay (Bệnh nghề nghiệp nặng quá!!), mở điện thoại ra, tìm số Triệu Tiền rồi gọi cho nó.

Nam sinh nhìn động tác của nàng mắt hơi nhúu lại, nhưng không nói gì thêm.

Điện thoại vừa thông, liền truyền đến tiếng Triệu Tiền hỗn hân: “Đồ vượng chết! Mày to gan lắm, hôm nay dám gọi cho tao liên tiếp hai cú điện thoại, mày không muốn sống nữa phải không? blablablabla....”

Ưông Vượng hoảng hồn đem điện thoại cách ra xa, không nhìn thấy nam sinh đang nhìn nàng cười cười, đợi Triệu Tiền bình tĩnh, nàng bình thản mở miệng: “Tiểu Tiền à, hộp lớp lần này, tao không tới, vô luận thế nào tao cũng không đi, nếu mày nhớ tao, tao có thể tìm thời gian tự mình nói chuyện sau.”

“Đồ vượng chết tiết! Mày dám không đi tao liền tìm Trầm...” Không đợi Triệu Tiền nói xong nói, Ưông Vượng liền cúp điện thoại, sau đó khóa máy luôn, tại cái buổi họp lớp chết tiết này mới làm cho vận thế chữ “Vượng” của nàng xuống kém thế, nếu nàng còn tính đi họp lớp nữa, nói không chừng cái mạng nhỏ của nàng liền xong luôn, cho nên nàng tuyệt đối là không đi.

Về phần Trầm Sơ Trạch, tuy rằng nàng rất muốn nhìn xem, tám năm nay không thấy, ai biết hán hiện tại thế nào, vạn nhất biến thành tai to mặt lớn, làm cho hình tượng của hán trong lòng nàng sụp đổ thì sao, ngay cả câu thổ lộ còn chưa nói mà hình tượng lại sụp đổ luôn thì sẽ có nhiều tiếc nuối a!

Quay đầu lại, liền thấy nam sinh kia tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng, xem dáng điệu cũng đẹp lắm, giống như ánh mặt trời vậy, hơn nữa cùng Trầm Sơ Trạch năm đó có điểm tương tự, duy nhất không giống chính là ánh mắt, ánh mắt nam sinh này thực thanh minh, thực tinh thuần, thực vô tội, không có giống Trầm Sơ Trạch thâm trầm.

“Em gọi là vượng chết?” Nam sinh giống như vô tình hỏi, nhưng đôi mắt sáng cùng con ngươi trong suốt chặt chẽ nhìn chăm chăm Ưông Vượng, không buông tha bất cứ biểu tình gì của nàng.

“Ách.....” Ưông Vượng không nói gì, nhúu nhúu mi, hỏi ngược lại, “Anh cho rằng sẽ có người lấy tên này sao?”

“Người khác anh dám nói nhất định là không có, nhưng mà em thì không chắc!” Nam sinh cười cười, trong nháy mắt Ưông Vượng tự nhiên cảm giác rằng, nam sinh này giống như muốn dây dưa với nàng thật lâu.

Nam sinh khoe môi cười cười, nhúu mồm, nam sinh phát hiện hứng thú của mình với Ưông Vượng tự nhiên nảy sinh, vì thế nói: “Trình Huy Lang.”

“Ách?” Ưông Vượng tự nhiên nghe hán nói ra thực không hiểu, ngơ ngác ngẩn người, cùng hán mắt to trừng mắt nhỏ một hồi, sau đó gạt mình, “Anh kêu Trình Huy Lang?”

“Àn, em sao?”

Sừng sốt, “Ha ha ha ~” Ưông Vượng bỗng nhiên cười thực vui vẻ, nguyên lai còn có người mang cái tên quái dị này a, “Huy lang, hời lang, bụi rất lang!”

“Cô.....” Trình Huy Lang sắc mặt trở nên âm trầm, “Cô chọc giận tôi, chắc không muốn trở về rồi.”

Sắc mặt âm trầm hơn nữa ngữ điệu lạnh lùng, Ưông Vượng tự nhiên cảm giác nam sinh này cũng khiến cho người ta thấy nguy hiểm.

Cười cười nịnh nọt, Ưông Vượng vẻ mặt sáng lạn lấy lòng: “Sẽ không, sẽ không, em làm sao dám đem ngài chọc giận? Mạng nhỏ này còn nắm bị lão nhân gia ngài nắm trên tay mà, không phải sao?”

“Đổi điện là nhà anh.” Trình Huy Lang thân nhiên liếc Ưông Vượng một cái, trong mắt có một loại ngôn ngữ nói không rõ.

Ưông Vượng cảm giác được trên đường chạy đến đây nam nhân này thật khác thường, nhưng mà nàng cũng không để ý, hơn nữa nàng không có thói quen tò mò nhìn coi riêng tư của người khác cho nên không đầu không đuôi nói: “Nhà anh anh cũng đến rồi, ta cũng muốn trở về nhà mình.”

“Hừ.” Trình Huy Lang vừa mới còn có điểm u buồn lập tức liền trở nên có chút không có hảo ý, âm trầm cười lạnh một tiếng, “Em xác định nơi này có thể gọi xe?” Sau đó giống như vô tình nói, “Đã quên nói cho em biết, ngay cả đi của anh đều tự mình lái xe đi năm km mới mua được đồ ăn, em tin là mình đi bộ về được sao?”

“Ta....” Ưông Vượng hết chỗ nói rồi, nguyên lai thế giới này thật sự tồn tại kẻ có tiền như vậy, mà nàng tự nhiên ngồi ở bên cạnh kẻ có tiền, loại cảm

giác này làm cho Ông Vượng nói không rõ.

.....

Lúc Ông Vượng về tới nhà thì đã là mười giờ đêm.

Lén lút mở cửa, Ông mẩu nướng nướng sắc mặt âm trầm ngồi ở trên xô pha, Ông Vượng nuốt nuốt nước miếng. Tuy rằng ông mẩu nướng nướng vẫn hay kêu nàng là lão xử nữ để khích nàng nhanh chóng tổng ra ngoài, nhưng kỳ thật mẹ nàng cũng là một cái lão bà phong kiến a.

“Mẹ, sao mẹ còn không ngủ?” Ông Vượng nịnh nọt cười cười, “Con đi làm tóc, cho nên về trễ, đi động hết pin, cho nên.....” Trước giờ Ông Vượng chưa bao giờ về nhà quá tám giờ, cho dù là bận lắm, ví dụ như lúc công ty liên hoan, nàng đều ngoan ngoãn gọi về nhà báo cáo. Nhưng là lần này, chẳng những trễ, mà điện thoại còn tắt máy, tội là phải chồng thêm tội. Ở trước mặt ông mẩu nướng nướng, chủ động nhận sai lầm là phương pháp duy nhất được tha.

Ông mẩu nướng nướng híp mắt, không có hảo ý nhìn Ông Vượng từ trên xuống dưới, sau đó lộ ra một nụ cười quỷ dị.

“Con gái ngoan, khai thật đi, có phải vừa nãy gặp ai rồi không?”

Ách..... Ông mẩu nướng nướng sẽ không hay đến nước này đi, chuyện thăm liên tiếp phát sinh hôm nay đều có thể nhìn ra được, Ông Vượng thở dài, nhớ lại lúc nàng mới đóng đi động, âm thanh quý dị lại vang lên, sau đó nàng lo lắng không yên tiếp điện thoại, gọi tới cư nhiên là chủ nhiệm lớp nàng thời trung học — Hiệp Công!

Ai nói thì nói có thể không nghe, ai nói thì nói có thể phản kháng, nhưng ngoại trừ ông mẩu nướng nướng cùng Hiệp Công năm đó. Cho nên lúc Hiệp Công yêu cầu nàng đi dự họp lớp, Ông Vượng chỉ có thể gào thét cự tuyệt trong bụng.

Vì thế Ông Vượng trong gió hỗn độn, cường bức lợi dụng cái tên tiểu chính kê bụi rất lang kia, cuối cùng bị đưa đến chỗ làm tóc. Đang ở tiệm làm tóc, tự nhiên nàng thoáng thấy cái người mà kiếp này nàng không bao giờ không quên được, cái người kia cả người phục trang đẹp đẽ, nhưng khí thế cường hãn như trước không giảm, nữ cường nhân – mẹ của Trần Sơ Trạch!

Vì thế khi buông dụng cụ làm tóc xuống hết rồi, nàng vụng trộm nhìn qua nhìn lại, sau đó rất nhanh nhảy lên xe taxi, cảm giác giống như phía sau còn có người kêu to.

Ông trời ơi! Bây giờ mới nhớ, hình như nàng đã quên trả tiền làm tóc rồi! Cái người phía sau kêu to, hình như là chủ của tiệm tóc thì phải!! Quýnh quýnh a.....

Đáng thương Ông Vượng đồng hài quả thực là trong gió run rẩy, nàng cư nhiên có thể vì như vậy một cái buổi họp lớp làm cho quýnh thành như vậy, kêu nàng làm sau mà đi đến tiệm làm tóc đó đây.....nước mắt rơi a!!!

Ông mẩu nướng nướng nhìn mặt Ông Vượng thoáng xanh thoáng đỏ, nhúng vai, vút cho nàng một cái ánh mắt thương hại, rồi bỏ đi, giống như là nói nàng hãy tự mình bảo trọng, không ai có thể cứu nàng rồi!!!!

Bạn đang đọc truyện *Nhúng Chàm Cực Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Bắt Đầu

Lại là một ngày nắng đẹp trời, Ông Vượng đồng hài dưới sự oanh tạc liên miên không dứt Ông mẩu nướng nướng, tâm không cam lòng không nguyện bắt đầu dĩ rồi khỏi giường.

Nhìn nhìn gương, lại trong gió hỗn độn.

Bởi vì ngày hôm qua Ông Vượng chịu nhiều kích thích cho nên tinh thần vẫn bị vây trong trạng thái hồi hộp, mãi cho đến rạng sáng ba giờ mới mơ mơ màng màng ngủ.

Hôm nay, khuôn mặt vốn dĩ trắng nõn của nàng trở nên ám hoàng, mà trên mắt còn lộ hai cái dấu gấu mèo thâm quầng. Sắp thành quốc bảo rồi. Haizz

+,+

.....

Như mọi ngày đi làm, lúc vào cửa công ty, nàng quét thẻ, nhân viên tiếp tân nhìn nàng một hồi lâu sau mới không xác định hỏi: “Chị là..... Ông Vượng.”

Tức giận nhìn thoáng qua tiếp tân trang điểm xinh đẹp, Ưông Vượng gật gù đầu, bình thần hướng văn phòng đi đến.

Lại còn trang điểm nữa, trời ạ! Không sợ thiên hạ đại loạn sao ! Bốn năm đến đều là cái bộ dáng lão xử nữ ngàn năm, tự nhiên hôm nay uốn tóc, mặc váy vẽ vờ đáng người, thực sự là một mỹ nữ thượng đẳng, không phù hợp nhất là mặt có một chút xanh xao, còn mang một cái kính mắt đen to vô địch, tổn hại hết một phần mỹ lực.

Bên trong văn phòng các nữ nhân như trước tám rất khí thế, tám kiểu tóc, tám quần áo, tám hoá trang, cuối cùng đều là tám đến trên người nam nhân, sờ dĩ dám tám như thế, đó là bởi vì chủ quản còn chưa có đến.

Khi Ưông Vượng tiến vào phòng làm việc là lúc các bà tám đình chỉ hết tám.

Ánh mắt tò mò nhất tề xoát xoát đều bắn về hướng Ưông Vượng đồng hải.

Triệu Mạn quay tròn ánh mắt hoa đào lóe kim quang bát quái, nịnh nọt tới gần Ưông Vượng:“Chị Ưông~~ chị như thế này là xảy ra chuyện gì, là hoa đào nở sao?”

Triệu Mạn tiến vào công ty này không đến một năm, công lực “tám” đã nổi tiếng khắp cả tập đoàn Đế Tư, chỉ cần không có chuyện phát sinh, nếu không, không có chuyện nào là nàng không biết, nhớ ngày đó, chuyện của thái tử gia lạnh lùng khốc khốc cùng với tiểu thư tiếp tân, cũng là Triệu Mạn nàng mạo hiểm khai trừ đào ra. Ưông Vượng liếc mắt nàng một cái, vừa thấy là biết cô gái nhỏ này suy nghĩ cái gì, vì thế thần nhiên mở miệng:“Chỉ là thay đổi trang phục mà thôi, mọi người đừng ngạc nhiên.” Đẩy gọng kính, Ưông Vượng vào văn phòng trợ lý chủ nhiệm của nàng.

Theo thường lệ, nàng gọi nhân viên vệ sinh tới, lau bàn ghế một lần, rồi lau cửa sổ một lần, chỉ cần chỗ nào Ưông Vượng đụng tới, nàng đều muốn nó phải sạch sẽ. Sau đó mới ngồi xuống bắt đầu một ngày công tác.

Lúc không có hạng mục, Ưông Vượng không cần đi theo phía sau chuyên gia khảo cổ, ngồi ngồi trong văn phòng, đánh đánh văn kiện, sửa sang lại sửa sang số liệu — so với lúc học y đơn giản hơn, ít nhất làm sai cũng sẽ không chết người, công tác lại thoải mái, hơn nữa tiền lương cũng không thấp.

Bận rộn một ngày, chấm dứt cái miệng lai nhai của Triệu Mạn. Ưông Vượng đẩy đẩy cái kính mắt rất nặng trên mặt, đóng máy tính lại, sửa sang bàn làm việc lại một chút, khóa cửa lại, tan sở.

Lại là một ngày tan sở đông đúc, Ưông Vượng đứng ở cửa công ty nhìn trên đường từng dòng xe chạy, thần rất là hoảng. Trong không khí tràn ngập mùi xăng, làm cho người ta cảm giác buồn nôn, Ưông Vượng từ trong túi xách lấy ra một cái túi nhỏ, bên trong chứa duy nhất một cái khẩu trang, thực chuyên nghiệp đem nó mang lên mặt, hoàn toàn tuân thủ nguyên tắc vô khuẩn.

Giầy cao gót dặng dặng đi về hướng nhà ga công cộng, Ưông Vượng đồng hải tính mặc một thân váy xa xỉ như vậy đi xe công!

Đứng ở nhà ga giao thông công cộng, Ưông Vượng đứng ở đầu cũng là không có gì lạ, không phải bởi vì quần áo xa xỉ trên người nàng mà bởi vì nàng mang cặp kính đen làm cho người ta sợ hãi.

Xe công lác lác lác lác, chờ một thùng xe người đến. Vừa dừng lại, đám người ủa lên, Ưông Vượng vì phát huy “tố chất” của nàng, liền đứng ở cuối cùng chờ đám người đi lên.

Xe đã chật lăm rồi, nhưng người ta cũng không ngừng mà hướng về phía trước chen lên, Ưông Vượng chờ mọi người lên rồi, mới nhìn nhìn người trong xe, người chen người, người đẩy người, làm cho dạ dày của nàng như muốn lộn lên, khiến cho nàng do dự không biết là có nên lên hay không, nàng không muốn cùng người khác chen lấn trong xe, bởi vì chỗ này có rất nhiều vi khuẩn, một khi nhiễm rồi, hậu quả thật không chịu nổi. Ngày nay chất kháng sinh dùng đi dùng lại tổng cộng cũng không đến mười loại, hơn nữa hiện tại rất nhiều đã muốn mất đi hiệu lực. Ưông Vượng đồng hải tuyệt đối không “mạo hiểm sinh mệnh” đi chen chúc với người khác trong xe công.

Xui xẻo cái là lúc Ưông Vượng đang do dự, cửa xe thực không phúc hậu đóng lại, bên tai Ưông Vượng bay tới là âm thanh không có một tia cảm tình của người bán vé:“Hành khách xin đợi chuyển tiếp theo.”

Ở Ưông Vượng nhìn xe rời đi, trời cũng tối với lại Ưông Vượng cũng đói rồi, cho dù hiện tại gọi được xe thì giá cũng đắt gao vô cùng, vì thế đi vào một nhà hàng nhỏ bên cạnh.

Nhà hàng ở lầu dưới, là công ty mở, nhân viên bình thường cũng hay xuống đây ăn, cũng có nhiều khi lãnh đạo cao cấp của công ty đàm nghiệp vụ cũng dùng ở đây.

Ưông Vượng bình thường hầu như là không có ăn ở bên ngoài, bởi vì nàng cảm thấy đồ ăn bên ngoài làm tuyệt đối không có sạch sẽ khỏe mạnh như trong nhà làm. Nhưng hôm nay, nàng đã không còn khí lực mà đi về nhà ăn rồi.

Bên trong nhà hàng cũng không đông người cho mấy, khá là sạch sẽ, trang trí cũng rất đẹp. Tìm một cái bàn ở trong góc ngồi xuống, đồ ăn rất nhanh đã mang lên, nàng rất không hình tượng mà ăn như lang thôn hổ yết, gió cuốn mây tan.

Thỏa mãn sờ sờ bụng đang muốn đứng dậy rồi đi, lại phát hiện ở cửa đi vào một nam nhân làm cho nàng cực kì kinh khủng! Ưông Vượng nhanh chóng ngồi trở lại chỗ cũ, cúi đầu làm bộ ăn cơm.

Nam nhân làm cho Ưông Vượng kinh khủng không phải ai khác, đúng vậy, chính là nam nhân ngày hôm qua ở trong shop nội y thấy nàng trần truồng a! Ưông Vượng nắm chặt chéo áo, mắt thực tự nhiên cho ra mấy giọt lệ, cúi đầu cầu phúc, hướng trời cầu nguyện, rất thành tâm a.

Ông trời rốt cục cũng nghe thấy lời cầu nguyện đáng thương của nàng, nam nhân kia cùng chủ quản ngồi xuống ở cái bàn đằng kia. Lấy vị trí hiện tại của nàng, bây giờ đi ra hướng cửa, hẳn là sẽ không bị phát hiện đi.

Uông Vượng tà mắt dùng sức hướng bên kia xem xét lại xem xét. Thấy nam nhân kia khoe mắt mỉm cười, mặt mày hớn hở, nam nhân ngồi đối diện chủ quản đại nhân cũng là vẻ mặt hoa đào dạt dào. Chẳng lẽ đây là nam nam trong truyền thuyết Hoa Lệ Lệ ư?! Trách không được không có mang theo vị nữ nhân rất có phẩm khí kia a!

Uông Vượng ở trong lòng nhỏ nhỏ YY một phen, không biết biểu tình mình WS đã bị nam nhân kia thu hết vào đáy mắt. Dầu không được cười nhẹ, nam tử trong mắt lộ ra một loại cảm xúc không hiểu.

Thật cẩn thận na thân tới cửa, Uông Vượng không biết thế nào lại quay đầu nhìn nam nhân kia, phát hiện hẳn thế nhưng nhếch miệng nhìn nàng cười!

Máu toàn thân dâng lên đầu, Uông Vượng nhanh chóng hướng ra phía ngoài phóng đi.

.....

Rất nhanh đến ngày họp lớp, Uông Vượng đồng hành trang điểm thật sự xinh đẹp, ngay cả Uông mẫu nương nương mắt cao hơn núi đều liên tục tán thưởng ghen mình thật tốt!

Khách sạn quốc tế Côn Luân, lầu bảy. Lúc Uông Vượng đến đã có rất nhiều người rồi, làm thành một đoàn vô cùng náo nhiệt, hơi hơi nhúh mày, nàng cũng không thích cảnh tượng như vậy. Họp lớp, kỳ thật có cái ý nghĩa gì đâu? Chỉ là vì nhìn xem đồng học ngày xưa, hiện tại thành cái dạng gì? Chỉ là vì bàn về công việc của người ta, ai kiếm nhiều tiền, ai kiếm ít tiền? Có lẽ học lớp năm mười năm sau nên so ai còn sống, ai đã muốn lên thiên đường.

A..... Một chút cười hơi trào phúng, gọi lên ở bên môi Uông Vượng, chợt lóe mà qua.

“Vượng chết! Bên này, bên này!” Nhiều người quá, Triệu Tiền phải lớn giọng kêu, mọi người ngạc nhiên đều hướng Uông Vượng bên này nhìn xem, làm Uông Vượng xấu hổ, quýnh a.

Chủ nhiệm lớp Hiệp Công, hòa ái dễ gần hướng Uông Vượng chào hỏi:“Uông Vượng, tới rồi a, lại đây, lại đây, như thế này a, Trầm Sơ Trạch, cũng tới a, các trò đến tốt cùng cũng là hảo hảo hội tụ a ~ ai, đều tám năm không thấy a!”

Đây tuyệt đối là phong cách nói chuyện như trước của Hiệp Công, làm cho Uông Vượng vừa nghe đến liền nổi da gà, nịnh nọt cười đến gần Hiệp Công:“Hiệp lão sư, ngài nói chúng ta cũng tám năm không thấy, sao ngài còn nhớ rõ ta a?”

Hiệp Công nhếch miệng cười, lộ ra cái răng chuột biểu tượng của ông ta, hô:“Ta làm sao không nhớ rõ trò đâu! Đệ tử đùa tốt như vậy, ta cho tới bây giờ không gặp được quá a, nay ngàn năm gặp một thuở, đương nhiên không thể bỏ qua a!”

“Hiệp lão sư, ngài.....”

“Trầm Sơ Trạch! Bên này bên này!” Uông Vượng đang muốn nói, Triệu Tiền liền đánh gãy lời của nàng, cửa lại xuất hiện một cái thân ảnh tuyệt đại phong hoa — Trầm Sơ Trạch!

Chú thích[phòng ngừa có người thuần khiết xem không hiểu]

jq: Tức jian-qing, gian tình

yy: Tức yi-yin, ý dâm

ws: Tức wei-suo, đáng khinh

Bạn đang đọc truyện *Những Châm Cực Phẩm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Nam Nhân Thâm Mến + Kinh Khủng Xuất Trưởng

“Trầm Sơ Trạch! Bên này, bên này!” Uông Vượng đang muốn nói, Triệu Tiền liền đánh gãy lời của nàng, cửa lại xuất hiện một cái thân ảnh tuyệt đại phong hoa — Trầm Sơ Trạch!

Uông Vượng không khỏi tò mò xoay người nhìn, Hiệp Công rất là hiểu ý vỗ vỗ vai Uông Vượng, cúi đầu nói:“Lớn mật đi thôi, năm đó ta nói với trò như vậy, là vì trò còn nhỏ, hiện tại, nếu trò còn thích, không cần buông tay nữa. Về sau sẽ không bao giờ hối hận nữa a!”

Hành động này của Hiệp Công làm cho Uông Vượng trong lòng tất cả đều là tràn đầy cảm động.

Khoảnh khắc xoay người nhìn thấy Trầm Sơ Trạch, Ưông Vượng.....ngây ngốc! Đây, đây là Trầm Sơ Trạch sao?! Đây, đây rõ ràng chính là nam nhân ngày đó ở quầy nội y mà! Cái nam nhân ý xấu phúc hắc kia mà!(phúc hắc~~ biến thái)

Ưông Vượng đứng trong góc nhìn lên, Trầm Sơ Trạch da biến trắng một ít, mắt hoa đào trong suốt tràn ngập ý cười, ôm lấy bạc thân ý cười hoàn mỹ, mũi cao ngất, ánh mắt như trước thâm thúy làm cho người ta không dám chạm tới. Dáng người cao ngất, tây trang hoàn mỹ bao lấy chân thon dài, hướng Ưông Vượng bên này đi tới.

Ưông Vượng theo dõi hần ánh mắt càng trừng càng lớn, ánh mắt từ si ngốc trở nên kinh ngạc trở nên phẫn nộ lại trở nên không thể tin, vài loại thần sắc càng không ngừng biến hóa trên mặt ở Ưông Vượng. Hần muốn làm gì! Ở trước công chúng, hần muốn làm gì?!

Trầm Sơ Trạch dừng lại ở trước mặt Ưông Vượng sau đó nhìn qua bên trái bốn mươi lăm độ, mở đôi môi khêu gợi, phun ra âm thanh trầm thấp mà mỉa mai hoặc:“Hiệp lão sư, ngài hảo!”

Ưông Vượng quýnh một chút, là nàng tự mình đa tình.

.....

“Mọi người đến đông đủ ! Nhập tiệc thôi!” Đội trưởng Triệu Tiền dùng cái giọng oanh chấn toàn ban năm đó tuyên bố bữa tiệc bắt đầu.

Bởi vì trường trung học Ưông Vượng học năm đó là trường trọng điểm nhất tỉnh, cho nên thời gian tám năm nay cũng đủ bọn họ từ học trò hai bàn tay trắng đến hiện tại có nhà có xe, là tinh anh xã hội. Rút đi nét ngây ngô năm đó, nữ sinh đều trở nên gợi cảm quyến rũ, nam sinh đều trở nên thành thực tiêu sái.

Trầm Sơ Trạch cùng Ưông Vượng bị đội trưởng Triệu Tiền cùng chủ nhiệm lớp Hiệp Công bày mưu tính kế, cuối cùng Ưông Vượng ngồi ở giữa, bên trái là Trầm Sơ Trạch, bên phải là một nam sinh khác.

Ưông Vượng mặt trẻ con nhìn rất nộn, hơn nữa nàng hôm nay cố ý trang điểm, cả người liền tản ra một loại hơi thở hỗn hợp thanh thuần cùng quyến rũ, hài hòa mà tốt đẹp.

Đàn ông thì hướng tới mỹ nữ, cho nên đến gần Ưông Vượng hôm nay đặc biệt nhiều, lấy có tám năm không gặp, hướng Ưông Vượng kính rượu.

Ưông Vượng chưa từng uống qua rượu, trong lúc nhất thời nhìn thấy cảnh tượng này liền hoảng, chính là một ly uống xong lại một ly nữa, mọi người thấy Ưông Vượng có thể uống, ai mời cũng không cự tuyệt; Mà nữ sinh khác là có thể thôi thì thôi, có thể cự tuyệt thì cự tuyệt, cho nên mọi người đều sắp hàng xếp đội hướng Ưông Vượng kính rượu.

Cái này kì nha! Người khác uống thì chỉ có một ngụm, còn mình có thể thắng quan phát tài như vậy, hiện tượng này thật là rất kì quái a!

Ưông Vượng mặt đỏ bừng đỏ bừng, sắc mặt càng ngày càng khó coi, đồ không được mà uống cũng không xong, không phải là say rượu cho lắm, nhưng mà bụng rất khó chịu.

Triệu Tiền cùng Hiệp Công ở một bên liêu mạng nháy mắt cho Trầm Sơ Trạch, muốn hần động thân ra mà làm một hộ hoa sứ giả.

Trầm Sơ Trạch chọn thời cơ thích hợp nhất, lập tức liền anh hùng đứng lên, hơi hơi cười nói một câu:“Mọi người, đều là bạn học cũ, chỉ mời một người, rất không công bằng rồi!”

Câu này vừa ra, lực chú ý mọi người liền tập trung đến trên người Trầm Sơ Trạch, vì thế một ly tiếp một ly, hần uống hết toàn bộ không nhăn mày một chút nào.

Ưông Vượng cúi đầu ăn đồ ăn, nhìn đến Hiệp Công cười hề hề lộ cái răng hô hướng nàng tề mi lộng nhãn, trong lòng thở dài, tình huống hôm nay rất quý giá!

Kính rượu xong mọi người dần dần tản đi..... tranh WC.

Đồ ăn để không có để trước mặt Ưông Vượng, cho nên rất là bất tiện, Ưông Vượng mỗi lần gấp đồ ăn đều phải hướng bên cạnh dựa vào. Đương nhiên, nàng sẽ không dựa vào Trầm Sơ Trạch bên kia.

Vì thế lúc chồm lên lấy đồ ăn, Trầm Sơ Trạch ở bên tai Ưông Vượng lặng lẽ nói:“Em như thế nào không dựa vào bên này?”

Ưông Vượng vốn là bị cồn làm hồng mặt, lại đồ tươi ướt át, nàng cũng tìm không thấy cái từ gì để nói, chỉ có thể lờ mờ hần một cái.

Lần sau gấp đồ ăn, Ưông Vượng cũng không có dựa vào Trầm Sơ Trạch, nam nhân này thực bình tĩnh đứng lên, đi đến phía sau Ưông Vượng, đem theo cả người lẩn ghé, hướng phía mà Ưông Vượng gấp đồ ăn qua ngồi.

Vì thế, hiện trường nguyên bản ảm ảm, lập tức lặng ngắt như tờ, Ưông Vượng cũng ngây ngốc sững sờ.

Mãi đến khi Triệu Tiền lúng ta lúng túng mở miệng:“Chẳng lẽ đây là hoa lệ lệ jq trong truyền thuyết?”

Theo sau hiện trường nổ tung oa!

Lần này Ưông Vượng tin rồi, khả năng tám của loài người là vô giai cấp, vô biên giới, là chuyện vĩ đại hạng nhất.

Nguyên bản đám người vừa tán đi lại hội tụ đến bên người Ưông Vượng cùng Trầm Sơ Trạch.

Làm cho Ưông Vượng thổ huyết là, Trầm Sơ Trạch tự nhiên trả lời tất cả!

“Chúng mày bắt đầu khi nào?”

“Không có bắt đầu?”

“Tình cảm chúng mày phát sinh lúc nào?”

“Cao nhì.”

“Đoạn tình cảm này là ai chủ động trước?”

“Ưông Vượng thâm mến trước.”

.....

Chuyện này giống như một quả bom nguyên tử nổ mạnh trên bàn, Ưông Vượng khóc không ra nước mắt, nam nhân này ngày đó thiếu gì con gái thâm mến a, đâu phải chỉ có mình nàng đầu! Ưông Vượng cái gì cũng nói không được, chỉ có thể ngơ ngác ngác lẳng lẳng ai oán nhìn Hiệp Công.

Trầm Sơ Trạch mặt mỉm cười, dễ dàng đuổi nhóm người này đi, bữa cơm cũng thuận lợi tiến hành đến cuối cùng.

Lúc mọi người dọn dẹp rời khỏi, Hiệp Công tự nhiên phun ra một câu kinh khủng: “Các trò buồn tha Ưông Vượng cùng Trầm Sơ Trạch như vậy?”

Ưông Vượng ánh mắt oán hận giống kiếm bắn về phía Hiệp Công, Trầm Sơ Trạch thản nhiên cười cười, Hiệp Công cười nhìn Trầm Sơ Trạch lộ rằng hồ vui vẻ, “Các ngươi người trẻ tuổi a, nên thừa dịp tuổi trẻ a, ngoan ngoan nhiều a! Đi đi ktv, thật tốt a! Làm cho bọn họ hai người hát tình ca liền rất tốt a!”

Ưông Vượng cắn giận trừng mắt Hiệp Công, ánh mắt u oán như khóc như tố.

Dưới tiếng rống to chủ trưởng Triệu Tiên, đoàn người chậm rãi đi ktv.

.....

Không lay chuyển được mọi người Ưông Vượng bị “kèm hai bên” lôi đi ktv. Vào ktv, Hiệp Công đầu sỏ gây họa, lấy cớ muốn đi rước con thuận lợi ly khai. Còn một nửa còn lại có vợ cũng đều lấy cớ bồi phu nhân của mình mà rời đi.

Ngồi cùng ghế với Ưông Vượng đều là bạn tốt của nàng, quan hệ với Trầm Sơ Trạch cũng không tồi, xướng ca vui đùa một chút cũng không câu thúc, Ưông Vượng bị mọi người chọc nãy giờ cũng thấy quen rồi, chỉ ngồi cười cười.

Ngồi xuống rồi, Triệu Tiên xướng khúc dạo đầu, hát bài kinh điển [Ngồi cùng anh], Trầm Sơ Trạch ngồi ở bên cạnh Ưông Vượng, tập trung tinh thần nhìn chăm chăm màn hình, Ưông Vượng cũng không có phản ứng gì, đột nhiên, Trầm Sơ Trạch ở bên tai Ưông Vượng nói: “Ngày đó bồi thường vì không muốn em bị tổn thương, hôm nay thấy trái tim của em cũng không yếu như anh nghĩ.”

Ưông Vượng trong gió hỗn độn.

Nam nhân này còn dám nói tới ngày đó!

Lập tức hung hăng trừng mắt nhìn con sói đội lột cừu này một cái, cũng không quản hắn có thấy hay không. Xui cái là trùng xong, Ưông Vượng có chút choáng váng đầu.

Dư quang khóe mắt mơ mơ hồ hồ nhìn thấy khóe môi Trầm Sơ Trạch tựa hồ cười cười.

Đội trưởng Triệu Tiên đại nhân rất nhanh thi ca xong rồi, vì thế sau tràn vỗ tay nhiệt liệt, mở miệng yêu cầu, “Ưông Vượng, Sơ Trạch, hát một bài; Ưông Vượng, Sơ Trạch, hát một bài!”

Trầm Sơ Trạch thoải mái đứng lên, chọn bài [Thần thoại xinh đẹp], Ưông Vượng xấu hổ nhăn nhó, bài này nàng đã lâu không hát, giọng rất cao, nàng la vỗ cổ họng cũng không lên nổi a!

Bài hát rất nhanh đã đến giọng nữ, Ưông Vượng chạy nhanh thanh thanh cổ họng, tiếp lời xướng lên, âm thanh mềm mềm nhu nhu, hơn nữa tại rượu mà có chút mê ly, có vẻ gọi cảm dị thường.

Đều vì là bạn tốt, cho nên cũng không có làm khó Ưông Vượng, cho bọn họ song ca một bài rồi thôi, tiếp theo mọi người đều đi high.

Uông Vượng không hay cùng mọi người ca hát, hôm nay lần đầu tiên thấy mọi người ca, một người nhảm chán cũng không dám cùng Trầm Sơ Trạch nói chuyện phiếm, liền nhìn chăm chăm màn hình, nhìn chăm chăm nhìn chăm chăm liền mệt mỏi, chậm rãi khép mắt lại. Trầm Sơ Trạch bỗng nhiên cảm thấy đầu vai trầm xuống, Uông Vượng dựa vào vai hắn, đang ngủ.

Cúi đầu nhìn nàng mặt đỏ bừng, trong lòng một dòng suối ấm áp chạy qua, ánh mắt cũng trở nên trong suốt.

Bạn đang đọc truyện *Nhúng Chàm Cực Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: 419 Đáng Chết!!!

Đoàn người tan cuộc đã là đêm khuya, Triệu Tiền đi đứng không xong, loạng choạng lại lắc lắc vai Uông Vượng, lắc lắc lâu rồi nó cũng không có phản ứng, mất say lơ lơ mê ly than thở: “Xem ra nó say rồi a, rượu này tác dụng chậm quá a!” Triệu Tiền dùng sức mở to mắt, cười vồ vồ mặt Uông Vượng, ngẩng đầu, gian trá hi hi nhìn Trầm Sơ Trạch, “Trầm Sơ Trạch, anh nói..... Ách, người, có phải nên giao cho anh không a ~..”

Đội trưởng Triệu Tiền thân cũng bị quáng lăm rồi, hai gò má phi hồng, hành động cũng không phải thập phần vững chắc. Hứa Ngôn khuôn mặt cương nghị tuấn mỹ thân nhiên cười đi tới, đỡ lấy Triệu Tiền ngã vào lòng mình, hướng Trầm Sơ Trạch gật đầu một cái: “Đã lâu không thấy, có khỏe không?”

Cũng hơi hơi gật đầu một cái, Trầm Sơ Trạch nhìn hắn, trong mắt cũng thân nhiên cười, đánh một quyền vào ngực Hứa Ngôn, ái muội liếc mắt hắn một cái nhìn hắn đang ôm Triệu Tiền: “Chuyện hai người, lần sau gặp lại nhớ phải giải thích đấy.”

Hứa Ngôn cũng tựa tiểu phi tiểu liễu liếc mắt một cái, nhìn Uông Vượng đang dựa vào Trầm Sơ Trạch: “Anh hình như cũng có bạn gái, nếu nhớ không lầm thì không phải gọi Uông Vượng, mà là kêu Hi Dương.”

Hai nam nhân xuất sắc đối diện thật lâu.

“Triệu Tiền say rồi, chúng tôi đi trước đây.” Hứa Ngôn dùng sức nắm thật chặt Triệu Tiền không an phận, “Chúc anh may mắn.”

Trên ghế mờ mờ hôn ám, chỉ còn màn hình TV lóe ánh sáng, Trầm Sơ Trạch cúi đầu nhìn Uông Vượng, khuôn mặt nộn nộn tại vì rượu mà hồng hồng, môi đỏ mọng mê người, mắt nhắm, lông mi run nhè nhẹ.

Nhìn hồi lâu, thở dài một hơi, đem nàng ôm lấy. Nàng so với tưởng tượng của hắn nhẹ hơn nhiều, nhẹ nhàng xảo xảo ôm nàng trực tiếp xuống gara. Tuy rằng hắn uống cũng không ít, nhưng ý nghĩ so với bình thường càng thêm thanh tỉnh.

Nhẹ nhàng đem Uông Vượng đặt vào trong xe, ôn nhu giúp nàng mang bảo hiểm, đóng cửa xe an toàn xong lại đến bên kia xe, nhẹ nhàng ngồi vào ghế lái sợ làm Uông Vượng giật mình tỉnh giấc. Nhìn nhìn Uông Vượng đang ngủ, Trầm Sơ Trạch một lúc sau mới mang bảo hiểm khởi động xe. Lúc dứt chìa khóa khởi động xe, hắn mới chợt nghĩ lại, phải đưa nàng đến đâu đây?

Roi vào đường cùng, hắn lại phải tháo đai an toàn ra, dùng sức nheo nheo khuôn mặt trắng noãn của Uông Vượng, quả nhiên cảm xúc không tồi. Uông Vượng ngủ như heo than thở một chút, bất mãn xoa xoa chỗ mà mình bị nheo, xê dịch thân mình, lại nặng nề ngủ tiếp.

Buồn cười nhìn Uông Vượng động tác đáng yêu mà ngây thơ, ánh mắt ôn nhu dường như uơn ướn.

Quyết tâm dùng sức lắc vai Uông Vượng, lại cúi người ở bên tai nàng dùng âm thanh mê hoặc lòng người hỏi: “Tiểu bánh bao, em muốn bỏ thiếu gia đưa em đi đâu đây?”

Uông Vượng lập tức bừng tỉnh, một tay dụi dụi mắt, một tay đẩy cái gì đó ở bên tai ra, mở mắt xong, lại hoảng hốt: “Ách..... Trầm Sơ Trạch? Ân, sẽ không, sẽ không, mình đang nằm mơ, là nằm mơ thôi.” Uông Vượng lại nhắm mắt lại, tự thôi miên mình, “Nam nhân chết tiết kia không có khả năng xuất hiện đâu!”

“Ha ha, thì ra anh ở trong mắt em là một tên chết tiết a!” Trầm Sơ Trạch cúi đầu, tiếng cười nguy hiểm vang lên ở bên tai Uông Vượng, “Em nói, đây có phải là tương tư thành tật, người không yêu được nên thành hận rồi, đúng không? Tiểu bánh bao!”

“Ân?” Uông Vượng mắt mở mắt nhắm, mắt say lơ lơ mê ly, “Anh thật ra là tên hồn đản nào?”

Vừa lòng nhìn Trầm Sơ Trạch gật đầu, Uông Vượng ngây ngô cười, lấy tốc độ sét đánh vron hai cái móng vuốt, chà đập lên mặt Trầm Sơ Trạch đã mơn, trải qua một phen muốn làm gì thì làm, thỏa mãn thở dài một tiếng: “Quả nhiên a, cực phẩm chính là cực phẩm, con mắt của bọn cô nương quả nhiên không sai! Ha ha ha! Không biết lúc ‘ăn’ lên hương vị như thế nào ~ chắc chắn!” (Má ơi, tai họa đến rồi a!!!)

Trầm Sơ Trạch mặt đen thui, híp mắt nguy hiểm nhìn Uông Vượng, bây giờ thì hay lắm, nàng say rượu làm loạn rồi, làm hắn hối hận muốn chết, vừa rồi lay nàng tỉnh lại làm chi, hắn là trực tiếp đem nàng đến khách sạn là được rồi!

“Tiểu bánh bao, em nói xem, em muốn bỏ thiếu gia đưa em đi đâu?” Tuy rằng trong lòng tức giận, nhưng “sự tình” muốn hay thì bạn phải “hào”!(anh

này biến thái quá =.=')

Uông Vượng hề hề, cười hắc hắc ngây ngô yy Trầm Sơ Trạch, lại không biết mình đang trong hoàn cảnh nguy hiểm cỡ nào, trong đầu nghĩ gì nói ra hết, tự nhiên vui vẻ lớn tiếng ồn ào, một bên nắm, một bên nheo mắt Trầm Sơ Trạch mềm mại nói: “Đi khách sạn, đi khách sạn, em muốn ‘ăn’ trứng chim, ăn luôn Trầm hỗn đản, em hết thầy đều phải ăn hết! Em muốn ăn!”

Trầm Sơ Trạch cười âm trầm trầm, đây chính là tự em nói, đừng trách anh không phúc hậu! (Thảm rồi >0

Bạn đang đọc truyện *Những Châm Cự Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Nội Tâm Cuồng Loạn

Uông Vượng mang giày cao gót nổi giận dưng dưng đi về thang máy, cửa thang máy vừa muốn khép lại, nàng vội đi nhanh hai bước, lúc bước vào cửa vừa kịp đóng lại.

Nhìn gương trong thang máy, mặt đỏ bừng quần áo nhăn nheo, tóc rối tung, bộ dáng chật vật, Uông Vượng nhìn không được nước mắt rơi xuống.

Trầm Sơ Trạch, tại sao anh lại đem tình cảm tốt đẹp của chúng ta biến thành tình trạng bây giờ. Ngày đó ở khu thương mại thấy anh có bạn gái xinh đẹp như thế, khí chất như thế, anh đến tốt cùng còn muốn đến trêu chọc Uông Vượng này làm cái gì, là khi dễ tôi sao? Năm xưa anh không nói một lời bỏ đi Mĩ du học, chẳng lẽ tôi còn không tự hiểu được sao?

“Đi, đây không phải vợ từ sao?” Uông Vượng vội vàng, tình thần lại khủng hoảng nên cũng không phát hiện thang máy còn có một người nữa, một người nam nhân, một nam nhân mà nàng cũng biết, vừa mới biết mấy ngày hôm trước — Trình Huy Lang!

“Vợ từ, làm sao vậy? Nhìn em bộ dáng chật vật, có phải bị ‘ăn’ hay không?” Đến đến đến, nói cho ca ca, ca ca giúp em báo thù!” Trình Huy Lang híp nửa mắt, tâm tình tốt lắm trêu ghẹo Uông Vượng.

Lấy tay gạt gạt nước mắt, xoa nhẹ cái mũi, Uông Vượng không nói gì, hung hăng trừng mắt nhìn hấn liếc một cái.

“Đừng ngượng ngùng, nói đi, anh tình nguyện nghe em tâm sự đây!” Trình Huy Lang vui cười vỗ vỗ vai Uông Vượng.

“Cút ngay, tỷ tỷ không rảnh cùng anh nói nhảm!” Uông Vượng liếc mắt, sau đó lẳng lẳng nhìn con số không ngừng giảm xuống.

Trình Huy Lang tựa hồ cũng nhìn ra, Uông Vượng đang giận thật sự, nên cũng câm miệng, không có nói nữa.

“Đình —” Thang máy dừng ở tầng một. Uông Vượng đang muốn lao ra, lại bị hấn kéo lại.

“Vợ từ, anh đưa em về.” Trình Huy Lang là rất lương tâm đề nghị.

Uông Vượng đồ dẫn cúi đầu, vùng một cái rút ra cái tay đang bị hấn nắm: “Tôi và anh không quen. Tôi phải đi, tái kiến.”

Trình Huy Lang con người trong treo bốn cột đột nhiên nghiêm túc nói: “Có phải vì Trầm Sơ Trạch hay không?”

Ngẩng đầu mạnh lên, ngây ngốc mở to hai mắt nhìn thẳng về phía Trình Huy Lang.

Biểu hiện Uông Vượng làm cho Trình Huy Lang hiểu ngay, buông cánh tay Uông Vượng ra, khoe môi gọi lên một chút trào phúng, trong mắt tràn đầy khinh bỉ: “Quả nhiên là hấn!” Cũng không quay đầu lại đi thẳng.

Uông Vượng kinh ngạc nhìn Trình Huy Lang, này nam nhân vẻ mặt vừa mới cột nhà, hiện tại cứ như vậy túm túm ly khai, trong lòng không khỏi cảm thán: Đàn ông quả nhiên là khó hiểu !!!! Nhìn không được nhủ mày, hấn hình như cũng biết Trầm Sơ Trạch, hơn nữa tựa hồ không muốn gặp hấn.

Hít sâu một hơi, Uông Vượng vỗ vỗ lại mặt mình, vượt vượt quần áo cho thẳng rồi cũng cất bước rời đi.

Hấn, Trầm Sơ Trạch đến tốt cùng đang nghĩ cái gì, hấn rốt cuộc muốn làm gì! Chuyện năm đó hấn cũng không cảm kích, cho dù đã biết, nhiều năm như vậy trôi qua rồi còn so đo cái gì nữa chứ. Còn mình hiện tại mới thăm nê, nộ hôn đầu tiên mình còn bảo tồn vững vàng vậy mà đêm đầu tiên bị người ta lấy không, cảm giác như thế nào còn chẳng biết nữa chứ!!!! Nhưng, Trầm Sơ Trạch sự nghiệp thành tựu, lại có bạn gái xinh đẹp, hấn không có lý do gì để dây dưa với mình. Chẳng lẽ hấn cảm thấy mình xinh đẹp đáng yêu? Uông Vượng vẫn là rất hiểu mình, cũng không tự kỷ đến mức nghĩ như vậy.

.....

Trong ánh mắt hoài nghi của tài xế taxi, Uông Vượng về đến nhà, cũng không dám nhìn Uông mẫu nương nương, nhanh chân trốn vào trong phòng. Mặc cho Uông mẫu nương nương gõ cửa như thế nào cũng không để ý.

Sợ lão xử nữ nhà mình xảy ra vấn đề, Ông mẫu nương nương lòng nóng như lửa đốt, nhưng mà không có biện pháp gì, rơi vào đường cùng, thăm nghĩ đến ‘dụ ăn’(hắc hắc hắc, pó tay Ông mẫu nương nương nhà mình). Kết quả là, Ông mẫu nương nương bầm bầm xất xất gõ gõ ì xèo ở phòng bếp khoi công , chỉ chốc lát sau, cả nhà tràn ngập toàn mùi thức ăn, tất cả đều là món khoái khẩu của Ông Vượng(chẹp chẹp... thèm quá a =.=)

Cho nên lúc cha Ông Vượng đi làm về thấy được một cảnh kì lạ trong nhà, Ông mẫu nương nương ngồi chồm hồm trước cửa phòng Ông Vượng, trước mặt là nồi vịt nấu dầu gừng, cầm cây quạt liễu mạng quạt về phía phòng Ông Vượng. ㄟ (ㄟ ▽ ㄟ) ㄟ

Ông Hường Thiên cha Ông Vượng, thật sự chỉ có thể ngẩng mặt lên trời oán trách, này lão bà của hần làm sao lại hoạt kê như vậy!!! Hần lúc trước tại sao lại cưới Lâm Vân nữ nhân này làm vợ cơ chứ, sinh ra đứa con gái cũng không bình thường (ý da, ông này dám xúc phạm Ông tỷ của ta kìa, ta ko tha cho ông đâu, tiếp chiêu đi.), nhưng còn hơn là nhờ ‘hướng thiên’ mà ông trời an ủi cho được một thằng con trai trí lực siêu quần, bất quá cũng là buồn năm phút.Haizz =.=

“Lão bà, đây là để làm chi vậy?”

“Uy –” Lâm Vân dựng thẳng ngón tay đặt ở bên môi, “Đừng lớn tiếng, con nhóc Ông Vượng này, bị cái gì kích thích không biết, ngày hôm qua đi họp lớp cả đêm không về, sáng nay quần áo tóc tai lộn xộn ùng ùng tức giận trở về, còn đi một hồi đến trong phòng đóng cửa lại, không nói tiếng nào.” Sau đó mặt nhăn mày nhu lại nhe răng, “Nó đây là khiêu chiến quyền uy của mẹ nó rồi!”

“Ha ha.” Ông Hường Thiên không biết nói gì cười giả hai tiếng, đi qua nâng Lâm Vân dậy, “Em a, đừng quan tâm nữa, Ông Vượng đã 27 rồi, cho dù là qua đêm không về cũng bình thường, nó trưởng thành rồi trong lòng sẽ có quyết định của riêng mình. Huống hồ , em cũng nói, Ông Vượng đi họp lớp, nó lâu như vậy không gặp lại bạn bè, ngày hôm qua nhất định là cuồng hoan, nói không chừng lát nữa nó tắm rửa xong liền đi ra .”

Đem Ông mẫu nương nương còn đang suy tư đến sô pha ngồi xuống, giúp đỡ nàng mát xa hai vai, “Hôm nay anh nghỉ phép, đưa em đi du lịch, hảo hảo xây dựng thế giới hai người chúng ta, xúc tiến cảm tình, ăn ~” Ông Hường Thiên âm thanh mềm mại mang theo nhiệt hô hấp ở bên tai Lâm Vân, làm cho nàng mặt hồng từ cổ đến tai.(nổi cả da gà, ghê quá a....)

Nguyên lai Ông mẫu nương nương cũng có lúc thẹn thùng a.

Ông Vượng ở trong phòng tắm rửa xong, thay đổi quần áo hoàn chỉnh rồi lại nghe thấy đoạn đối thoại buồn nôn cha mẹ nhà mình như vậy (quả thật là cực buồn nôn a!!!), liên tưởng chuyện khó chịu của mình, trong lòng không khỏi một trận hờn dỗi. Kỳ thật nàng đối với chuyện đêm qua, trong lòng cũng không có nhiều lắm không thoải mái, cũng không có ý nói hận Trầm Sơ Trạch.

Ban đầu cảm xúc kích động cũng chỉ là trong lúc nhất thời không tiếp thụ được, còn bây giờ trong lòng nhiều nhất vẫn là tiếc nuối a!!! Có ai nói thử xem, đêm đầu của con gái, trong lúc say rượu liền đánh mất như vậy, ngay cả cảm giác lúc đó là cái gì cũng không biết, đây là không phải thiệt thòi lớn a!

Ai da, ai kêu nàng mệnh khổ như vậy đâu! Thật vất vả cùng người thầm yêu trong lòng có 419, hiện tại ngay cả cái tư vị gì cũng không biết, thật sự cái gì gì kia , ngay cả ấn tượng cũng không có, ai nói coi có ai xui như nàng không?A a a a.....(quá bức xúc rồi Ông tỷ à, hạ hỏa đi a!!+.+))

Ông Vượng nhốt mình trong phòng xem GV cầu huyết, trên mặt ý cười đáng khinh không có lúc nào tán đi, đột nhiên nhớ tới Trầm Sơ Trạch kết hợp với âm thanh nam nhân trong màn hình ừ a a, sau đó lại lâm vào trạng thái tiếc nuối: tại sao đêm đầu của mình mà mình không cảm giác gì hết a????? o(ㄟ □ ㄟ)o

Ở nhà trong nhà làm đà điều hai ngày Ông Vượng đối muốn chết, dù sao băng cũng có ngày sẽ tan, Ông Vượng cũng không phải nữ nhân vật chính trong tiểu thuyết nội công thâm hậu không cần ăn uống cũng sống. Nhưng Ông mẫu nương nương cùng lão công nàng từ thứ hai đi ra ngoài ngọt ngào cho tới hôm nay thứ tư đều chưa có về, buổi sáng không có ai kêu nàng tỉnh dậy, làm cho nàng thiếu chút nữa ngủ quên.

Vội vội vàng vàng đánh răng, rửa mặt, thay đồ, Ông Vượng bình thường đều ăn sáng ở nhà hôm nay đành phải ba chân bốn cẳng đi xuống dưới lầu mua bánh bao làm bữa sáng.

Như trước một thân trang phục lão xử nữ, nàng không để ý xe bus chật chội, hung hăng bon chen người khác leo lên xe, cũng không quan tâm trên người người khác có bao nhiêu vi khuẩn. Cho nên lúc mà xe bus đến, Ông Vượng cũng rất thuận lợi đi lên, đại thúc lái xe thực nể tình Ông Vượng sau đi lên liền đem cửa xe đóng lại, Ông Vượng đặc ý nhìn xem ở dưới cửa xe còn có một cô gái thanh xuân không kịp leo lên, trong lòng lại đáng khinh một phen, hừ hừ, ai cho cô vừa mới ở phía sau đây ta! Bất quá, tỷ tỷ thật đúng là phải cảm ơn em, nếu không của lực đẩy của em lớn như vậy, tỷ tỷ đây thật khó mà chen lên được xe! Hắc hắc, xem xem xem, Ông Vượng ở nhà gây người hai ngày, không có đi quấy rầy Ông mẫu nương nương cùng lão công của Ông mẫu nương nương bồi dưỡng cảm tình vẫn là tốt, nhìn xem bây giờ được trả công rồi đó, không sai, thật không sai!

Bạn đang đọc truyện *Những Châm Cục Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Lực Lượng Bát Quái

Ông Vượng trong lòng tràn đầy đáng khinh thẳng tiến công ty, tựa như đã muốn quên chuyện Trầm Sơ Trạch.

Uông Vượng vừa mới đi vào cửa công ty, tự nhiên cảm giác được có hơi thở xấu đang ép gần. Nữ tiếp tân xinh đẹp trước công ty kia bình thường con mắt cao hơn núi tự nhiên hôm nay cười đến xuân tâm nhộn nhạo, ngay cả khi năm đó thái tử gia khốc khốc truy đến, cô gái này đều là vẻ mặt không gọn một chút sóng, hôm nay cư nhiên lâm vào cảnh mê trai, ai, điều này làm cho Uông Vượng vì thái tử gia mà ai oán một tiếng.

Vừa thấy Uông Vượng, Ngã Khả hai mắt liền tỏa ánh sáng cảm trụ nàng: “Vượng tử! Cực phẩm a! Thật không nghĩ tới thiên hạ tự nhiên còn có cực phẩm như vậy tồn tại, sớm biết vậy, tao sẽ không gả đâu! Đáng tiếc a, đáng tiếc, quá đáng tiếc!”

Uông Vượng lép bép miệng: “Đầu năm nay, ai nói kết hôn mà không thể ly hôn đâu?”

Quả nhiên, Ngã Khả trong mắt nổi lên ánh sáng khác thường, cùng lúc đó Uông Vượng tự nhiên cảm giác được có một cỗ khí lạnh cực lớn từ sau lưng phát ra, mắt thoáng nhìn, trời à! Chạy nhanh lên, chạy nhanh lên, thái tử gia đến đây, tự nhiên bị thái tử gia nghe được nàng xúi giục lão bà hấn cùng hấn ly hôn, hồng hạnh ra tường, xong rồi xong rồi.

“Uông Vượng.” Ngã Khả thấy Uông Vượng tự nhiên lại chạy trốn chết, quay đầu, ách, nhìn đến hủ dấm chua nhà nàng đang hùng hổ đến đây, rụt cổ, nuốt nuốt nước miếng, xong rồi.

.....

Uông Vượng đi đến cửa văn phòng mới phát hiện, chủ quản đại nhân cư nhiên đang ở trong, hơn nữa âm thanh to rõ ràng giới thiệu với mọi người, tựa hồ là một cổ vấn luật sư mới tới (mọi người có đoán được là ai ko nào??? >0hóng chuyện.

“Anh. Anh.” Bị vây trong cảm xúc cực hạn Uông Vượng không thể nói được một câu đầy đủ. Hấn đây là có ý gì, đoạt lần đầu tiên của mình, còn không cho mình sống yên ổn, ở công ty tạo cho mình chuyện xấu bất quá, hấn biết rõ mị lực bản thân, còn đem năng đây vào chuyện lục đục với nữ nhân trong công ty!

Trầm Sơ Trạch cặp mắt hoa đào câu hồn như trước không có hảo ý, cười, bạc thần lạnh lạnh phun ra một câu: “Giận thương can, hi thương tâm, tư thương tì, ưu thương phế, khủng thương thận, chắc chắc, em học y sao, cảm xúc dao động lớn như vậy? Thật không biết em là tốt nghiệp như thế nào!”

Nói xong, nghênh ngang mà đi, bỏ lại Uông Vượng đứng đó sắc mặt giận dữ tái xanh.

Uông Vượng phần nộ trong gió hỗn độn, người giận thì bế tắc tâm trí, vì thế nàng rống lên một câu không quan hệ gì: “Trầm Sơ Trạch! Hỗn đản! Anh chờ xem!”

.....

Giữa trưa, Uông Vượng cùng Triệu Mạn ăn cơm, Triệu Mạn vừa đặt mông xuống ghế liền hé ra khuôn mặt bất quá hề hề tìm hiểu chuyện Trầm Sơ Trạch và Uông Vượng.

Uông Vượng núi lửa bùng nổ, nghiêng răng nghiêng lợi cảm thía uy hiếp: “Em dám ‘tám’ chuyện của chị ra ngoài, chị lột da em, hừ!”

Đáng thương Triệu Mạn bị hoảng sợ, rụt trở về, Uông Vượng vẻ mặt bình tĩnh hỏi: “Em đem chuyện Trầm Sơ Trạch một năm gần đây nói cho chị một lần, nếu nói xạo, hắc hắc, em tự biết!” Không có hảo ý cười cười, hơn nữa uy hiếp rõ ràng, đáng thương Tiểu Mạn.

Triệu Mạn sợ sệt rút cổ, vì thế tinh tế đem chuyện Trầm Sơ Trạch ‘tám’ hết một lần, bao gồm hấn thích ăn cái gì không thích ăn cái gì, một ngày tám mấy lần, một lần tám mấy bao lâu, ngay cả bạn gái hấn ‘ngày nghỉ lễ’ là ngày mấy đều ‘tám’ rành mạch!

Lúc Uông Vượng đang cảm khái công lực ‘tám’ của Triệu Mạn đồng thời không khỏi bồi vì tin Trầm Sơ Trạch có bạn gái mà mất mát. Sau đó lại cảm thấy phần nộ, nam nhân này trên chọc mình làm cái gì, ăn oán hấn cùng nàng đã qua đi tám năm, gặp ở hợp lớp thì không nói làm gì nhưng còn làm ra 419, thực không phải cái thứ gì tốt.

“U! Tiểu bánh bao, thì ra em có hứng thú với anh như vậy a!” Trầm Sơ Trạch không biết từ chỗ nào chui ra, tự nhiên ngồi xuống bên cạnh Uông Vượng, “Em muốn biết cái gì, trực tiếp hỏi anh a, chuyện của anh anh rõ nhất ~.~!” Sau đó còn trát trát cặp mắt phóng điện, mặt dày mày dạn, để sát vào bên tai Uông Vượng, nhỏ giọng, “Ngay cả hôm nay anh mặc quần lót màu gì đều nói hết.” (á á á, Trầm ca biến thái quá.=)

Uông Vượng mặt đỏ bừng, trong gió cuồng loạn (hắc hắc hắc, cấp độ cao hơn, ko còn ‘trong gió hỗn độn’ nữa!!~.~). Từ khi hấn đi đến đây, trong nhà ăn người ta bốn phương tám hướng đều quay đầu lại nhìn, đã muốn rất dọa người rồi! Nam nhân buồn chán phúc hắc này còn lảng xê chính mình như vậy, thực không phải cái người gì tốt! Hung hăng trừng mắt Trầm Sơ Trạch một cái, xấu hổ dùng sức gạt tay hấn ra, đứng lên trực tiếp bỏ cơm chạy lấy người! =.=

“Từ từ thôi.” Trầm Sơ Trạch từ trong bàn rút tay ra, đè vai Uông Vượng lại, “Tiểu bánh bao, em làm sao mà vừa thấy đồng học liền chạy trốn nhanh như vậy?”

“Ngồi xuống ăn đi, anh còn chưa ăn đâu, cùng nhau ăn, tiểu—bánh—bao.” Trầm Sơ Trạch yêu nghiệt nở nụ cười mê hoặc tâm trí, trực tiếp kéo Uông Vượng ngồi xuống, không muốn cùng hấn thân cận quá Uông Vượng bắt đầu dĩ chỉ có thể na ra xa, nhưng là lại na không được, cho nên chỉ có thể làm bộ bình tĩnh tiếp tục ăn.

Triệu Mạn ngồi ở đối diện ánh mắt không ngừng lóe bất quá, đôi nam nữ trước mặt này hấn là có chuyện gì đó. Vì sự nghiệp bất quá, cho dù Trầm Sơ

Trạch khí có cường đại hơn nữa, Triệu Mạn nàng cũng không sợ, vì thế to gan giả bộ lấp xấp hỏi.

“Cái kia, Trầm đại luật sư, lần này anh đến công ty chúng em bao lâu a?”

“Àn, xem tình huống trước mắt.” Trầm Sơ Trạch tao nhã đem canh đưa đến miệng, hầu kết khêu gọi lẫn lộn, làm nhóm sắc nữ ở một bên nhìn lên chảy nước miếng rờn rờn, “Nếu mau thì hai ba tháng, nếu chậm thì khoảng một năm rưỡi.”

Ách! Vừa mới còn ôm hy vọng hần nói hai ba tuần, Uông Vượng lúc này ngửa mặt lên trời thở dài, Bỏ Tắt ới Bỏ Tắt, ta nhiều năm như vậy thấp hương tưởng niệm ngài, dập đầu lạy ngài nhiều như vậy, không quản ngài nằm ở trên núi cao cũng khăn gói lên thăm ngài, lão nhân gia ngài như thế nào không phù hộ cho ta!

Sắc nữ Triệu Mạn trong lòng đang suy nghĩ làm sao để moi tin bất quá từ Trầm Sơ Trạch cho nên, không để ý tới ánh mắt giết người của Uông Vượng. Triệu Mạn vẫn là bất quá: “Cái kia, Trầm đại ca.” Nhìn một cái, xưng hô nhanh như vậy liền thay đổi, Uông Vượng tức tới cái mũi đều muốn bóc hơi, “Cái kia, em muốn hỏi một chút, anh cùng Vượng tỷ có phải đã sớm biết nhau không vậy?”

“Đúng vậy, chúng ta là đồng học từ hồi trung học.” Trầm Sơ Trạch một bên tao nhã ăn cơm, một bên tâm tình tốt lắm trả lời tất cả các câu hỏi, hơn nữa đem thật sự kể lại, những câu người ta muốn hỏi mà còn chưa dám hỏi đều trả lời hết, “Chúng ta quan hệ rất tốt, khi đó Uông Vượng làm bài tập không được đều kêu anh giải giúp. Hơn nữa, Uông Vượng còn gặp qua mẹ anh rồi.”

Vì thế tin tức nổ mạnh liền từ thánh địa bất quá này truyền đi nơi khác với tốc độ ánh sáng.

Uông Vượng rất muốn bùng nổ, nhưng mà tại đây cần tin nhiều người nhiều miệng, nàng vẫn là tự thôi miên chính mình nhìn đi nhìn đi. Nhưng chuyện từ hồi trung học mà Trầm Sơ Trạch còn nhớ rõ như vậy thật không dễ dàng, không gặp đã tám năm rồi mà hần còn nhớ kỹ đến vậy. Chẳng lẽ hần vẫn còn quan tâm đến mình ?

Bạn đang đọc truyện *Những Châm Cực Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Quan Hệ Hai Nam Nhân

Thật vất vả mới đến tan sở, lại đợi thật lâu, thật lâu đến lúc công ty đã không còn người, Uông Vượng mới thu dọn tài liệu, đóng cửa phòng lại, tan sở. Lúc đi ngang qua văn phòng Trầm Sơ Trạch nhìn không được ngăn đầu liếc mắt một cái. Cửa gỗ đóng chặt, trên cửa lộ ba chữ “đã tan tâm” thật to. Trong lòng không khỏi một trận mất mát. Cứ tưởng rằng Trầm Sơ Trạch sẽ chết sống quán quít lấy mình, chờ mình tan sở lại có một đồng chuyện “ngược”, hiện tại xem ra là nàng đa tình.

Cười cười tự giễu bản thân, nguyên lai nàng cũng không ngoại lệ, nàng sợ cô đơn. Hôm nay ngay cả Triệu Mạn cũng về sớm, nhất định lại đi ước hội. Xuống thang máy, trước bàn tiếp tân Ngải Khả đã sớm không thấy bóng dáng, không cần phải nói nhất định là thái tử gia đã tới đón nàng rồi.

Ai da, mọi người đều có việc, chỉ có mình nàng thanh nhàn. Có phải là nên đi tìm một người nam nhân tâm sự không đây. Thật không nghĩ đến Uông Vượng nàng cũng có ngày cần nam nhân.

Đi ra cửa công ty, thế nhưng nhìn đến một chiếc Cadillac! Xe này không phải của thái tử gia thì là ai?! Tập trung nhìn vào, bên kia xe có ba người, rõ ràng là thái tử gia, Trầm Sơ Trạch cùng cô gái có khí chất ngày đó ở khu thương mại!

Thái tử gia Chu Húc Hạo vừa quay đầu lại thấy ngay Uông Vượng, sắc mặt không tốt.

Hần biết cô gái này không phải bởi vì nàng cùng lão bà của hần quan hệ tốt, trọng yếu hơn là năm đó lúc hần phỏng vấn nàng để lại ấn tượng rất sâu sắc.

Cô gái này đường đường là thạc sĩ tốt nghiệp đại học y khoa hàng hiệu, thế nhưng an phận làm một tiểu viên chức. Ngày đó hần không nghĩ thu nàng, không phải bởi vì hoài nghi dụng tâm của nàng, mà là cho rằng một tiểu muội chạy chân không cần phải có bằng cấp cao như vậy. Trùng hợp là lúc ấy hần đi Mỹ, gặp được Trầm Sơ Trạch bạn tốt nhiều năm, trong lúc vô ý nhắc tới chuyện này, ai ngờ Trầm Sơ Trạch bình thường vẫn bình tĩnh thế nhưng lúc ấy rất kích động kêu hần phải thu nàng, hơn nữa nhất định phải cho nàng làm việc ở đó đợi cho hần trở về mới thôi.

“Uy! Vượng tử!” Uông Vượng đang chăm chú hai mắt xem bỗng dừng bị người khác vỗ vỗ vai, vừa quay đầu lại, là Ngải Khả.

Ngải Khả vừa gọi, khiến cho Trầm Sơ Trạch cùng cô gái kia nhất tề quay lại nhìn nàng. Trầm Sơ Trạch hai mắt thâm trầm nhìn Uông Vượng, giống như muốn xem đến tận tâm hồn nàng; còn cô gái kia lại tìm tòi nghiên cứu nhìn nàng, sau đó gọi lên một chút chói mắt cười, “Chúng ta đã gặp qua rồi, đúng không? Lần trước ở khu thương mại thật là không tốt, thật xin lỗi.” Vươn ngón tay thon dài, đem sợi tóc bị gió thổi loạn vuốt lại, “Cô gọi là Vượng tử? Tên này thật sự rất có cá tính nha. Tôi là Hi Dương, hân hạnh được gặp mặt.” Nói xong vươn bàn tay mềm mại ra.

Uông Vượng cũng cười cười, gật gật đầu, vươn tay nắm lấy. Trầm Sơ Trạch không nhìn Uông Vượng, xem như không có việc gì cùng Chu Húc Hạo nói chuyện với nhau.

Trên mặt bình tĩnh không có nghĩa là nội tâm không có gợn sóng. Ưông Vượng trong lòng đã sớm nổi bão rồi. Trầm Sơ Trạch cùng Hi Dương, nam anh tuấn nữ mỹ miều, hai người đứng chung một chỗ cỡ nào xứng, đúng là trời sinh một đôi. Nàng thật sự chỉ là một người qua đường, ngay cả tiêu tam cũng không đảm đương nổi. Xem ra thật là nàng tự mình đa tình, Trầm Sơ Trạch ái muội, có lẽ bởi vì hắn thấy đùa với nàng rất vui, làm cho hắn trở về cuộc sống trung học muôn màu muôn vẻ, duy chỉ có nàng là không thể. Đêm hôm đó, có lẽ chỉ có nàng để ý như thế, có lẽ Trầm Sơ Trạch cũng chẳng quan tâm đâu, người trưởng thành 419 hắn là cũng chẳng có gì to tát.

“Tôi không gọi Vượng tử, tôi gọi là Ưông Vượng, cô tùy tiện gọi tên thật hay biệt hiệu đều có thể.” Ưông Vượng thản nhiên cười, chính là trong lòng chưa sót không ai biết. Cùng bạn gái của đối tượng thầm mến bắt tay mà xem như không có việc xảy ra, thực không phải người bình thường có thể làm được, nhưng mà Ưông Vượng đã muốn tu luyện đến cấp độ ‘biến thái’ rồi.

“Đúng rồi đó, Ưông Vượng tốt lắm a!” Ngải Khả đứng một bên chen vào, “Thật không ngờ hai người đã gặp nhau rồi sao?!”

“Khả khả, đi thôi!” Chu Húc Hạo liếc mắt xem đồng hồ trên tay một cái, chui vào ngồi trên ghế lái trong xe.

Ngải Khả lui lui cổ, ba người này đang đợi nàng, mà nàng bây giờ còn “lãng phí” thời gian đứng đây, cũng chỉ thật có lỗi nhìn Ưông Vượng một cái, đã bị Chu Húc Hạo không kiên nhẫn túm vào xe.

Trầm Sơ Trạch ý vị thâm trường nhìn thoáng qua Ưông Vượng: “Duơng duơng, đi thôi.” (Trầm ca đáng ghét, bỏ Ưông tử đứng đó một mình kìa)

“Àn, Ưông Vượng, lần sau gặp lại!” Hi Dương rất là tao nhã ngồi vào trong xe.

Cadillac chậm rãi tăng tốc chạy đi trước mắt Ưông Vượng. Ánh mặt trời phản xạ trên thân xe ánh lên kim quang lóe lóe, làm cho mắt Ưông Vượng thật đau, thật đau. Nước mắt nhịn không được thiếu chút nữa muốn chảy xuống, tự kiểm chế cảm xúc của mình, lưng đứng thẳng đầu ngẩng cao, nhìn theo xe rồi đi, cũng là nhìn theo Trầm Sơ Trạch cùng Hi Dương rồi đi.

Lúc xe đã biến mất ở góc đường, Ưông Vượng thật sự không còn chống đỡ được nữa, hết sức nản lòng lê mình hướng xe bus chậm rãi mà đi đến.

Con gái cho dù có lý trí đến cỡ nào khi gặp được tình cảm cũng sẽ không biết làm sao; Cho dù có tao nhã cỡ nào thì khi gặp được người yêu của người trong lòng thì cũng sẽ khàn cả giọng; Cho nên dù Ưông Vượng có đáng khinh đến cỡ nào đi nữa thì cũng không có biện pháp yy Trầm Sơ Trạch cùng Hi Dương.

Thời tiết hôm nay rất tốt, cây cảnh hai bên đường cũng tốt lắm, nhưng mà Ưông Vượng tâm tình không tốt. Sắp đến hoàng hôn rồi, sau một ngày khô nóng mọi người đều đi ra ngoài tản bộ.

Ưông Vượng một mình một người cúi đầu, tản mạn tiêu sái. Đến ngã tư đường, dừng lại ngẩng đầu, thuận tiện nhìn lên trời, thấy sắc trời không còn sớm nữa, muốn gọi một chiếc xe taxi. Nhưng xui là người nhiều lần gọi không được, lúc Ưông Vượng đang cực kì rối rắm chán nản một chiếc xe phong cách thể thao Lamborghini dừng ở trước mặt Ưông Vượng.

Cửa xe hạ xuống, một cái đầu thò ra: “Hey! Vượng tử! Lên xe, anh tiễn em một đoạn đường!”

Là Trình Huy Lang, hôm nay hắn mặc tây trang, chắc là đi làm việc, nhìn qua thành thực không ít. Ưông Vượng nhìn hắn một cái, suy nghĩ trong chốc lát, leo lên xe báo địa chỉ nhà mình xong an vị nhắm mắt dưỡng thần, nàng sợ mình nói mấy câu thêm mấy câu nữa thật sự nhịn không được roi nước mắt.

“Vượng tử, em làm gì mà thành cái bộ dạng như vậy a!” Trình Huy Lang như trước lái xe rất nhanh, một bên lái xe một bên vui cười, “Đến đến đến, nói cho ca ca, ca ca giúp em đưa ra chủ ý!”

Ưông Vượng hí hóp mắt liếc Trình Huy Lang, âm thanh có chút khàn khàn: “Ngày đó vì cái anh vừa nghe đến Trầm Sơ Trạch liền vội vàng đi mất?”

Trình Huy Lang quay đầu nhìn nhìn Ưông Vượng sau tiếp tục chuyên tâm lái xe, không lên tiếng nữa. Ưông Vượng cũng ý vị thâm trường nhìn hắn một cái, chẳng lẽ tiêu chính này thật là gay sao? Sau đó có còn quan tâm Trầm Sơ Trạch nữa không nhỉ? Ưông Vượng tuy rằng trong lòng khổ sở, nhưng cá tính hủ nữ đã thấm sâu trong máu, có chuyện hay thì lại muốn hảo hảo yy, ít nhất đau lòng bởi vì như vậy mà phân tán một chút.

Trên đời này chưa có ai xa cách ai mà không thể sống nữa, thời gian là liều thuốc chữa thương tốt nhất, mà lúc này dời đi chú ý chính là chất xúc tác thượng đẳng.

Bình thường đi xe bus về nhà mất 40 phút, nhưng hôm nay chỉ tốn có 20 phút. Trình Huy Lang thật sự là rất đáng tuyên dương.

Ưông Vượng đang muốn xuống xe, lại bị tiêu chính đè vai lại.

Quay đầu dùng ánh mắt bảo chuyện gì.

Tay Trình Huy Lang xoa xoa huyệt thái dương, thở dài, Ưông Vượng đột nhiên phát hiện trên mi hắn đã có dấu rồi, dường như hắn rất hay làm như vậy.

“Ưông Vượng, Trầm Sơ Trạch với anh là bạn học chung đại học.”

Tâm tình vừa mới có chút hồi phục, đột nhiên lại tụt thảm xuống cái vèo.

Trình Huy Lang nhìn Ưông Vượng, tiếp tục nói: “Hi Dương với anh từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên, lúc tụi anh đến Mĩ, Trạch đã là nhân vật phong vân trong trường. Anh học quản lý công thương. Còn Trạch học song vị, pháp luật cùng quản lý công thương. Bởi vì cùng là người Trung Quốc, mọi người có vẻ gần nhau hơn. Sau đó Dương Dương cũng nhờ anh mà gặp được Trạch, nhất kiến chung tình, ở Mĩ sáu năm, Dương Dương theo đuổi Trạch khoảng ba năm, Trạch mới đồng ý làm bạn trai của cô ấy.”

Trầm mặc, trong xe tràn đầy trầm mặc. Ưông Vượng cười tự giễu: “Trình Huy Lang, xem ra anh rất quan tâm đến tôi! Nhưng Ưông Vượng này không sống bằng việc truy đuổi nam nhân, hơn nữa tôi cũng không có khả năng làm cho nam nhân thần hồn điên đảo, anh có thể yên tâm, tôi không có ảo tưởng cướp bạn trai của thanh mai trúc mã anh đâu.”

Ưông Vượng nói xong mở cửa đi ra.

“Không phải!” Trình Huy Lang vội vàng nắm tay Ưông Vượng, “Anh không phải ý như vậy, em không cần thích Trầm Sơ Trạch nữa được không, em thích anh được không? Anh nhất định sẽ.....”

Không chờ hắn nói xong, Ưông Vượng mở cửa xe chạy như bay không dám quay đầu lại. Giác quan thứ sáu của con gái mách bảo Ưông Vượng biết rằng tình huống lúc này rất nguy hiểm. Tuy rằng nàng cùng tiểu chính mới quen nhau, nhưng nàng đơn thuần chỉ nghĩ hắn là một bằng hữu để kết bạn mà thôi.

Không để ý tới đại thúc bảo vệ bát quái hề hề tươi cười, Ưông Vượng dẫn độn chạy vọt vào thang máy.

Bạn đang đọc truyện *Nhúng Chàm Cực Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Cháu Nội

Vừa đi đến cửa nhà mình bỗng nghe thấy bên trong có tiếng nói cười.

Cũng không có kiên nhẫn tìm chìa khóa mở cửa, Ưông Vượng to gan không sợ Ưông mẫu nương nương nắng trực tiếp nhấn chuông.

Cửa mở, người mở cửa không phải là Ưông mẫu nương nương mà là con trai của Ưông mẫu nương nương, anh trai nàng.

“Uy, đá bào đã về rồi!” Âu Giang vui vẻ gọi cười, đá bào là biệt danh của Âu Giang gọi em gái, bởi vì Ưông Vượng thích nhất là ăn đá bào, “Ưông Vượng đi làm về rồi sao?! Mau tới đây ngồi đi em!” Bên trong cửa vang lên tiếng chị dâu ôn nhu.

Ưông Vượng thiếu chút nữa quên, hôm nay là anh trai mang theo chị dâu cùng cháu về nhà.

Ưông Vượng còn chưa kịp mở miệng, Ưông mẫu nương nương ở phòng bếp nghe được động tĩnh liền trực tiếp rống lên, “Vượng từ chết tiết kia! Mày không biết hôm nay anh mày về sao? Nhìn xem, giờ mấy giờ rồi? Từ khi nào thì làm việc trở nên tích cực như vậy...” Ưông mẫu nương nương blalala còn muốn nói tiếp đã bị ba Ưông Vượng kéo vào phòng bếp.

Loáng thoáng nghe được tiếng ba Ưông Vượng khuyên Ưông mẫu nương nương: “Con đã lớn như vậy rồi, em nói ít đi hai câu đi....”

Âu Giang thấy sắc mặt em gái không tốt lắm, nhẹ giọng hỏi: “Đá bào, làm sao vậy, xảy ra chuyện gì sao? Nói cho anh trai, anh trai giúp em giải quyết!”

Chua sót cười, vấn đề tình cảm này nên giúp như thế nào, nên giải quyết như thế nào đây? Ưông Vượng không định quan tâm đến anh trai nhà mình nữa, đem mình ném lên sofa, ôm lấy đứa cháu của nàng.

Con của Âu Giang mới có ba tuổi thôi, cũng là đến tuổi biết nhận thức, bộ dạng khỏe mạnh khá khinh, mềm mại như con gấu bông, công công nộn nộn, đặc biệt là đôi mắt tròn to rất đáng yêu, làm nũng kêu lên: “Cô mua cho Hàm Hàm đá bào sao? Hàm Hàm rất yêu cô a!” Tiểu Hàm chu cái miệng nhỏ nhắn, ở trên mặt của Ưông Vượng hôn chụt một cái làm nước miếng dính tùm lum ở trên mặt Ưông Vượng.

Âu Giang nhìn con, trong lòng ôm lão bà bảo bối Trình Lộ, vỗ về cái bụng tròn trịa của nàng, hưởng thụ tư vị làm cha, qua hai ba tháng nữa, hẳn có thêm một đứa con gái.

Trình Lộ vốn là người không nói nhiều lắm, lúc này ôn nhu hiền thực cười xem con cùng em chồng đùa giỡn.

Ưông Vượng giả bộ cau mày, tiểu quý này tự nhiên dám đem nước miếng quét hết lên mặt mình, thực không muốn sống chẳng! Vì thế tạm thời đem chuyện Trầm Sơ Trạch bỏ qua một bên rồi toàn tâm toàn ý trả thù tiểu quý Hàm Hàm.

Vì thế không để ý đến Tiểu Hàm cực lực giãy dụa, ôm nó sát sát mặt mình vào, đem hết nước miếng của Tiểu Hàm trả lại trên mặt nó. Bất quá tiểu hài tử này mặt thật sự là rất mềm mại a, rất thoải mái a, cuối cùng Ưông Vượng lại không phải giống như sát nước miếng mà là thật sự giống như con chó nhỏ đem mặt mình cọ vào mặt Tiểu Hàm, thật dễ chịu a!

“Bà nội! Bà nội! Cứu mạng con! Cứu mạng con!”

Uông mẫu nướng nướng lập tức từ trong nhà bếp vọt ra, thìa lớn trong tay còn chưa kịp buông ra a. Tiểu tôn tử này là bảo bối, là tiểu tổ tông của Uông mẫu nướng nướng nha.

“Uông Vượng chết tiệt! Đang làm cái gì vậy hả?” Uông mẫu nướng nướng lập tức hướng Uông Vượng nổi sùng. Uông Vượng sợ tới mức buông tay ra, làm Uông Hàm Tổ không an phận thiếu chút nữa té xuống đất, may mắn Âu Giang nhanh tay lẹ mắt lao lại ôm lấy con mình.

Uông Hàm Tổ hình như cũng bị hoảng sợ ngăn cả người, sau đó tụt xuống người ba mình chạy về phía Lâm Vân: “Bà nội, bà nội, hôn một cái, bà nội thật tốt, bà nội lợi hại quá, Hàm Hàm cảm ơn bà nội cứu Hàm Hàm!”

Lâm Vân cười đến mặt mày nở hoa, cúi xuống ẵm Uông Hàm Tổ lên: “Hàm Hàm thật ngoan! Ngoan, bà nội đi làm đồ ăn ngon cho con!”

Uông Hàm Tổ cười hi hi đi đến bên cạnh Uông Vượng làm một cái mặt quỷ, sau đó nói với Âu Giang: “Ba ba, cô nhất định là bị thất tình a! Đùa không vui a!”(đúng là tiểu quỷ, *mắt tinh quá*)

Uông Vượng bắt đầu dĩ bất đắc dĩ, xương cốt lười nhác, nhắm mắt nằm ở sofa. Hôm nay nàng thật sự thấy mệt mỏi! Trầm Sơ Trạch, Hi Dương cùng thái tử gia vì cái gì bọn họ ở cùng một chỗ? Chu Húc Hạo này là người mất cao hơn núi, lãnh khốc vô tình, ngoại trừ Ngải Khả không có ai lọt được vào mắt hắn. tuy là Trầm Sơ Trạch điều kiện không tồi nhưng cũng không giống như tốt tới mức có thể cùng thái tử gia của tập đoàn Đế Tư kẻ vai sát cánh cùng sống bước.

Trầm Sơ Trạch, anh thật là thay nữ nhân nhanh như thay áo, giữa trưa còn vừa mới cùng ta nói cười yến yến, đến buổi chiều tan sở lại tay nắm tay cùng nữ nhân khác. Trầm Sơ Trạch ơi là Trầm Sơ Trạch, chẳng lẽ Uông Vượng ta không thoát khỏi bùa chú của anh sao, anh thật muốn ta chờ anh cả đời sao, anh không cưới ta làm lão bà, hay là muốn kêu ta làm tiểu tam?

Sẽ không, trên đời này không có ai mà không thể sống, Uông Vượng nàng coi như là thanh niên thời đại mới, không thể vì chuyện tình cảm, vì một người là chết đi sống lại được. Vì ba mẹ, Uông Vượng nàng cũng muốn hảo hảo tìm một người nam nhân mà gửi gắm cả đời.

Cho dù nàng vẫn là thích Trầm Sơ Trạch, nhưng cũng nhất định phải quên mối tình này thôi, hắn đã có bạn gái rồi.

Sau khi nghĩ thông suốt tâm tình Uông Vượng tốt hơn không ít, cùng Uông Hàm Tổ kia nghịch ngợm gây sự đùa giỡn vui vẻ.

.....

Trong đại sảnh tráng lệ, con người ta muôn hình muôn vẻ, nam nhân chỉnh tề tây trang trắng, nữ nhân xinh đẹp kiều mị động lòng người, cửa kính trong suốt khéo léo cũng giúp họ càng thêm nổi bật.

Đúng là thời tiết mùa hè, nam nhân mặc tây trang, mang cravat chỉnh tề thật đúng là làm khó họ, nhưng cũng hên là công ty còn tâm lý, cho máy lạnh chạy hết công suất. Nhưng nữ nhân thì mặc ít đi a, những nơi cần che thì che, những nơi khác dường như ít hơn một chút thì phải, haizz, mùa hè a.

Ngải Khả mặc áo lông bị thái tử gia lạnh lùng khoác vào cái áo khoác của hắn, làm nàng cười đến cứng cổ. Trên người Hi Dương lại là một cái áo choàng đẹp để quý giá, nhưng cũng chính là che đi đôi vai trần trắng nõn, không ngừng liếc nhìn Trầm Sơ Trạch, nhưng hắn lại giống như không có cảm giác.

Hôm nay là ngày tập đoàn Đế Tư chính thức ký hợp đồng khai phá lăng mộ Tần Thủy Hoàng, một công trình tâm cơ quốc gia. Bởi vì khai phá Hoàng lăng yêu cầu kỹ thuật rất cao, nên tập đoàn Đế Tư và Cục Văn Vật còn có kèo mặc cả, cuối cùng hai bên cũng bàn bạc thỏa đáng, theo đó 30% lợi nhuận là của tập đoàn Đế Tư, hơn nữa còn có quyền lựa chọn 30% hiện vật!

Một hợp đồng như thế trong thương giới rất ít gặp, nay tập đoàn Đế Tư nắm được thì càng nâng cao vị trí của tập đoàn lên hơn. Hôm nay cũng chính là yến hội chúc mừng hợp đồng ký kết thành công. Yến hội này, trừ những người trong Cục Văn Vật thì chỉ có người trong tầng cao nhất của tập đoàn Đế Tư tham gia.

Chu Húc Hạo trời sinh vẻ mặt lãnh khốc, không ai dám đến gần, nhưng vì tính chất công việc nên không muốn đắc tội với ai, cho nên hợp tình hợp lý mọi việc đều giao cho Trầm Sơ Trạch.

Vì thế xung quanh Trầm Sơ Trạch là một đồng người, người của Cục Văn Vật không thể đắc tội, lãnh đạo của Đế Tư cũng không thể chậm trễ, cho dù Trầm Sơ Trạch có lợi hại thì cũng bị quay đến sườn đầu mẽ trán. May mắn Hi Dương cũng không phải ngồi không, giúp hắn tiếp được một phần lớn.

“Trầm đại luật sư! Mĩ nhân này thật khó tìm nha, ngài thật là có phúc a!” Lãnh đạo của Cục Văn Vật ngoài miệng khen ngợi, ánh mắt lại 35 ăn đậu hũ Hi Dương!

“Cảm ơn khích lệ, thật sự là hôm nay nữ nữ quá ít, làm cho Hi Dương hưởng thụ được đãi ngộ của mỹ nữ, cảm ơn các vị đã ‘thân sĩ’ quan tâm.” Nữ cường nhân chính là nữ cường nhân, không đợi Trầm Sơ Trạch mở miệng, Hi Dương đã trực tiếp hạ knock out hắn, đặc biệt còn tặng thêm hai chữ thân sĩ trào phúng.

Nam nhân xấu hổ nhấp một ngụm rượu rồi tránh ra.

Bữa tiệc như trước vẫn vô cùng náo nhiệt, Trầm Sơ Trạch không nóng không lạnh tiếp hết tất cả mọi người, trong lúc vô tình còn giúp Hi Dương tránh

được một ông 35 mời rượu.

Yến hội rất nhanh chấm dứt, hợp đồng cũng kí xong hoàn hảo. Thái tử gia lấy xe rồi kéo lão bà chạy lấy người, Trầm Sơ Trạch cùng Hi Dương chạy theo thực nhanh nhưng cũng không theo kịp chiếc Cadillac kia.

Hai người ai cũng không lái xe đi, không còn cách nào khác bắt đắ dĩ ra ngoài đón taxi.

Bạn đang đọc truyện *Những Châm Cực Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Ánh Mắt Giăng Co Không Có Hiệu Quả

Yến tiệc tan lúc đêm đã khuya, Trầm Sơ Trạch cùng Hi Dương sóng vai cùng đi, đêm khuya xe taxi không gọi được. Tuy là đêm hè, nhưng gió đêm vẫn là lạnh như trước. Vừa mới bị người vây quanh, bây giờ Hi Dương không khỏi cảm thấy rất lạnh, gió thổi qua một cái, nàng liền run cầm cập cả lên.

Trầm Sơ Trạch quay đầu liếc nhìn nàng một cái, lại phát hiện Hi Dương mỉm cười nhìn hấn. Mỉm cười, cỡi tây trang áo khoác đưa qua. Hi Dương không có tiếp, ôn nhu nói: “Anh hấn là phải phủ thêm cho em mới đúng.”

Trầm Sơ Trạch lắc đầu, đem áo phủ thêm cho Hi Dương, còn thực săn sóc giúp nàng chỉnh lại áo, cánh tay thon dài rắn chắc hoàn trụ lưng Hi Dương.

Hi Dương khoe môi mỉm cười, cúi đầu nói: “Trạch, anh không cần đối tốt với em như vậy, nếu không, em sẽ luyến tiếc rời anh đi.”

“Đưa ngốc, nói cái gì đâu?” Trầm Sơ Trạch nhu nhu Hi Dương phát, “Vô luận thế nào, anh đều đối với em hảo, đối với em hảo cả đời ! Đừng nghĩ nhiều nữa.”

Hi Dương nhìn sườn mặt tuần láng của Trầm Sơ Trạch trong lòng không khỏi cảm khái. Trạch, kỳ thật người ngốc là anh, anh nghĩ rằng em không hiểu sao, kỳ thật cái gì em đều biết. Lúc trước là em theo đuổi anh ba năm anh mới chấp nhận em. Muốn nói ba năm mới nhận, trong đó có bao nhiêu nguyên nhân chỉ sợ chỉ có anh mới rõ ràng nhất, nhưng là nguyên nhân chính yếu, em lại sớm biết được, cũng đã sớm tự mình hiểu lấy, vô luận làm thật tốt, cuối cùng người đứng ở bên cạnh Trầm Sơ Trạch anh: Trầm thái thái, nữ nhân đó vĩnh viễn không phải là ta Hi Dương!

Trong mắt Hi Dương, bóng dáng cao lớn Trầm Sơ Trạch có chút mơ hồ.

.....

Ngày hôm sau, Ônng Vượng lén lút đi vào công ty, tới trước “Thái tử phi” phao cái mị nhãn, trực tiếp đi thang bộ. Nữ nhân này không dám đi thang máy, sợ trong thang máy xui xẻo lại gặp Trầm Sơ Trạch.

Đáng tiếc a đáng tiếc, phúc đức tích lũy không đủ, chờ nàng thờ hồn hên như ngư đi đến lầu 8 lại gặp Trầm Sơ Trạch!

Trong nháy mắt nhìn đến Trầm Sơ Trạch kia, trong đầu Ônng Vượng bỗng nổi lên ý muốn làm tội phạm. á á á, nàng muốn giết người a ! Nam nhân chết tiết này có phải có thù với nàng hay không mà đi đâu cũng gặp hết a !

Kỳ thật Ônng Vượng cũng chưa có gặp qua Trầm Sơ Trạch như thế này. Hấn thân hình dựa vào tường, đầu ngón tay lóe ánh lửa lúc sáng lúc tối, tiếp điện thoại, nhưng là ngữ khí không tốt.

Tiếng bước chân Ônng Vượng làm kinh động Trầm Sơ Trạch, quay đầu liếc nhìn nàng một cái, một tay niết diệt đầu mẫu thuốc lá, một bên vội vàng cúp điện thoại.

Đứng ở bậc cầu thang dưới, Ônng Vượng không hề động đậy liền như vậy nhìn chăm chăm Trầm Sơ Trạch, Trầm Sơ Trạch cũng từ trên cao nhìn xuống nàng.

Hai người đối diện .

Ônng Vượng kiên trì tán ra khí thế áp đảo cùng Trầm Sơ Trạch giăng co, cái này thật không phải là người làm mà. Cuối cùng Ônng Vượng bại trận, hét sức cổ găng nói: “Trầm Sơ Trạch, anh có thể cho qua hay không a!”

Trầm Sơ Trạch bỗng nhiên bật cười: “Anh còn nghĩ đến em muốn cùng với anh so định lực, nguyên lai em là cảm thấy anh cản đường của em a. Em xem xem hàng hiên này rộng như vậy, anh không e ngại em a.” Phong hoa tuyệt đại trên mặt xấu xa cười làm con người ta mơ màng.

Ônng Vượng cảm thấy Trầm Sơ Trạch năm đó giống như đã trở lại. Cũng là cười xấu xa như vậy, cũng là làm cho người ta tức chết đi như vậy.

Thấy Ônng Vượng không hề nhúc nhích, Trầm Sơ Trạch từng bước một từng bước một theo thang lần lượt đi xuống, đi đến trước mặt Ônng Vượng. Ưu thế thân cao lại còn đứng ở bậc cầu thang, làm cho Ônng Vượng phải lấy 75 độ nhìn lên.

“Anh..... anh muốn làm gì?” Ông Vượng nhìn về phía sau không thấy ai, có chút hoảng sợ mở miệng.

“Cái gì là muốn làm gì?” Trầm Sơ Trạch về mặt đứng đắn, “Hôm nay sau khi tan sở, anh mời em ăn cơm.”

“Vì cái gì?” Ông Vượng theo bản năng liền hỏi ra, lúc nhìn đến mặt Trầm Sơ Trạch âm trầm xuống lại cảm thấy hối hận.

“Vì cái gì?” Trầm Sơ Trạch nhẹ giọng hỏi lại, trong giọng nói có thần nhiên cười lạnh, “Ông Vượng, đừng quên, năm cấp ba ấy, lúc thi vào trường cao đẳng chấm dứt, em còn thiếu anh một bữa cơm. Vốn không nghĩ cho em mời, nhưng nếu như vậy, hôm nay mời đi. Mười phút sau khi tan sở, ở công ty, không gặp không về!”

Sắc mặt không tốt nói xong, Trầm Sơ Trạch liền xoay người ly khai.

Vừa mới hần rất gần nàng, nàng có thể ngửi được trên người hần mùi thuốc lá. Hần hút thuốc. Nàng nhớ rõ nàng từng cùng hần nói qua, nàng ghét nhất mùi thuốc lá, hần nói hần cũng ghét nhất lúc bị ngửi thấy mùi thuốc lá. Trong lúc đó đột nhiên cảm thấy khoảng cách hai người như kéo gần lại. Sau đó nàng còn khoe ra nói nhà nàng không có người nào hút thuốc, ba nàng anh nàng cũng không hút. Mỗi lúc như vậy, Trầm Sơ Trạch luôn thở dài một hơi, bộ dáng làm bộ như thực hâm mộ của nàng, nói nhà bọn họ luôn sương khói lượn lờ.

Ông Vượng lắc lắc đầu, thế nào mà nhớ tới chuyện lâu như vậy đâu? Lắc đầu, hướng văn phòng đi tới.

Vừa đến cửa văn phòng chợt nghe Triệu Mạn lớn tiếng kêu sợ hãi, biết biết miệng, nhất định lại có chuyện tốt gì rồi. Triệu Mạn này, khi có chuyện tốt gì thì đều là lớn hơn người khác, khi có chuyện xấu thì tinh thần tụt dốc cũng nhanh hơn người khác.

Vừa vào cửa, Triệu Mạn nhào tới, ôm lấy vai Ông Vượng, bát quái hề hề gian tà cười nói: “Vượng tỷ, tỷ cư nhiên mời chúng ta ăn cơm lại còn kêu Trầm đại luật sư đến thông tri, thật sự là đủ lớn a ! Nói, cái gì là giá thị trường! Thành thật công đạo!”

“Cái gì?! Ta khi nào thì nói muốn mời các người ăn cơm?!” Ông Vượng kinh hãi, mình mời tụi này đi ăn khi nào chứ, ăn như vậy chính là ăn xương máu của mình rồi ! “Đợi đợi đã.....” Ông Vượng bắt được mấu chốt trong lời nói.

Trầm Sơ Trạch! Lại là hần, nhất định là hần cảm thấy một mình hần cùng nàng ăn cơm không có lời, hơn nữa sợ nàng phóng nàng bỏ câu chạy mất, nên kêu thêm một đám người này, làm cho mình phải đáp ứng. Nàng đáp ứng cũng không được mà không đáp ứng càng không được a!

Đáp ứng, tiền như máu xuất ra đau quá a, chi phiếu cộng thêm vào cũng không đủ; Không đáp ứng, chính là thừa nhận mình có tật giật mình không dám đi cùng hần, sau đó, trở thành đề tài bất quá cho toàn công ty! Tương lai vô cùng ‘huy hoàng’!!!

“Để nói sau!” Ông Vượng bỏ tay Triệu Mạn ra, trừng trừng đạo ánh mắt bát quái hề hề, vào văn phòng trợ lý của mình.

Vừa ngồi xuống ghế, có người gõ cửa, là tiểu muội không biết tên, nghe nói là Trầm Sơ Trạch mang vào công ty, là trợ lý chuyên trách của hần.

Trang phục của tiểu muội cùng trang phục của Ông Vượng lúc trước không khác nhau mấy, một thân lão xử nữ cộng thêm một cặp kính đen thật to, lạnh như băng không mang theo cảm tình gì: “Ông tiểu thư, Trầm luật sư tìm ngài. Ngài đi qua một chuyến đi.”

Nói xong liền đóng cửa lại đi ra, dĩ nhiên lưu lại Ông Vượng trong gió hỗn độn!!!

Roi vào đường cùng Ông Vượng chỉ có thể gọi cái đứa nhỏ thực tập không hay ho kia vào phòng lần nữa. Bởi vì nàng không biết điện thoại Trầm Sơ Trạch, cũng không biết số nội tuyến của hần. Sắc mặt không được tốt lắm đối với đứa nhỏ không hay ho nói: “Cô giúp ta nói với Trầm luật sư hôm nay buổi tối ta có chuyện, chuyện rất trọng yếu, nếu hần muốn làm đại liên hoan thì cứ tự tiện, nhưng đừng nhắc tên ta.”

Đứa nhỏ không hay ho khúm núm đi ra ngoài, lúc hần mở cửa, Ông Vượng thấy ở cửa tự một đồng người nghe bát quái, hơn nữa cảm đầu chính là chủ quán của nàng! Cái này thì kêu nàng phát tác như thế nào? Nàng còn muốn bát cơm a! Ông trời ơi!

Không cần nghĩ cũng chỉ biết bên ngoài đã đồn thành cái dạng gì rồi a! Nhất định là nói Ông Vượng nàng đang truy Trầm Sơ Trạch tuổi trẻ đầy hứa hẹn, anh tuần nhiều kim, lại còn giả bộ, hai người ở mặt ngoài phân rõ giới hạn, trên thực tế kêu “Hong Nhat” [tiểu muội] truyền thư, bát quái vân vân.....

Bạn đang đọc truyện *Những Châm Cự Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Đừng Bao Giờ Đấu Với Người Này!

Đứa nhỏ kia đi thật lâu thật lâu vẫn không có hồi âm trở lại, đến lúc Ông Vượng sửa sang lại tư liệu, sửa soạn đi ăn trưa cũng chưa có hồi âm.

Ông Vượng rất là không bình tĩnh. Vì thế nàng gọi đứa nhỏ kia một lần nữa, chuông vang thật lâu cũng không có người tiếp, lại gọi một lần nữa, lần này

có người nghe :“Uy, ai a! Gọi điện lâu như vậy có phiền hay không a?!”

Uông Vượng vội vàng cầm miệng, lập tức vụng trộm cúp điện thoại một cách cạch. Nàng như thế nào không biết cái giọng kia là ai , cái giọng đó không phải là nữ vương bát quái Triệu Mạn , còn là ai nữa ?!

Âm thầm may mắn vừa mới không có vội vả hỏi liền, bằng không trong toàn bộ mọi người công ty này sẽ biết nàng Uông Vượng đối Trầm Sơ Trạch như hồ rình mồi, nóng vội không thể quai hấn về nhà ngay, đến lúc đó, nàng còn có thể vác cái mặt già nua này đi chỗ nào được?

Roi vào đường cùng vẫn là chỉ có thể chờ, đến lúc ăn cơm trưa Uông Vượng cũng không có nhìn thấy đứa nhỏ kia, cũng không có thấy Trầm Sơ Trạch nữa. Sau lại nghe Triệu Mạn bát quái, nghe nói là Trầm Sơ Trạch mang theo tiểu muội hấn cùng tiểu thực tập sinh đi ăn đại tiệc. Đầu năm nay, ngay cả thực tập sinh cũng có thể đi ăn đại tiệc a!

Công tác xong rồi, thời gian tan sở nhanh đến đồng thời thời gian ước định cùng Trầm Sơ Trạch cũng nhanh đến. Uông Vượng bắt đầu đứng ngồi không yên.

Nên làm cái gì bây giờ?

Uông Vượng tâm phiền ý loạn phiền cảm cảm cái điện thoại, đột nhiên gian nhìn đến “Bụi rất lang”. Đây là đêm đó khi Trình Huy Lang đưa Uông Vượng về nhà, cướp đoạt cái điện thoại của nàng, lại mạnh mẽ đem ra cái điện thoại của hấn nói nàng đổi.

.....

Thời gian tan sở, Uông Vượng rất nhanh thu thập mọi thứ tốt, đem tài liệu cất, khóa kỹ ngăn tủ, khóa kỹ cửa sổ, cước bộ nhẹ nhàng đi xuống thang máy, vui vui cười cười cùng Ngải Khả tiếp đón, ra cổng lớn, liếc mắt một cái liền trông thấy Trầm Sơ Trạch vẻ mặt lạnh lùng viết bốn chữ “Chớ có sờ ta” đang đứng dựa xe.

Bên cạnh cách đó không xa đang dừng một chiếc, vừa thấy biết ngay là Trình Huy Lang, người này thật sự rất xa xỉ, nhìn xem người ta lan bác cơ ni cùng Pháp Lạp Lợi nhưng là đối thủ cạnh tranh, hấn cư nhiên hai cái đều mua, đúng kè có tiền a. Có lẽ hấn cũng nhìn thấy Uông Vượng đi ra , quay cửa kính xe xuống, cao hứng phấn chấn:“Vượng tử, anh ở đây này!”

Uông Vượng đem không tự chủ được ánh mắt phiêu hướng Trầm Sơ Trạch.

Không dám nhìn về mặt sắp ăn thịt người của Trầm Sơ Trạch, Uông Vượng ngồi vào Trình Huy Lang xe. Qua kính phản quang của ô tô còn có thể nhìn thấy mặt Trầm Sơ Trạch xanh mét, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn vào xe.

“Trình Huy Lang, anh cũng không phải đưa xe a, vì sao mỗi lần đều đổi xe?” Uông Vượng ngượng ngùng hoài nghi.

Trình Huy Lang mở ra âm hưởng, khinh miệt phiêu mắt Uông Vượng:“Vi thích a! Người nào đó học bảy năm x đại danh tiếng là như thế nào tốt nghiệp vậy?”

Uông Vượng sững sốt, theo sau phản ứng lại:“Anh, anh, anh..... anh như thế nào biết tôi là tốt nghiệp x đại!” Nhìn Trình Huy Lang vẻ mặt xấu hổ, Uông Vượng giật mình, “Anh điều tra tôi! Hoi quá đáng! Một tôi còn đem anh làm bạn tốt!”

Trình Huy Lang vội vàng phân giải, xem hấn có thành ý, Uông Vượng cũng không so đo, chính là nàng không có nghe Trình Huy Lang nói thầm:“Ai cho em cùng Trầm Sơ Trạch quan hệ không tầm thường chi.”

“Hiện tại đi chỗ nào?” Uông Vượng hỏi.

“Em mời anh ăn cơm mà!” Về mặt chắc hấn phải vậy, Trình Huy Lang nói đương nhiên, “Em vốn là vì trốn tránh mời Trầm Sơ Trạch ăn cơm, mới tìm anh a, cho nên hiện tại cho em mời anh ăn cơm có cái gì không đúng đâu?”

“Anh.....” Uông Vượng thật sự tìm không ra cái từ gì thoái thác, ngày đó muốn tránh hấn đi là nàng, hôm nay người cầu hấn vẫn là nàng. Chỉ có thể trong lòng bí ai, tên này thật ra là hồ nhập xác lang a.

.....

Trình Huy Lang đem xe vào gara, hôn của Uông Vượng từ trên mây trở về.

“Đây là chỗ nào?” Uông Vượng hỏi.

“Khách sạn Côn Luân, bằng không em thấy đây là chỗ nào?” Trình Huy Lang tắt xe, tháo dây bảo hiểm, ngăn cản tay Uông Vượng đang muốn tháo dây bảo hiểm, cúi mình qua giúp nàng tháo, không biết vô tình hay cố ý lại muốn đề lên thân mình của nàng, ái muội cười, “Cho anh galang một chút đi!”

Uông Vượng có chút không thích chỗ này, bởi vì tám năm sau bắt đầu cùng Trầm Sơ Trạch chính là nơi này.

Trình Huy Lang xuống xe lại đi đến bên kia, giúp Uông Vượng mở cửa xe, lại làm một cái động tác tiêu chuẩn thân sĩ.

Uông Vượng cười hì hì xuống xe, lúc nhìn đến Trình Huy Lang thực khôi hài cầm tay của nàng, không khỏi cười nằm úp sấp xuống, hấn một thân áo pul

cộng thêm quần bò lại làm động tác tiêu chuẩn thân sĩ, khiến cho nàng ghen cười.

Hai người vừa cười vừa lên thang máy, không chú ý tới phía sau có cái “Chớ có sờ ta” mặt đang bốc hỏa, có lẽ đại khái là Trình Huy Lang có chú ý tới, nhưng xuất phát từ nguyên nhân cổ ý nào đó mà không thèm quan tâm.

Đồ ăn, đương nhiên đều là Trình Huy Lang chọn, lúc chờ đồ ăn mang ra, Uông Vượng thể nhưng thấy được Trầm Sơ Trạch nghênh ngang đi tới!

Thằng nhãi này cư nhiên tan sở vẫn ra về đạo mạo, áo mũ chỉnh tề áo somi lại còn mang cravat! Cổ tay kéo theo một cô gái áo hồng, đó đúng là Hi Dương.

Hi Dương nhìn thấy Trình Huy Lang thật cao hứng chào hỏi, thực tự nhiên ngồi xuống một bàn chung bọn họ.

“A Lang, Uông Vượng! Các người như thế nào đã ở trong này?” Hi Dương nhìn thấy Uông Vượng thực hưng phấn ngồi xuống bên cạnh Uông Vượng, vị trí bốn người đã bị chiếm hết ba cái, Trầm Sơ Trạch chỉ có thể ngồi xuống bên cạnh Trình Huy Lang.

Hai mỹ nam ngồi cùng nhau, không thèm nhìn đến hai nàng đối diện, ánh mắt ở trong không khí vô hình chém giết.

Trầm: Người dám nhạ Uông Vượng thử xem?

Lang: Ta vì cái gì không dám? Ta liền dám!

Trầm: Vậy đừng trách ta không khách khí.

Lang: Người có Hi Dương người còn ‘đeo’ Uông Vượng, người ti bỉ người vô sỉ người hạ lưu.

Trầm: Vậy người không ti bỉ, không vô sỉ, không hạ lưu sao?!

Lang: Ta làm sao ti bỉ, làm sao vô sỉ, làm sao hạ lưu!?

Trầm: Người làm sao không ti bỉ, làm sao không vô sỉ, làm sao không hạ lưu!?

Lang: Ta tuyệt đối đối với người ti bỉ, đối với người vô sỉ, đối với người hạ lưu!

Trầm: Hảo! Nếu như vậy, ta đây liền ti bỉ cho người xem, vô sỉ cho người xem, hạ lưu cho người xem!

Vì thế đại chiến ánh mắt hiệp thứ nhất, Trầm Sơ Trạch hơn một chút. Cho nên nói, đừng bao giờ đấu với người này!

Bạn đang đọc truyện *Những Châm Cực Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Trước Mặt Tình Nhân Ăn Nước Miếng Người Khác

Uông Vượng cùng Hi Dương tán gẫu thực vui vẻ, làm cho nàng dường như đã quên Hi Dương là “tình địch” của nàng.

Lúc bồi bàn bưng đồ ăn ra, Trầm Sơ Trạch lấy ra một cái menu: “Dương Dương, em gọi đi, hôm nay xác định vững chắc là Uông Vượng mời khách, tùy tiện đi, không cần tiếc tiền đâu.”

Uông Vượng làm bộ không có nghe, không để ý tới Trầm Sơ Trạch. Kỳ thật từ sau khi Trầm Sơ Trạch xuất hiện nàng cũng rất bình tĩnh. Bởi vì lấy mức độ Trình Huy Lang chán ghét Trầm Sơ Trạch mà xem, hẳn căn bản sẽ không cho nàng bởi vì vấn đề tiền mà làm cho Trầm Sơ Trạch chiếm tiện nghi.

Cho nên Uông Vượng bình tĩnh nói: “Tùy tiện, tôi mời mà. Đầu năm nay, nam nhân ngay cả ăn cơm cũng đều dựa vào người khách! Hi Dương, tôi xem cô vẫn là dùng kết giao nam nhân này!”

Hi Dương cười nhưng không nói.

Trình Huy Lang cảm thía làm bộ gõ đầu Uông Vượng một chút, “Đừng đem nam nhân đánh đồng như thế, em mời khách, anh trả tiền, chịu không?”

“Ha ha, tốt!” Uông Vượng cười thực vui vẻ, cổ ý xem nhẹ sắc mặt rất không tốt của Trầm Sơ Trạch.

Hi Dương cười trên nói: “A Lang, anh cùng Uông Vượng cảm tình tốt lắm hả?” Ánh mắt ái muội bắn khoả ở trên người hai người, làm cho Trầm Sơ Trạch sắc mặt vốn dĩ đã không tốt càng thêm âm trầm vài phần.

Uông Vượng nhìn nhìn Hi Dương chuyện trò vui vẻ, sóng mắt lại lưu chuyển xem xem Trình Huy Lang, bỗng nhiên cảm thấy jq hai người hợp dòng! Hi

Dương, hi dương, hi dương dương! Trình Huy Lang, hôi lang, bụi rất lang! Nguyên lai tên này thật sự có jq rất lớn a!

“Hai người các người lúc mới sinh ra ba mẹ có quen biết nhau không? Một người tên là bụi rất lang, một người tên là hi dương dương. Hình như hồi xưa có chiếu bộ phim hoạt hình có tên hai nhân vật này nha!” Ông Vượng hỏi ra nghi hoặc trong lòng.

Đều nở nụ cười, Trình Huy Lang nhìn Ông Vượng cười đến ôn nhu, trong mắt tràn đầy đều là ý cười. Trầm Sơ Trạch ánh mắt bỗng nhiên liền trở nên âm trầm, Mà Hi Dương chính là cười đến mặt mày loay loay.

“Vượng tử a! Cô biết không? Đây bộ phim hoạt hình chính là cha anh cùng cha Dương Dương đầu tư! Tên cũng là hai người bọn họ đặt.”

“Cậu không phải muốn nói cậu cùng Dương Dương trời sinh một đôi?” Trầm Sơ Trạch có chút kỳ quái.

Hi Dương có thâm ý liếc mắt Trầm Sơ Trạch một cái, Ông Vượng trong lòng bỗng nhiên sùng sốt, mà Trình Huy Lang lựa chọn không nhìn, ăn một ngụm lại một ngụm đồ ăn duy nhất trên bàn — đồ chua.

“Đồ ăn này có ngon miệng như thế không?” Hi Dương vui vẻ ăn thử.

Trình Huy Lang cũng thật cao hứng: “Đương nhiên, anh đại soái ca này chọn cần gì phải hỏi!”

Ông Vượng cúi đầu cắn một cái, khó ăn chết đi được! Đây rõ ràng chính là dưa muối Trung Quốc đông bắc chúng ta thôi, làm thế nào mà nói thành là đồ chua Hàn Quốc!

Nàng ghét nhất là ăn loại thức ăn đầy vị tỏi, gừng ra nước mắt gì đó, vừa mới không biết, hiện tại miếng đồ ăn trên tay này không ăn cũng không được, ăn cũng không được, xấu hổ a!

Lúc này một đôi dưa vuron tới, bình tĩnh giúp Ông Vượng lấy đi hơn phân nửa miếng kim chi còn lại, tao nhả đem vào miệng mình.

“Lãng phí lương thực không tốt.” Đây là Trầm Sơ Trạch dường như không có việc sau khi ăn nửa miếng kim chi còn lại của Ông Vượng thuận miệng ‘giải thích’.

Ba người còn lại trên bàn một nam hai nữ hóa đá, Ông Vượng trong gió hỗn độn! Nam nhân này! Cứ nhiên trước mặt bạn gái hấn— ăn— ăn nước miếng của nàng!

Nam nhân này như không có bị phản ứng của ba người trên bàn cuốn hút, tao nhả cầm lấy giấy ăn, lau lau khóe miệng: “Đồ ăn ở đây cũng không tệ lắm”

“Là, phải không?” Hi Dương phục hồi tinh thần lại, có chút không tự nhiên. Trình Huy Lang sắc mặt cũng không tốt.

May mắn lúc này đồ ăn đều bụng lên.

Tuy rằng trên bàn cơm vẫn có chút xấu hổ, nhưng không khí có điều dịu đi.

Khách sạn Côn Luân thực ra đồ ăn làm rất ngon, hơn nữa rất mới mẻ.

Trong đó có món Ông Vượng thích nhất: tiểu tôm hùm hương gừng!

Dưới ánh mắt sắp ăn thịt người của Trầm Sơ Trạch, Ông Vượng thực không cốt khí, lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt đề nghị Trình Huy Lang giúp nàng lột tôm, tự thân vận động, hưởng tiểu tôm hùm thúc đẩy.

Người này thực khó hiểu, rõ ràng không ăn gừng được, mỗi lần ăn đều là nước mắt nước mũi ràn rụa, hình tượng bị hủy hoàn toàn, nhưng vẫn là thích ăn tiểu tôm hùm hương gừng.

Ông Vượng thích đem tôm một lần lột hết, sau đó còn một cái đĩa toàn thịt tôm, chấm tương ớt, ăn đã nghiền.

Bụi rất lang cùng Hi Dương hai người thanh mai trúc mã, mặc dù ở cùng thành phố nhưng tựa hồ thật lâu không có ngồi xuống hảo hảo tâm sự. Cho nên hai người không ăn, chỉ ngồi một bên nói chuyện.

Trầm Sơ Trạch cũng đang lột tôm hùm ăn, lột một con, ăn một con, lại còn thường thường phát ra tiếng khen tôm ngon. Ông Vượng thèm, chỉ có thể nuốt nuốt nước miếng, động tác lột tôm lại càng nhanh.

Cuối cùng chỉ còn một con tôm, Ông Vượng tay chộp lấy, nhưng mà không có nhanh bằng ma trảo của Trầm Sơ Trạch. Vì thế Ông Vượng chỉ có thể lấy cái tay đi chấm tương.

Trình Huy Lang từ đầu đến cuối thực săn sóc Ông Vượng, giúp nàng lấy hạt tiêu, củ tỏi, hành tây mà nàng ghét tất cả đều bỏ ra, nhu tình như nước thay Ông Vượng đem tôm chuẩn bị cho tốt.

Trầm Sơ Trạch hiện tại trên mặt đã muốn nhìn không ra nổi giận, bình tĩnh ăn, cũng không nói nhiều lời. Cho dù Hi Dương chủ động nói chuyện cũng thân nhiên đáp lời vài câu, căn bản chính là có lệ.

Nếu nhìn kĩ có thể thấy Hi Dương cùng Trình Huy Lang chuyện trò vui vẻ nhưng nàng vẫn cố ý phieu mắt Trầm Sơ Trạch, sâu trong đáy mắt còn có ưu thương.

Bây tôm của Ưông Vượng đã muốn đại công cáo thành, cầm lấy chiếc đĩa, há mồm to muốn ăn.

Chính là cái đĩa kia cũng bị di đi rồi, thuận thế nhìn lại, Ưông Vượng tức muốn hồng mắt, lại là Trầm Sơ Trạch!

“Vượng tử, cô không phải không thể ăn gừng sao, tôi giúp cô ăn.” Trầm Sơ Trạch vươn cánh tay dài chụp tới, cướp đi cái đĩa tôm mà Ưông Vượng thèm nhỏ dãi.

Đáng thương Ưông Vượng trông mong nhìn hắn, Trầm Sơ Trạch chết tiệt này! Hắn chính là cố ý, hần nhất định là đoán chắc nàng ở trước mặt Hi Dương cùng Trình Huy Lang không dám như thế nào làm gì nên mới quá phận như vậy.

Kỳ thật Trầm Sơ Trạch thật sự hy vọng Ưông Vượng đối nghịch với hắn, bởi vì lúc này hắn có thể thuyết phục chính mình, Ưông Vượng đối Trình Huy Lang một chút cảm giác đều không có. Nhưng hiện tại nhìn bộ dáng Ưông Vượng khúm núm, tức giận thật không phải là lớn bình thường mà là cực kì lớn, phi thường phi thường lớn! Chết tiệt! Chẳng lẽ nàng thật sự để ý tiểu tử kia!

Ưông Vượng cầm giận ăn con tôm, cắn nó giống như cắn kẻ thù của mình; Ưông Vượng nhìn con tôm của mình từng bước từng bước nhỏ xuống, chỉ có thể nuốt nước miếng, giận mà không dám nói gì.

Trên bàn cơm không khí nhất thời lạnh đến cực điểm.

Bạn đang đọc truyện *Những Châm Cực Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Dương Dương Chia Tay

(Đọc xong đoạn này thấy buồn dễ sợ, híc híc híc ++)

Bữa cơm này Ưông Vượng ăn trong bất an, Trầm Sơ Trạch ăn trong tức giận, Hi Dương ăn trong ngạp ngừng, Trình Huy Lang ăn trong kỳ quái.

Tóm lại lúc đến đều là người bình thường, lúc đi đều biến thành con nhện bị què chân.

Trầm Sơ Trạch cùng Trình Huy Lang đều lái xe đến.

“Vượng tử! Đi nào, ca ca mang em đi hóng gió, cho em biết thế nào là phong cách fly của xe thể thao.” Trình Huy Lang mở xe, giữ chặt Ưông Vượng nhét vào trong xe. Đóng cửa xe, đi đến bên kia, cùng Trầm Sơ Trạch gật đầu một cái, đối với Hi Dương nói: “Dương dương, có rảnh tìm anh. Đi trước, bye.”

“Đi thôi đi thôi, phỏng chừng đến lúc em tìm được anh rồi, anh cùng Ưông Vượng của anh đều không rảnh, nào có để ý em nữa.” Hi Dương cười nói, cô luôn cố ý đem Trình Huy Lang cùng Ưông Vượng đưa làm đôi, có lẽ thật là nữ nhân có giác quan thứ sáu.

Trình Huy Lang cười cười, không có phản bác, đi vào xe, lập tức cho xe chạy 180 km/h, lướt bay ra ngoài.

Hi Dương chọn mi với Trầm Sơ Trạch cười cười, tự động tự giác ngồi vào xe.

Trầm Sơ Trạch đôi mắt hơi hơi nheo lại, sau đó một chút ánh sáng hiện lên, giống nhau vừa quyết định cái gì.

.....

Vừa vàng lái xe, trong xe đang hát bài [Khi tình yêu bắt đầu], bài ca này là bài mà Hi Dương thích nhất, nó làm cho cô nhớ về cảnh tượng lần đầu tiên nhìn thấy Trầm Sơ Trạch.

Năm đó cô mười chín tuổi, vừa mới thi vào trường cao đẳng xong lập tức bị ba ba đem cô cùng Trình Huy Lang đi Mỹ du học. Sống ở nước Mỹ xa xôi, thực cô độc, nhưng may mắn có Trình Huy Lang. Cũng may là vì hắn, làm cho cô quen biết Trầm Sơ Trạch.

Đó là đêm Noel, Trình Huy Lang hẹn Trầm Sơ Trạch ăn cơm, mang theo Hi Dương.

Con đường nhỏ bị phủ đầy tuyết nhưng có người đã dọn ra hai bên, Trầm Sơ Trạch đứng ở đầu phố bên cạnh là tuyết đầy, tuyết phủ lên mặt cỏ.

Hi Dương cùng Trình Huy Lang cùng nhau đi, bởi vì Mỹ đang đón năm mới, lúc này gặp được người cùng nước cảm thấy rất thân cận.

Hi Dương đầu tiên nhìn thấy Trầm Sơ Trạch hai mắt sâu thẳm đã bị hấn hấp dẫn, cô từng gặp qua nhiều nam tử soái khí, Trình Huy Lang bên người chính

là một cực phẩm, nhưng lúc nhìn thấy Trầm Sơ Trạch vẫn là bị kinh điển.

Hắn cười lộ lên lại có lúm đồng tiền, vì câu khoe môi, mắt thoáng nheo lại, đẹp làm cho người ta tâm động.

Kết quả com kia Hi Dương căn bản không có ăn cái gì, chỉ lo xem Trầm Sơ Trạch.

Ngày ấy sau khi trở về cô liền kêu Trình Huy Lang tìm hiểu tin tức Trầm Sơ Trạch. Sau có Hi Dương lại đi đến những chỗ mà Trầm Sơ Trạch hay đến nhằm ‘tình cò’ gặp.

Càng cùng Trầm Sơ Trạch thân cận, Hi Dương lại càng là bị hấp dẫn. Bộ dáng hắn khi chuyên chú học tập thật sự làm cho cô lâm vào khuynh đảo.

Cô truy đuổi theo hắn ba năm.

Ngày nào đó đúng ngày mưa rào có sấm chớp, cô vì nhiều muốn thấy hắn, mạo hiểm đội mưa đi tìm hắn đưa thư, nhưng tìm không thấy người. Mỗi chỗ hắn hay đến cô đều đi tới nhưng chẳng thấy người đâu.

Gọi điện thoại thì Trầm Sơ Trạch không nghe, dường như máy đã bị tắt, mà Trình Huy Lang lại về nước làm việc rồi, ở đây thành cái dạng này vào ngày mưa cô gần như hồng mắt!

Cuối cùng cô đột nhiên nhớ tới, Trầm Sơ Trạch từng nói qua lúc tâm tình không tốt sẽ đi đến western-avenue-bridge, đứng ở trên cầu lớn đưa lưng về dòng xe cộ chạy như nước, chậm rãi nhìn nước sông chảy về phía phương xa, làm cho hắn cảm giác cùng “cô ấy” rất gần.

Vì thế Hi Dương cố không bụng dù chạy đi tìm Trầm Sơ Trạch, quả nhiên nhìn thấy thân ảnh kia đang đứng ở trên cầu.

Trầm Sơ Trạch tao nhã hôm nay dầm mưa, hai má tái nhợt, từng giọt nước mưa từ từ chảy xuống.

Hi Dương cố gắng chạy qua dòng xe cộ, chạy vội tới trước mặt Trầm Sơ Trạch, bỏ nhào vào trong lòng ôm cổ hắn.

Tiếp theo Trầm Sơ Trạch giống như cũng rất tự nhiên trở thành bạn trai của cô, tình yêu này đã ba năm. Nhưng trong ba năm này Trầm Sơ Trạch nhiều nhất chỉ hôn má của cô, nắm tay, thời điểm ngẫu nhiên mới có thể hôn cô.

Xe ngừng, Hi Dương phục hồi tinh thần lại.

Đây là nhà của cô.

Trầm Sơ Trạch quay cửa kính xe xuống, phá lệ lấy ra một điều thuốc. Ba năm nay, Hi Dương ít khi nào thấy Trầm Sơ Trạch hút thuốc nhưng mỗi lần hút thuốc đều là tâm tình ác liệt đến cực điểm.

Hi Dương không nói gì. Ánh lửa thoáng ẩn hiện trên đầu ngón tay thon dài, khói nhẹ lượn lờ tràn ngập trong xe, cô nhìn hắn không rõ ràng. Kỳ thật cho tới bây giờ cô cũng chưa có thấy rõ Sơ Trạch.

Trầm Sơ Trạch yên lặng nhìn Hi Dương, ban đêm tối đen, hắn trong mắt có hơi nước phản xạ ánh sáng, một hồi lâu, mới mở miệng: “Dương dương, thực xin lỗi.” Âm thanh khàn khàn làm cho Hi Dương có chút không hiểu đau lòng, “Anh có biết lúc ở Mỹ em có nói rằng lòng em chỉ có một người.”

“Đừng nói nữa, em biết, có phải là cô ấy—hay không?” Hi Dương không cho Trầm Sơ Trạch nói tiếp, bắt buộc bản thân mình phải bình tĩnh, lúc cô nói chuyện mới phát hiện thì ra giọng của cô mang theo run run.

Trầm Sơ Trạch hạ mi: “Đúng vậy, là cô ấy, anh chưa từng quên cô ấy. Ba năm trước đây đáp ứng em, là vì.”

“Đừng nói nữa được không! Không cần tàn nhẫn như vậy!” Hi Dương âm thanh nhẹn không được đề cao trong tiếng có nghẹn ngào, “Kỳ thật em vẫn biết, em quả thật không hy vọng anh gặp lại cô ấy.”

Trong xe lặng im tràn ngập, Hi Dương Bình khôi phục cảm xúc của mình: “Chúng ta chia tay đi!”

.....

Trình Huy Lang mang theo Ưông Vượng đi bờ biển đón gió, mở bài hát Ưông Vượng thích nghe, đem hết thấy những điều không vui trên bàn ăn tạm thời quăng ra sau đầu.

“Bụi rất lang! Xe anh thật không tồi!” Trên đường trở về, Ưông Vượng tùy tính đem tay khoát lên bên ngoài, gõ gõ cánh cửa.

“Vô nghĩa, xe của anh có thể kém sao?” Trình Huy Lang đắc ý hể hể nói, “Cho em biết một chút cảm giác đem xe chạy như bay trong đêm. Cảm giác gió gào thét qua tai không phải hưng phấn bình thường đâu!”

Trình Huy Lang nói xong liền tăng tốc.

“Đừng, đừng tăng tốc!” Ưông Vượng vội vàng ngăn cản, “Lão gia nhân ngài không muốn sống nhưng tôi còn muốn sống a! Cái này không thể nói giỡn được đâu, giỡn kiểu này không vui đâu a!”

“Ha ha ha, nghe lời em!” Trình Huy Lang giảm bớt tốc độ, tùy tay đổi bài hát khác. Ưông Vượng không thể không khen ngợi, âm thanh bài hát trong xe này rất hay.

Đi một đoạn đường, Trình Huy Lang giống như vô tình hỏi: “Vượng tử, em cùng Trầm Sơ Trạch rốt cuộc là quan hệ gì? Có phải là tình xưa không, nói nghe một chút đi. Dù thế nào anh cũng được coi như bạn trai một nửa của em mà.”

“Hào hảo lái xe! Chuyện này không phải là chuyện anh quản!” Ưông Vượng một tay quay đầu Trình Huy Lang nhìn thẳng đằng trước

Nhưng suy nghĩ không tự chủ được nhớ lại đoạn chuyện xưa.

Bạn đang đọc truyện *Những Châm Cực Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Lần Đầu Gặp Nhau

Ưông Vượng cùng Trầm Sơ Trạch gặp nhau lúc học trung học nhưng hai người đều sớm biết đối phương tồn tại. Bởi vì Ưông Giang cùng Trầm Sơ Trạch là đồng học từ lúc tiểu học, hơn nữa hai người đều trong đội bóng rổ, quan hệ rất thân. Lúc ấy Ưông Vượng cùng Ưông Giang cứ như chó với mèo, vừa thấy mặt liền cãi nhau nếu không thì là không thèm nói chuyện. Hơn nữa Ưông Vượng bắt buộc lão cha đem nàng đưa đến trường học nào mà không có anh năng học cho nên từ nhỏ đến lớn vẫn không có học chung với Ưông Giang.

Ưông Vượng mỗi ngày trời mưa trời gió gì thì cũng phải bỏ dậy đi học, mà mỗi lần đi thì phải mất hết nửa tiếng đồng hồ chen lấn trên xe bus. Khi đó Ưông Vượng đã muốn quên thú vui đi bộ đến trường là như thế nào rồi. Mỗi lần Ưông Giang còn đang ngủ thì nàng phải rời giường để đuổi xe bus, vì thế oán hận với Ưông Giang càng ngày càng tăng: Vì cái gì không phải là hấn đi học trường khác?!

Vì thế tần số Ưông Vượng với Ưông Giang cùng lúc xuất hiện cũng lại càng ít, bằng hữu đồng học đương nhiên cũng không ai biết ai, mặc dù có lúc trên bàn cơm nghe được đối phương cùng cha mẹ nói chuyện, nhưng mà chính là nghe nói mà thôi.

Vì Ưông Giang cùng Trầm Sơ Trạch quan hệ thật sự rất tốt, cho nên Ưông Vượng cũng nghe nói qua rất nhiều lần cái tên Trầm Sơ Trạch.

Một ngày nào đó Ưông Vượng nghe nói Ưông Giang muốn đem Trầm Sơ Trạch về nhà chơi, hai người rất ăn ý, lúc đối phương mang bằng hữu của mình về nhà, người còn lại sẽ đi ra ngoài. Cho nên Ưông Vượng dậy thật sớm đi ra ngoài, hướng hồ nàng không nghĩ muốn thấy người Ưông Giang thường xuyên ca ngợi. Ưông Vượng tuy rằng rất chán ghét Ưông Giang, nhưng nàng không thể không thừa nhận Ưông Giang vĩ đại, so với nàng vĩ đại hơn rất nhiều. Người mà Ưông Giang ca ngợi trong mắt mọi người chắc phải nói là cực phẩm!

Ưông Vượng sáng sớm đi ra ngoài, trên đường dạo qua một vòng lại cảm thấy có chút khát nước, sau đó phát hiện không mang theo tiền, không có mang tiền thì thế nào mà mua nước? Cho nên Ưông Vượng chỉ có trở về lấy túi tiền.

Cửa mở, mở cửa là một nam sinh Ưông Vượng không biết. Tóc ngắn nhưng mái đằng trước có hơi chút dài che khuất khuôn mặt cực kỳ hữu thần, mặt trắng nõn mềm mại, trên người mặc quần jean áo pul sạch sẽ, đôi chân thon dài tôn thêm dáng người cao ráo. Ưông Vượng ngẩn người, nàng mặc dù nhìn quen Ưông Giang soái khí, nhưng mà đặt một cực phẩm trước mặt như vậy nàng vẫn là thất thần.

“Ai vậy? Sơ Trạch.” Là âm thanh Ưông Giang.

Ưông Vượng vội vàng đóng sầm cửa, chạy trốn chết.

Đây là lần đầu tiên nàng cùng hấn gặp mặt.

Sau, Ưông Vượng chưa lần nào gặp lại Trầm Sơ Trạch nữa.

Thi lên trung học, nàng cảm giác gì cũng đều không có, mà Ưông Giang lại khẩn trương một đêm chưa ngủ. Khi có điểm thi Ưông Vượng thể nhưng so với Ưông Giang cao hơn hai phần!

Ưông Giang rất là thất bại nhưng nghĩ lại đó là trường trung điểm trọng điểm, nếu Ưông Vượng vào được đây thì đại học cũng sẽ suôn sẻ mà qua thôi. Trong lòng tuy rằng không muốn học cùng trường với Ưông Vượng nhưng so với trước đã muốn không còn như nước với lửa.

Tháng chín, hai người tâm bình khí hòa đến trường học lại gặp Trầm Sơ Trạch, đây là lần thứ hai Ưông Vượng nhìn thấy hấn.

“Sơ Trạch, sớm như vậy đã tới rồi!” Ưông Giang vừa thấy Trầm Sơ Trạch liền bay tới kề vai sát cánh, ngón tay chỉ chỉ danh sách phân lớp ở phía sau, “Cậu lớp mấy?”

“Lớp bảy, cậu lớp mười ba.” Trầm Sơ Trạch quay đầu nhìn về Ưông Vượng đứng ở một bên, “Ưông Vượng cũng ở lớp bảy.”

“A! Vì cái gì là như vậy?!” Ông Giang đấm ngực dậm chân, “Vì cái gì ông trời tàn nhẫn như vậy?! Muốn đem mình và cậu tách ra! Yêu dấu, cậu nhất định phải nhớ mình đây, nhất định phải nhớ mình đây nha!”

Một nửa học sinh đang ngửa đầu xem danh sách đều bị Ông Giang ồn ào hấp dẫn quay lại nhìn, nhìn xong ai nấy đều lắc đầu cảm thán, đáng tiếc hai mỹ nam như thế. Đầu năm nay nam nhân soái thật sự không nhiều lắm! Ngẫu nhiên gặp được hai người mà một người còn muốn làm b!l

Vì thế ba năm trung học đều không có nữ sinh nào đuổi theo Ông Giang, tuy rằng hẳn cũng không có thời gian đi quan tâm nữ sinh. Nhưng Trầm Sơ Trạch vì thật sự là Thái Cực Phẩm cho nên vẫn có một số cô gái muốn thử vận khí, muốn tung mị lực của mình xem thử Trầm Sơ Trạch có [bài trừ] nữ sinh không. Bất quá bởi vì hần lạnh như băng nên không có người nào túm được hắn.

Ông Vượng cùng Trầm Sơ Trạch, ba năm trung học vẫn đều là người ngồi bàn trước người ngồi bàn sau, cho dù đã xảy ra sự kiện kia nhưng cũng vẫn như cũ. Điểm này, Ông Vượng thật sự cảm tạ Hiệp Công.

Bởi vì quan hệ của Ông Vượng với Ông Giang, Trầm Sơ Trạch thái độ xa cách đối với người khác nhưng đối với Ông Vượng có thể được cho là “Hòa ái dễ gần”.

Trầm Sơ Trạch thành tích không phải là tốt bình thường mà là cực tốt, nghe nói lúc ấy hẳn rõ ràng có thể vào lớp trọng điểm, nhưng không biết tại sao mà hần lại xuống lớp bình thường. Mặc dù nhân ở bình thường ban, nhưng tập huấn thi đua giống nhau xuống dốc.

Lúc đầu thành tích trung khảo làm cho Ông Vượng xếp hạng mười bảy trong lớp, nhưng đây là trung học trọng điểm cạnh tranh rất kịch liệt, cho nên Ông Vượng không để ý một chút mà đã bị rớt xuống hạng mười ba.

Tuy rằng năng thứ tự như thế cũng không tồi, nhưng sau khi được Hiệp Công nói chuyện, Ông Vượng vẫn rất là cố gắng.

Bất quá trung học không giống như sơ trung, bài vở vừa khó lại vừa nhiều nhất là vật lý với toán học, học hai môn này Ông Vượng lại phát hiện mình có nhiều bài không làm được.

Ông Giang từ sau khi bị trung khảo đã kích, liền quyết tâm đem bài vở của mình từ hồi cấp ba học tập cẩn thận tỉ mỉ một làm. Cho nên thành tích lúc thi cuối kì đứng hàng thứ nhất, như ước nguyện ban đầu vào được lớp trọng điểm.

Mà Trầm Sơ Trạch vẫn như cũ không muốn đi lớp trọng điểm, lại ở lớp bình thường cùng Ông Vượng ngồi bàn trước bàn sau.

Tuy rằng quan hệ hai huynh muội đã cố gắng cải thiện rất nhiều, nhưng đánh chết Ông Vượng cũng không thấp kém lấy bài tập làm không được đến hỏi Ông Giang. Đương nhiên, ở vương vương hỏi Trầm Sơ Trạch cái thứ nhất vẫn đề, lại chiếm được thực kẻ lại giải đáp sau, Ông Vượng sẽ không đề mục liên Trầm Sơ Trạch bao.

Một nam sinh xuất sắc như vậy Ông Vượng cho dù không ham zai nhưng lúc ngẫu nhiên nhìn ánh mắt Trầm Sơ Trạch, tim bỗng đập gia tốc, cảm giác hít thở không thông

Chủ nhật mỗi tuần, Trầm Sơ Trạch cùng Ông Giang đều đến thư viện trường tự học. Hai người đều muốn thi đua mà trong thư viện trường lại có không gian thảo luận.

Ông Vượng mỗi lần đều đi theo Ông Giang nhưng bài tập không hỏi Ông Giang mà toàn phiền toái Trầm Sơ Trạch. Hẳn thế nhưng không phiền hà vẫn giúp nàng giải thích, thế nên tự dung thành đối tượng Ông Giang trêu tức. Mỗi khi Trầm Sơ Trạch giúp Ông Vượng giảng bài là thời điểm Ông Vượng hạnh phúc nhất. Ánh mắt hần thâm thúy chuyên chú nhìn nàng, giống như toàn thế giới chỉ còn lại có nàng; Âm thanh hần có chút cảm giác khàn khàn nhưng lại có một loại gọi cảm đặc biệt, làm cho suy nghĩ của Ông Vượng đều đắm chìm ở bên trong.

Khi Trầm Sơ Trạch giúp Ông Vượng giảng bài, nàng cũng không giống như mấy diễn viên thần tượng trên TV trừng mắt nhìn hần, sau đó cái gì cũng không nghe vào. Lần nào hần giảng bài nàng cũng tiếp thu nhanh nhất, nàng cảm thấy hần có một loại ma lực, dù bài khó cỡ nào qua tay Trầm Sơ Trạch cuối cùng cũng được đến một cái đáp án hoàn mỹ.

Hai người cứ như vậy người giảng người nghe. Nhưng vì Trầm Sơ Trạch là người tính tình lạnh lùng đối với người khác đều là bộ dáng hờ hững, cho nên đồn đãi của hần cùng Ông Vượng ngày càng truyền mở.

Bạn đang đọc truyện *Nhúng Chàm Cực Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Nguồn: ringringring0sunny.wordpress.com
Edit: Sunny

Chương 17: Nụ hôn đầu tiên

Một điểm chung của tất cả các trường trung học là tám rất điên cuồng. Luôn tưởng rằng trường

trung học trọng điểm nổi danh nhất tỉnh thì tất cả học sinh đều là cực cưng ngoan, kì thật lúc bọn nó không học thì thời điểm diễn lên so với các trường khác chỉ có hơn chứ không có thua, nguyên nhân là vì chỉ số thông minh có vẻ cao nên làm chuyện xấu cũng không có nhiều người biết.

Lúc đó chuyện tâm phổ biến nhất là chuyện của Ônng Vượng cùng Trầm Sơ Trạch, nói về chuyện này thì có rất nhiều bản cũ.

Bản cũ thứ nhất nghe cũng có vẻ bình thường nhất: Ônng Vượng cùng Trầm Sơ Trạch đang yêu nhau, hai người tay trong tay, môi trong môi—kiss!!!

Bản cũ thứ hai ly kì hơn tí xíu: Ônng Vượng là em họ của Trầm Sơ Trạch nhưng hai người vẫn tay trong tay, môi trong môi—kiss!!!

Bản cũ thứ ba không bình thường cũng không ly kì như hai bản trên mà có chút quý dị: Ônng Vượng là em gái Trầm Sơ Trạch nhưng hai người vẫn tay trong tay, môi trong môi—kiss!!!

Bản cũ thứ tư có chút thái quá: Ônng Vượng là con dâu nuôi từ bé của Trầm Sơ Trạch, sau đó hai người tay trong tay, môi trong môi—kiss!!!

.....

Cái này kêu là [tam sao thất bản] một cái thì ly kì, một cái thì quý dị còn một cái thì thái quá, bất quá tin đồn vẫn cứ là tin đồn, Trầm Sơ Trạch cùng Ônng Vượng chả ai để ý tới. Nhưng bọn họ không để ý tới không có nghĩa là người khác không để ý tới, vì thế Hiệp Công giáo viên chủ nhiệm xen vào, mama xinh đẹp của Trầm Sơ Trạch cũng xuất thủ..... sau nữa thì thi vào đại học.....rời ra đi.

Nguồn: ringringring0sunny.wordpress.com
Edit: Sunny

Từ đầu đến cuối Ônng Vượng cũng chưa từng nói với Trầm Sơ Trạch [em thích anh]; Trầm Sơ Trạch cũng chưa từng nói qua hẳn thích nàng. Càng không nói đến tay trong tay, môi trong môi như tin đồn. Hai người từ lúc gặp nhau đến lúc chia tay cùng lắm cũng chỉ là quan hệ giảng bài tập đề mục, hết thầy đều là người khác áp đặt.

Chỉ có một lần, duy nhất một lần không có đề mục cùng xuất hiện.

Hôm đó là một ngày trước khi Ônng Vượng thi đại học, Trầm Sơ Trạch hỏi Ônng Vượng cảm giác như thế nào, có khẩn trương hay không? Ônng Vượng vui vẻ nói rằng có Trầm lão sư dạy tốt như vậy làm sao mà khẩn trương được. Tiếp sau đó Trầm Sơ Trạch lại nói là Ônng Vượng muốn trả công thì mời hẳn ăn cơm đi, lúc đó gần trường học mới mở một tiệm Lottie mới, Ônng Vượng cũng tùy miệng mà [dạ], đợi xong môn thi cuối cùng rồi đi ăn.

Ônng Vượng cứ cho rằng đợi đôi thoại đó chỉ là nói giỡn, nhưng nàng không biết Trầm Sơ Trạch bởi vì bữa cơm này mà hưng phấn đã lâu. Thi xong môn cuối cùng Trầm Sơ Trạch kết quả điểm số không thêm quan tâm mà chỉ trông mong mau hết giờ, thật vui vẻ chạy tới Lottie chờ Ônng Vượng đến.

Ngày hôm đó Trầm Sơ Trạch chờ rồi lại chờ, chờ thật lâu thật lâu, cực tuyệt vời mời của những vô số nữ sinh mời hẳn dùng cơm, Trầm Sơ Trạch đợi mãi đến 12h, sau đó chậm rãi đứng lên có đơn đi ra ngoài. Sau đó Trầm Sơ Trạch tiếp nhận an bài của mama đi Mỹ du học, ngay từ thời trung học hẳn đã sớm đủ điều kiện để đi nhưng vì có một nguyên nhân nên hẳn không đi. Nhưng hiện tại lý do gì cũng đều không có, cho nên hẳn chỉ có thể đi. Ngày đó đến hôm nay là tám năm.

.....

Đưa Ônng Vượng đến nhà, Trình Huy Lang ngừng xe lấy ra một cái hộp đưa cho Ônng Vượng, ý bảo mở nó ra. Bên trong là một sợi dây chuyền mặt kim cương chói loà, Ônng Vượng vừa nhìn đã biết ngay giá trị nó cực mắc.

Nguồn: ringringring0sunny.wordpress.com
Edit: Sunny

“Tặng cho em, không có ý gì đâu, chỉ là tình hữu nghị thôi!” Trình Huy Lang không nhìn Ônng Vượng mà nhẹ nhàng mở miệng.

Ônng Vượng đóng cái hộp lại trả cho Huy Lang : “Lẽ vật rất quý trọng, hữu nghị giữa chúng ta có thể dùng tiền tài chứng minh sao, em không thể nhận được!”

Trình Huy Lang cười lên tiếng:“Vượng tử, em sẽ thật sự lạnh nhạt vậy chứ? Đến đây, anh mang giúp em.” Không cho Ônng Vượng phân trần, Huy Lang cứ như vậy giúp nàng mang vào .

“Àn, đẹp lắm. Cho dù em ghét nó nhưng cũng nên mang trong chốt lát đi chứ!” Ngỡ khi Trình Huy Lang giống như có chút khẩn cầu.

“Àn, được rồi.” Ônng Vượng tháo an toàn mở cửa xe, bước ra một chân, dừng một chút, “Kỳ thật, quan hệ em cùng Trầm Sơ Trạch chỉ là người hỏi bài với người chỉ bài.”

Trình Huy Lang nhìn bóng dáng của Ônng Vượng không hiểu sao cảm thấy hơi buồn, lâu rồi không hút thuốc hôm nay rút ra một điếu châm lửa, hút mạnh một ngụm, sặc—mới phát hiện, thì ra thói quen đã không còn như cũ nữa rồi.

.....

Ônng Vượng cùng bảo an đại thúc gập đầu tiếp đón, đi về hướng thang máy, thang máy chậm rãi đi lên, bỗng nhiên thang máy đình công đứng ở lầu bốn, làm cho Ônng Vượng còn đắm chìm trong thế giới của mình bị dọa một thân mồ hôi lạnh.

Ônng Vượng không khỏi chảy mồ hôi lạnh mà nước mắt còn lưng tròng, dù cố gắng đóng cửa cách mấy thì cửa thang máy vẫn mở. Một bàn tay bắt lấy cổ tay Ônng Vượng dùng lực một cái đem nàng tha ra thang máy. Tay kia thì rất nhanh bịt kín cái miệng nàng đang muốn thét chói tai.

Nghiêng ngả lão đạo đến cầu thang Ônng Vượng mới nghe được bên tai một âm thanh quen thuộc: “Là anh!”

Trong lòng vừa mới bình tĩnh được một chút lại lập tức căng thẳng trở lại.

Trầm Sơ Trạch buông Ônng Vượng ra, hai tay ấn ở trên tường, đem Ônng Vượng vây chính giữa.

Nguồn: ringringring0sunny.wordpress.com
Edit: Sunny

Ônng Vượng thấy sắc mặt Trầm Sơ Trạch không tốt, không nói gì, nghiêng đầu qua một bên.

“Vi cái gì về trễ như vậy?” Không biết Trầm Sơ Trạch có ý thức được hay không, lời nói hẳn rất giống một cái ông chồng đang bị ăn dấm chua.

Ônng Vượng quay đầu nhìn hẳn một cái, không trả lời, lại nghiêng đầu qua một bên.

“Vi cái gì?” Trầm Sơ Trạch rõ ràng tâm tình không tốt kiên nhẫn đều không có, tay nắm cầm Ônng Vượng mạnh mẽ đem mặt của nàng quay lại đây, nhìn thẳng vào mình, “Em có thể nói rõ ràng cho anh được không?!”

“Anh muốn tôi nói cái gì?” Ônng Vượng bị Trầm Sơ Trạch niết đau nước mắt đều muốn rơi xuống , mặc dù trong lòng đang rất chao đảo, nhưng cố gắng bình tĩnh, cố gắng giả bộ không cần.

“Muốn anh dạy cho em nói cái gì sao?” Trầm Sơ Trạch hừ lạnh nói, “Đùa vui về chứ?”

“Đúng vậy, đùa vui về thì làm sao nào? Anh cũng không phải là cái gì của tôi, dựa vào cái gì muốn quân tôi?” Vừa mới nhìn hân cùng Hí Dương, tral tài gái sắc, Ông Vượng trong lòng cũng là một bụng hóa.

Trầm Sơ Trạch trầm mặc một hồi, đột nhiên thấy trên cổ Ông Vượng có một sợi dây chuyền chói mắt, sắc mặt lại âm trầm xuống nữa. Hân nhớ là Ông Vượng đi ăn cơm chiều nay tuyệt đối không có mang sợi dây chuyền này, không cần phải nói nhất định là Trình Huy Lang!

Ngực lửa giận sáng quắc thiêu đốt Trầm Sơ Trạch không bình tĩnh được nữa: “Em phải nói! Vì cái gì thi vào đại học xong em không tới, em nói muốn mời anh ăn cơm! Vì cái gì hôm nay tan tâm lại không tới! Chúng ta—em cứ như vậy vội vã đi tìm nam nhân sao?” Trầm Sơ Trạch đem tất cả uất ức trong lòng nói ra.

“Cái gì? Thi vào trường đại học?” Ông Vượng cực lực nhớ lại, cái đó bất quá chỉ là một câu nói đùa, hân, chẳng lẽ, chẳng lẽ hân tưởng thật sao?!

Nguồn: ringringring0sunny.wordpress.com

Edit: Sunny

“Em có biết không, ngày đó anh ở Lottie như một thằng ngốc ngây ngô chờ em, ngồi thật lâu thật lâu! Anh biết em rất thật thà, nếu anh đi rồi, em sẽ tìm không thấy. Nhưng vì cái gì? Em vì cái gì không đến? Nếu không phải như vậy, anh cũng sẽ không ở Mí đợi suốt tám năm! Đợi lâu như vậy! Lâu đến mức anh nghĩ tất cả đều là một giấc mơ!” Trầm Sơ Trạch âm thanh không lớn, nhưng mỗi câu mỗi chữ đều đánh vào lòng Ông Vượng.

Nàng bị rung động quá lớn, Trầm Sơ Trạch tám năm không có tin tức là vì nàng! Nàng nói không ra lời, càng thêm không dám nhìn hân, chỉ có thể cúi đầu thì thào: “Em không biết, em chỉ nghĩ anh nói giỡn với em thôi, em nghĩ cái đó chỉ là vui đùa thôi.”

“Vui đùa?” Trầm Sơ Trạch hừ lạnh, “Đùa như thế chắc là vui lắm nhỉ?”

Về mặt này thật xa lạ, nàng đột nhiên gian ý thức được cái gì, há miệng thờ đốc, muốn phát ra vài câu cảnh cáo, nhưng mà hết thấy đều phí công, Trầm Sơ Trạch đã sớm nhanh chóng cúi thấp đầu xuống ngăn chặn hết kháng cự của nàng vào trong miệng.

Môi hân nóng bỏng như thể đặt ở cánh hoa nàng lạnh mà mềm mại, lưỡi cực nóng cũng rất nhanh uốn lượn thẳng cường ngạnh tách ra khớp hàm nàng không chịu hợp tác, tham lam vào trong, cùng nàng giao triền.....

Bị hân tham lam công thành lược tri như thế, Ông Vượng cảm thấy xấu hổ và giận dữ không chịu nổi, giống như một con cá bị mắc vào lưới vùng vẫy mãi không ra, trong lòng uể oải đến tuyệt vọng, phản kháng của nàng ở hân trong mắt đều bé nhỏ không đáng kể.

Hân gây cho của nàng run sợ kịch liệt như thế, làm cho nàng không thể kháng cự, chỉ có thể chặt vật thừa nhận. Hân cường hân xâm nhập cường thế như phong vũ, mỗi một tác hân đi qua cả người như phát hỏa, Ông Vượng bị nướng trời đất đen kịt, dần dần quên mất giây phút, rốt cục một chút một chút dần dần thả lỏng.....

Nguồn: ringringring0sunny.wordpress.com

Edit: Sunny

Trầm Sơ Trạch trần trọc ở môi của nàng, trên người nàng sinh ra mỗi một chút biến hóa rất nhỏ hân đều có thể rõ ràng cảm thụ được, hai tay của nàng không tự chủ được quàng lên cổ hân, hân hô hấp càng thêm sâu, con ngươi vốn sâu thẳm càng thêm thâm thúy.

Trầm Sơ Trạch thiếu chút nữa sa vào ở Ông Vượng tốt đẹp bỗng nhiên bị tiếng còi xe hơi dưới lầu thanh bình tỉnh, hân sớm ở chỗ này chờ nàng, nàng lại cùng Trình Huy Lang vô cùng cao hứng đi chơi đến khuya như vậy. Trong lòng lửa giận lại một lần nữa bùng nổ, đẩy Ông Vượng ra, áp chế dục tình nồng đậm trong mắt: “Đây cũng chỉ là vui đùa mà thôi. Ngày đó ở khách sạn màu đỏ trên crap giường là sốt cả chua, cái đó cũng là vui đùa mà thôi.” Trầm Sơ Trạch xoay người rời đi, không có liếc mắt nhìn Ông Vượng một cái.

Ông Vượng trong đầu trống rỗng, không có Trầm Sơ Trạch chống đỡ thân mình mềm dọc theo tường ngồi bệt xuống sàn. Hai mắt không có tiêu cự, vô thần mở to. Thi vào trường đại học, xuất ngoại, sốt cả chua, đêm đầu tiên, nộ hận đầu tiên..... Tất cả chỉ là vui đùa.

Qua một hồi lâu, trong bóng đêm Ông Gương đứng yên thờ dài, đi ra đem Ông Vượng ôm trở về nhà.

Hết chương 17

Bạn đang đọc truyện *Nhúng Chàm Cực Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Người Yêu Nhập Viện

Ngày hôm sau, Ông Vượng không đi làm, Trầm Sơ Trạch cũng không đi làm.

Ông nấu nướng cùng lão công lại đi ra ngoài [xúc tiến thế giới tình cảm của hai người] , vì thế Ông Vượng ở nhà nằm một ngày, không nhúc nhích, ăn cũng không ăn.

Đầu óc chỉ có bóng dáng Trầm Sơ Trạch, tuần hoàn truyền phát lời hắn nói, thì ra hắn không có lạnh lùng với nàng, hắn đối nàng là có cảm giác! Nhưng vì cái gì, vì cái gì cho tới bây giờ hắn không nói! Nếu hắn nói, nàng cùng hắn sẽ không phải có kết cục như vậy sao? Hắn không được tự nhiên cái gì mà làm chi không nói?

Nhưng nàng không phải cũng thăm mền hắn sao, vì sao nàng cũng không nói.

Vì cái gì hai người bọn họ ai đều không có nói trước, vì cái gì? Vì cái gì không nói?

Uông Vượng vẫn nghĩ vì cái gì, vì cái gì, sau đó liền mơ mơ màng màng ngủ, đợi cho lúc Uông Giang phát hiện Uông Vượng đã muốn cháy sạch không còn hình dáng. Làm hắn sợ tới mức bỏ lại lão bà bảo bối, đem muối muối đưa đến bệnh viện.

Khám gấp, thầy thuốc còn chưa có đến, hộ sĩ tỷ tỷ đo nhiệt độ cho nàng. Uông Vượng bị sốt còn không yên ổn, miệng không biết ở thì thảo tự nói cái gì, đáng thương cái miệng nhỏ nhắn bị bệnh mà cũng không yên, sắp có nguy cơ bị bại liệt đến nơi.

Mỹ nam bác sĩ mặc áo blue trắng đến xem xem, sau đó bình thân nói: “Không có gì, chỉ cần uống thuốc hạ sốt thì tốt rồi.”

“Bác sĩ, không có bị viêm phổi chứ?” Uông Giang dưới sự hun đúc bảy năm của muối muối học thạc sĩ nghiên cứu sinh cũng có một chút điểm kiến thức y học thường thức, nhưng giờ đây chút kiến thức y học đẩy lại làm mình dọa chính mình.

“Sẽ không, sẽ không, đây chỉ là sốt bình thường thôi, mà cho dù là viêm phổi cũng không phải cái bệnh gì lắm, cũng không phải ung thư phổi. Cho dù là ung thư phổi, cũng có thể chữa được.” Mỹ nam bác sĩ thực bình tĩnh sau đó nói vài câu khuôn mẫu lạnh lùng rồi bỏ đi. [Chú ý một cái: Mỹ nam bác sĩ này cũng không phải là người qua đường đâu ~ lần sau còn có thể xuất trường nữa, nhưng bao giờ thì ta ko biết, hắc hắc hắc [*giọng cười hơi hơi gian tà*]!]

Đầu năm nay, nằm ở bệnh viện cũng không phải là dễ dàng như vậy.

Hộ sĩ tỷ tỷ rất nhanh tới đây: “Giường 21, Uông Vượng phải không?” Đừng tưởng rằng hộ sĩ tỷ tỷ này có thể nhớ kỹ tên của mọi người, chẳng qua là tên của Uông Vượng rất có cá tính mà thôi.

“Là, là, là.” Đang gọi điện thoại cho lão bà Uông Giang vội vàng đáp.

Vì thế hộ sĩ tỷ tỷ đi vào tiếp nước biển cho Uông Vượng.

Uông Giang nhìn muối muối mặt tái nhợt, trong lòng đau vô cùng. Chuyện tình nàng cùng Trầm Sơ Trạch, hắn từ đầu tới đuôi đều biết. Sờ dĩ không ra tay giúp là vì lúc ấy hắn cảm thấy hai người cảm tình sẽ tự mình giải quyết, nếu không thì là [hữu duyên vô phận] mà thôi. Nếu hắn tham gia chỉ có thể thay đổi quá trình, không thể thay đổi kết quả.

Uông Vượng, là muối muối ruột của mình; Trầm Sơ Trạch, là bằng hữu tốt nhất của mình. Hai người này đều là hai người quan trọng của hắn. Bọn họ hạnh phúc, hắn cũng vui lấy.

Lấy điện thoại di động ra tìm số Trầm Sơ Trạch, hắn cùng Sơ Trạch cũng đã muốn tám năm không có liên lạc, không biết số điện thoại có đổi hay không. Do dự gọi qua Trầm Sơ Trạch, đêm đã muốn khuya.

Điện thoại thông, qua một lúc lâu mới có người bắt máy. Âm thanh bên kia rất ồn ào, “Alo, ai vậy?” Âm thanh nghe có chút suy sút, Uông Giang hoảng sợ nhưng hắn vẫn lập tức nhận ra là âm thanh Trầm Sơ Trạch.

“Là tớ, Uông Giang. Trầm Sơ Trạch, đã lâu không gặp.”

Điện thoại đầu bên kia là trầm mặc thật dài, âm thanh giống như im lặng không ít, chắc là Trầm Sơ Trạch đi ra nơi khác nghe điện thoại

“Quả thật đã lâu không gặp.” Trầm Sơ Trạch đối Uông Giang kỳ thật có điểm oán hận, năm đó Uông Giang thờ ơ làm cho hắn thật sinh khí. Nhưng hắn lại không có lý do trách cứ.

“Uông Vượng ở bệnh viện, cậu.....”

“Bệnh viện?! Uông Vượng làm sao vậy?!” Trầm Sơ Trạch âm thanh lớn gấp đôi.

“Ngày hôm qua cậu..... Nó nằm một ngày hôm nay, bị sốt tới hôn mê. Cậu có đến hay không?” Uông Giang vẫn thản nhiên như trước, Trầm Sơ Trạch có cảm tình với Uông Vượng hẳn là người biết rõ ràng nhất. Năm đó Uông Vượng không có chú ý tới Trầm Sơ Trạch mỗi lúc nhìn nàng làm bài đều là sùng nịch cười xem nàng thật lâu. Nhưng Uông Giang tới bây giờ cũng không hiểu được Trầm Sơ Trạch vì cái gì mà không có thổ lộ với Uông Vượng, hắn không tin Trầm Sơ Trạch không biết tâm ý của mình với Uông Vượng.

“Lập tức đến.”

“Bệnh viện Nhân ái, nằm lầu 15, giường 21.” Trước khi Trầm Sơ Trạch vội vàng cúp điện thoại phía Uông Giang nói cho hắn biết.

.....

Nửa giờ sau, Trầm Sơ Trạch mở to hai mắt đỏ bừng có chút chật vật tìm được phòng Uông Vượng.

Không phải là phòng VIP chỉ là phòng bình thường ba người nằm, hên là vận khí không tồi, bệnh nhân hai giường bên cạnh đều chuyển đi giải phẫu còn chưa trở về. Trong phòng bệnh không có ai ngoại trừ Uông Vượng nằm ở trên giường.

Đi vào bên giường, dưới ánh đèn ngủ thấy Uông Vượng mặt thật hồng, môi cũng thật hồng, trên mặt còn lưu lại mấy giọt nước, xem ra Uông Giang mới vừa đi không lâu.

Rốt cuộc cũng là hảo hữu nhiều năm, tuy rằng tám năm không có liên lạc nhưng vẫn là lập tức liền đoán được dụng ý bạn tốt. Uông Giang muốn cho hắn chiếu cố nàng.

Trầm Sơ Trạch thờ dài, ngồi xuống bên giường. Tinh tế xem mặt Uông Vượng, từ lần đầu gặp lại hắn cũng chưa có nhìn rõ nàng.

Nàng so với trước kia gầy chút, trẻ con trên mặt vẫn không giảm, làn da như trước giống như bóng loáng non mịn, chính là trên mặt có hai cái lúm đồng tiền thật sâu, đại khái là vì nàng thường xuyên một người ngây ngốc ngồi cười đi.

Năm đó nàng cũng là như vậy, ngây ngốc ngồi cười khi nghe hắn giảng bài, làm cho hắn nghĩ nàng cái gì cũng không nghe vào, kết quả phát hiện nàng có thể suy một ra ba, đầu óc hiểu bài đặc biệt mau.

Vô nước biển xong rồi, Trầm Sơ Trạch kêu hộ sĩ đến rút châm, hộ sĩ tỷ tỷ vừa mới nhìn Trầm Sơ Trạch đã nhớ mãi không quên, lúc này đến gần lại càng không quên bất quá một chút: “Tôi nay anh muốn chăm sóc cô gái này đúng không? Ở đây chúng ta có thể cho thuê ghế nằm!”

“Cám ơn, không cần.” Trầm Sơ Trạch rất lễ phép cự tuyệt, hắn đang muốn cho Uông Vượng nằm phòng VIP.

“Được rồi.” Hộ sĩ tỷ tỷ cầm túi nước biển đã hết rồi đi ra ngoài, vừa đi còn không quên than thở: “Đầu năm nay nam nhân đẹp mặt đều không phải là nam nhân tốt, nữ nhân của mình bị sốt thành bộ dáng này rồi còn không bồi được một đêm.”

Trầm Sơ Trạch khước miệng không ngừng run rẩy bộc lộ nội tâm hắn đang cuồng loạn.

Sau khi gọi tám cuộc điện thoại, Trầm Sơ Trạch mạnh mẽ trực tiếp ôm Uông Vượng bọc chăn ra phòng bệnh.

Hộ sĩ tỷ tỷ gấp, ngăn cản không kịp.

May mắn phòng VIP gọi điện thoại xuống làm cho hộ sĩ tỷ tỷ cẩn thận buông xuống.

Bị Trầm Sơ Trạch ôm vào trong ngực Uông Vượng có chút mơ mơ màng màng tỉnh lại, cảm giác ở đang nằm trong một cái ôm ấm áp, giống như lúc mình nằm mơ thấy Trầm Sơ Trạch, tỉnh lại một chút rồi mơ mơ màng màng ngủ tiếp.

Lúc Trầm Sơ Trạch đem nàng dời đến phòng VIP là đã muốn 2h khuya. Thuốc đã muốn phát tác, Uông Vượng hai gò má đỏ bừng làm cho hắn đau lòng không thôi, hối hận ngày đó ở hàng hiên đối xử như vậy với nàng, xúc động tám năm vào ngày đó toàn bộ bạo phát.

Môi nhẹ nhàng trên lướt qua môi Uông Vượng.

Trầm Sơ Trạch chung quy cũng là một môi, vốn định dựa vào sô pha nghĩ một chốc không ngờ bất tri bất giác nằm trên ghế ngủ luôn.

Bạn đang đọc truyện *Những Châm Cự Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Đau Lòng Rồi Đi

Lúc Uông Vượng tỉnh lại thì không nhìn thấy một màu trắng toát quen thuộc trong bệnh viện mà là một phòng giống như khách sạn. Một loại hơi thở quen thuộc mà xa lạ quanh quẩn ở chớp mũi. Vừa chuyển đầu thì nhìn thấy Trầm Sơ Trạch tựa vào sô pha ngủ gục ngủ gục.

Trong lúc nhất thời trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Nàng mơ mơ màng màng nhớ lại mình ngày hôm qua phát sốt, sau đó là Âu Giang đưa nàng đến bệnh viện. Trầm Sơ Trạch, hắn, chẳng lẽ bồi nàng một đêm?

Sô pha rất nhỏ, hắn ngủ cực không an ổn, mặt nhăn mày nhu thật nhiều, giống như cảm giác được ánh mắt Uông Vượng, hắn mở mắt.

Nhìn lên bị người ta bắt gặp, Uông Vượng lập tức quay đầu chỗ khác, vừa thấy đến hắn tỉnh lại chợt nhớ tới chuyện hắn cưỡng hôn mình ở cầu thang, cảm giác không thoải mái trong lòng lập tức dâng lên, cảm thấy đặc biệt nghẹn khuất.

Trầm Sơ Trạch đứng lên, đi đến bên giường Ưông Vượng, âm thanh thoảng có chút khàn khàn vì ban đêm không ngủ: “Em — em, muốn uống nước sao?”

Ưông Vượng lấy chân trùm bít đầu, không để ý tới hắn. Cảm giác được hắn khẽ thở dài một cái sau đó là tiếng bước chân đi tới chỗ khác rót nước, lại trở về.

Nhẹ nhàng mà kéo cái chăn Ưông Vượng trùm bít đầu ra, giọng nói nhẹ nhàng giống như bom hơi cho chính mình: “Anh thật xin lỗi, ngày đó anh sai lầm rồi.”

Rất là ôn nhu đem mặt Ưông Vượng chuyển lại đây, nhìn đến hốc mắt nàng hồng hồng, Trầm Sơ Trạch đối với mình tự trách lại thâm sâu một phần.

Tùy ý cho Trầm Sơ Trạch đem nước uy đến trong miệng nàng.

“Ưông Vượng, anh.....” Muốn nói lại thôi, lời nói vừa đến miệng lại không cách nào nói được, “Anh...”

“Anh muốn như thế nào?” Mặc dù đã có uống nước nhưng âm thanh Ưông Vượng vẫn còn khàn khàn làm cho người ta sợ hãi, “Lại một lần sốt cả chưa? Lại một lần cường hôn? Vẫn là lại một lần tám năm?”

Trầm Sơ Trạch không trả lời, trầm mặc lâu, lâu đến mức Ưông Vượng mở to ánh mắt muốn nói tiếp, hắn đứng lên: “Thật xin lỗi, anh cùng Hi Dương chia tay, vào buổi tối hôm đó — anh đi mua thức ăn sáng.”

“Không cần phiền toái, tôi và anh,” Ưông Vượng ra tiếng ngăn cản, nhưng là âm thanh có hơi run run, “Trừ bỏ giảng bài cùng nghe giảng bài, không có quan hệ gì khác.”

Trầm Sơ Trạch đang muốn đi ra thân ảnh nhất thời cứng lại, Ưông Vượng nhìn hắn bóng dáng cô đơn tịch mịch, trong lòng chua xót đau lòng, hai người đều trầm mặc, thật lâu thật lâu, lâu đến lúc hộ sĩ đến phòng kiểm tra nhiệt độ cơ thể, Trầm Sơ Trạch mới bừng tỉnh, giọng nói trầm thấp khàn khàn lại cô đơn: “Em chờ, anh đi mua thức ăn sáng.”

Lúc hắn đi ra ngoài, khóe mắt Ưông Vượng rốt cục nhìn không được dần dần trào nước mắt, một giọt nước mắt rơi xuống biến mất ở trên cái gối trắng như tuyết, biến thành vô ngân, chỉ để lại một dấu ẩm ướt.

Tùy ý để tỷ tỷ hộ sĩ chích thuốc, đo nhiệt độ cơ thể, Ưông Vượng giống như một khối gỗ mục mất sức sống.

.....

Trầm Sơ Trạch cảm thấy cảm xúc của mình quá mức áp lực không còn chịu nổi nên ra phòng bệnh vội vàng chạy đến hoa viên sau bệnh viện, chạy vòng quanh nó một vòng lại một vòng, hoàn toàn không để ý tới ánh mắt khác thường của những bệnh nhân khác.

Rốt cục cũng đem khó nhẹn trong lòng hòa tan đi ra ngoài, vội vàng vàng đi mua đồ ăn sáng, hoàn toàn không để ý đầu đầy mồ hôi. Đã qua hơn hai mươi phút, Ưông Vượng chắc đang sốt ruột chờ.

Mua sủi cảo nóng hừng hực Trầm Sơ Trạch bước nhanh vào phòng bệnh, cửa phòng bệnh Ưông Vượng không có đóng kín, thế cho nên Trầm Sơ Trạch có thể tỉnh tường nghe được âm thanh bên trong.

Là Trình Huy Lang !

“Vượng tử, đến uống canh này nè, đây chính là ca ca tự tay làm!” Là âm thanh ôn nhu của Trình Huy Lang.

Sau đó âm thanh Ưông Vượng truyền đến, đã không giống như vừa mới nói chuyện với hắn, trong giọng có vui sướng: “Àn, không sai, thật không sai, bụi rất lang, thật nhìn không ra anh còn có chiêu thức ấy!”

“Đó là em không có cơ hội thấy thôi!”

“Về sau lão bà anh nhất định hạnh phúc !”

“Vậy em làm lão bà của anh, như thế nào?”

“Đi tới.....”

.....

Trầm Sơ Trạch ngờ ngác đứng thẳng, toàn thân máu đều động lại, giống như vừa mới ở lò hỏa rồi bị lấy ra nhúng vào nước lạnh, lạnh, đúng là lạnh thấu xương.

Cái loại lạnh kia, lạnh đến trong lòng, lạnh mà cực kì đau khổ.

Đứng sững sờ ở nơi đó, từng bước đều không thể đi, cả người cứ như vậy đứng đó.

Hắn thật sự hy vọng, hy vọng mình trở về trẻ một chút. Nếu vừa mới hắn chạy thêm mấy vòng nữa rồi đi chậm thêm một chút nữa, có thể đã không nghe thấy hai người liếc mắt đưa tình.

“Uy, sao lại có trạm người ở đây thế này?! Làm ơn cho qua, làm ơn cho qua.” Hộ sĩ tỷ tỷ đẩy xe thuốc đi ra, giọng nói bởi vì một đêm thức trực mà không có chút kiên nhẫn.

Trầm Sơ Trạch như ở trong mộng mới tỉnh, xoay người rồi đi. Thẳng tắp đi như vậy, cứ như vậy cách phòng Uông Vượng càng ngày càng xa.

Cảm giác được Trầm Sơ Trạch rời đi, phòng trong hai người cũng không nói chuyện nữa, nhưng mà lúc Trầm Sơ Trạch rời đi trong mắt Uông Vượng là đang ân ân nước.

“Vượng tử, chúng ta làm như vậy có thể được không.” Trình Huy Lang trong mắt có do dự, hắn sáng nay đến phòng bệnh, Uông Vượng năn nỉ hắn giúp nâng diễn trò.

“Sẽ không!” Uông Vượng trong mắt có lệ, nàng muốn nhịn xuống, nhưng là càng muốn nhịn lại càng là nhịn không được, nước mắt vẫn là không ngừng mà trào ra hốc mắt, “Em cùng hắn hiện tại ngay cả quan hệ giảng đề nghe đề đều đã xong. Nếu đã xong sẽ không có gì liên quan, làm tình nhân không thành ngay cả bằng hữu cũng đều làm không được.”

Trình Huy Lang không nói lời nào, ánh mắt nhìn phía ngoài cửa sổ xuất thần, trầm mặc hồi lâu mới chậm rãi mở miệng: “Em sai lầm rồi, tình yêu chân chính vô luận như thế nào đều phải tìm lý do, tìm lý do, ở lại bên người nàng. Cho dù nàng không muốn cùng mình làm bằng hữu, cũng sẽ làm bộ ở trên đường ngẫu nhiên lại lại trong khi thật ra là đợi suốt một tháng chứ không phải là ngẫu nhiên đâu.”

Uông Vượng trong lòng ngẩn ra, cảm thấy có một loại cảm xúc nói không nên lời.

“Kiểm tra phòng, kiểm tra phòng.” Bác sĩ ca ca mang theo một đám áo blue trắng đi đến, “Muốn đánh tình mắng tiểu thì đi ra ngoài trước đi, chờ xong việc rồi vào sau.”

Bác sĩ ca ca nói lời này hiển nhiên trêu tức Trình Huy Lang, hai người tựa hồ rất quen thuộc.

“Bạch Thuật, cậu là loại cảm thú khoác áo blue, chạy nhanh nhìn xem, khi nào thì có thể xuất viện.” Trình Huy Lang cho hắn một quyền.

“Dừng dừng dừng, bụi rất lang, mình nhất định chữa hết bệnh cho đại tẩu Uông Vượng.” Bạch Thuật vẫn là rất chức nghiệp đạo đức, không có nhiều lời với Trình Huy Lang liền đến kiểm tra Uông Vượng.

Bạch Thuật cẩn thận kiểm tra: “Khôi phục rất tốt, nhưng vẫn là có chút suy nhược, bụi rất lang, trở về làm nhiều món ăn vặt hảo hảo bỏ bỏ đại tẩu đi, xem cánh tay gãy nhom này.”

“Stop stop stop, người không có chuyện gì a, nhanh lên, khi nào thì có thể xuất viện?” Trình Huy Lang thật vội vàng muốn Uông Vượng xuất viện, bởi vì vừa mới, ngay tại vừa mới diễn trò phía trước, Uông Vượng lại còn nói sau khi xuất viện muốn hắn giúp nàng tìm một chỗ ở mới, điều này làm cho hắn toàn thân máu lang đều hưng phấn. (toàn thân máu sói đều hưng phấn á? Trình huynh à huynh diễn tả gọi cho ta ý nghĩ khác đó *thật ngại quá hà*)

“Nghĩ thêm chút nữa là có thể đi rồi, cũng không phải chuyện đại sự gì, tài nguyên bệnh viện vẫn là thật quý giá, không có việc gì đừng chiếm toilet không thái!” Bạch Thuật nói chuyện thật độc. {ta công nhận —— nói độc quá}

Uông Vượng cười cười hướng Bạch Thuật tỏ vẻ cảm tạ, kỳ thật nàng học y nàng biết thân thể của mình. Chi là ngày đó tâm tình thật sự là quá mức không tồi tệ, kỳ thật ngẫu nhiên phát sốt cũng có thể đem một ít vi khuẩn trong cơ thể giết chết, cũng không phải hại hoàn toàn. Lúc này đây nàng không nghĩ lại đi đối mặt Uông mẫu nương nương, nàng không muốn lại nghe thấy Uông mẫu nương nương ngôn ngữ ác độc la mắng nàng nữa.

Nàng muốn ra ngoài sống!

Bạn đang đọc truyện *Những Châm Cực Phẩm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Sự Giận Dữ Của Nữ Cường Nhân

Năng lực làm việc của đồng chí Trình Huy Lang cũng không tệ lắm, không đến vài phút thủ tục xuất viện đã hoàn thành, đồng thời cũng không quên ném cho cô y tá bé nhỏ một cái nhìn đầy tình ý.

“Vượng Tử, hiện tại đi về sao?” Trình Huy Lang lái xe, không quên yên cầu vừa rời của Uông Vượng, nhưng anh vẫn chưa tin cô là một cô bé ngoan lại không về nhà thông báo một tiếng.

Xoa xoa đầu, Uông Vượng bây giờ vẫn còn chút choáng váng “Anh có chỗ ở sao? Tôi đã nói tôi ở một mình.”

“Sao lại không có? Có vài chỗ, chỗ em có thể tin cậy.”

“Có lẽ, giống như anh vậy, kẻ có tiền sao không có chỗ ở. Tôi muốn đến nơi gần nhất.”

“Không vấn đề.”

Cảm giác được lời nói của Ưông Vượng có ý châm chọc anh, trong lòng anh không thoải mái. Nhưng cẩn thận suy nghĩ lại, anh hình như không nói với cô nghề nghiệp của anh, mà cô từ khi gặp đã mặc định anh là anh chàng công tử dựa hơi cha mẹ.

Anh thốt ra lời giải thích “Bản thân là người thiết kế phần mềm vi tính, ngồi trong nhà cũng có thể kiếm cả ngàn đồng. Căn bản không cần dựa hơi cha mẹ.”

Ưông Vượng suy nghĩ một chút rồi gật gật đầu “Nói như vậy, trình độ máy tính của anh chắc phải cao siêu lắm.”

“Chẳng thế.” Con sói nhỏ rất đặc ý, từ nhỏ đã yêu thích máy tính, cho đến nay tất cả những giải thưởng Olympic máy tính anh đều đã từng đoạt giải, về sau lên đại học, anh muốn học ngành thiết kế phần mềm máy tính, nhưng cha anh ép anh lựa chọn, một là học quản trị kinh doanh, sau này tốt nghiệp muốn làm gì thì tùy anh, hoặc là muốn học gì thì học, nhưng sau khi tốt nghiệp sẽ phải thừa kế gia nghiệp của ông. Vì vậy con sói nhỏ tức giận lựa chọn học ngành quản trị kinh doanh, như vậy anh có thể tranh thủ thời gian học thêm về vi tính, tốt nghiệp sau có thể tự mình lập công ty máy tính của riêng mình.

“Vậy anh có tham gia “69 Thánh Chiến” sao?” trông mắt Ưông Vượng loé sáng, chờ đợi nhìn Trình Huy Lang. Chẳng lẽ đây là đại thần trong truyền thuyết sao. A ha ha, không lẽ tiêu chính này lại là Tiêu Nại đại thần trong truyền thuyết sao? A, quá ác đi.

Nhìn thoáng qua ánh mắt đầy háo sắc của Ưông Vượng, Trình Huy Lang bình tĩnh đẩy kính râm “Cái gì là thánh chiến?”

Bong bóng màu hồng bay trước mặt Ưông Vượng phút chốc tan biến, khuôn mặt tươi cười vô si của Trình Huy Lang vẫn ở phía trước, vì vậy không nói thêm gì nữa, dựa lưng vào ghế, nhắm mắt dưỡng thần.

“Vượng Từ, đi nhà anh nhé, ăn gì đó sau đó anh sẽ giúp em tìm nhà, buổi tối có thể quay lại.” Anh nói cho Ưông Vượng sắp xếp của mình.

Mở to mắt, Ưông Vượng lại cảm thấy đầu óc choáng váng, hơn nữa lại còn có cảm giác chán ghét “Nhà của anh còn lâu hơn, tôi sợ mình không nhận được sẽ phun ra.”

Cuống quýt dừng xe ở góc đường, Trình Huy Lang mở cửa xe, vòng qua bên kia “Nếu không nghỉ ngơi chút đã, vạn nhất phun ra sẽ rất phiền phức.”

Yếu ớt mỉm cười, Ưông Vượng trêu chọc nói “Anh sợ tôi làm bẩn ô tô bảo bối của anh hả.”

Trình Huy Lang đỡ Ưông Vượng ngồi xuống một ghế đá công cộng “Ngồi chỗ này nghỉ một chút, anh đi mua nước.” Định bước đi lại lo lắng nhìn Ưông Vượng “Em không sao chứ.”

“Không sao, đi đi.” Tình trạng của cô lúc này đúng là không tốt, vẩy vẩy tay đuổi anh đi, đầu lệch một bên, ừ ừ.

Trình Huy Lang thật nhanh chạy đến cửa hàng đối diện mua nước.

....

Ưông Vượng cảm thấy dịch vị dạ dày đang điên cuồng cuộn trào, cô cố ép mình bình tĩnh trở lại.

“Két” Một tiếng, một chiếc xe thể thao màu đỏ dừng bên người Ưông Vượng. Đầu tiên là một đôi giày cao gót màu đỏ bước xuống khỏi xe, sau đó là một đôi chân thon dài trắng tấp, một bộ đồ sang trọng, cuối cùng là khuôn mặt yêu kiều.

Người phụ nữ đi đôi giày cao gót mười phân, dáng đi uyển nhã đi đến trước mặt Ưông Vượng.

Ưông Vượng ưỡn oải ngược đầu, hé mở mắt, vội đứng lên, sợ đến mức cảm giác khó chịu đã giảm đi quá nửa.

“Dì, dì, dì..” Ưông Vượng kinh ngạc không nói nên lời.

“Quả nhiên là cô.” Người phụ nữ xinh đẹp nói “Nói đi, lần này làm thế nào cô mới có thể tránh xa Sơ Trạch.”

“A, dì à, tôi cùng Thẩm Sơ Trạch không có chuyện gì, dì đi buông tha cho tôi đi.” Ưông Vượng bình thường sĩ khí bùng bùng, lúc này đây lại khúm núm, sự kiện hồi trung học quả là bóng đen quá lớn với cô, tại đây có một người phụ nữ với khí thế quá mạnh mẽ, cô ngồi không yên, cho dù có đứng lên, với khí thế cường đại kia cũng sẽ có người cảm thấy không thờ nổi.

Tóc của mẹ Thẩm Sơ Trạch bị gió thổi tung, ngồi xuống, hướng mắt ý bảo Ưông Vượng cũng ngồi xuống. “Chuyện năm đó, tôi thừa nhận là tôi làm không tốt, nếu có tạo thành ảnh hưởng không tốt đến cô thì tôi xin lỗi.” Người phụ nữ mạnh mẽ nói lời xin lỗi với một tư thái đường hoàng, Ưông Vượng cảm thấy rất không thoải mái, đáy lòng thầm mong Trình Huy Lang mau chóng trở về.

Sớm biết sẽ đụng phải người phụ nữ này, cô đã chọn tiếp tục ngồi ngốc trên xe còn hơn.

“Sơ Trạch giận tôi vì việc lần đó tôi làm với cô, nó không về nhà. Trước kia tôi có thể để mặc nó, nó có một người bạn gái, tôi rất hài lòng. Nhưng hiện tại, tôi không thể quản, nó và Hi Dương đã chia tay, cô lại xuất hiện. Tôi không thể không gắn hai chuyện này lại với nhau. Cô nghĩ thật kỹ sau đó cho tôi một câu trả lời thật thỏa đáng.” Tạ Kế Yên trước sau gì cũng vẫn là một nữ cường nhân, Ưông Vượng không thể không nói, muốn làm vợ của Thẩm Sơ Trạch không phải là một người phụ nữ quyết đoán thì không được, mỗi ngày đối diện với khí thế bức người này, không chết cũng sẽ phát điên.

Tạ Kế Yên đứng lên, phải đi bụi bặm trên quần áo “Được rồi, nhìn cô có vẻ không khỏe, tôi không quấy rầy nữa, chỉ hi vọng cô có thể hiểu rõ, bất luận thế nào tôi cũng sẽ không cho cô vào cửa, cho dù Sơ Trạch và cô có giấy kết hôn, tôi cũng không bao giờ thừa nhận.”

Đang chuẩn bị rời đi, lại gặp người quen.

“Vượng Từ. Nước đến rồi đây.” Trình Huy lang đang vội vã chạy về.

“Di, di Tạ, di sao lại ở đây?” Trình Huy Lang cùng Hi Dương có quan hệ tốt là chuyện không cần bàn cãi. Mẹ Thẩm Sơ Trạch nhiều lần đến nhà Hi Dương nên cũng không ít lần gặp Trình Huy lang.

Bà đúng là đã rất yêu quý đứa nhỏ Trình Huy Lang này.

“A Lang, con sao lại ở đây?” Tạ Kế Yên gặp Trình Huy Lang thì rất vui vẻ, nhìn thoáng qua anh đang cầm nước cho Ưông Vượng, người thông minh liền hiểu rõ “Con và Ưông Vượng quen biết sao.”

“Dạ, đúng vậy. Di Tạ, di muốn đến nhà Hi Dương sao?” Con đường này là lối đi duy nhất đến khu biệt thự nhà Trình Huy Lang, nhà Hi Dương cũng ở đây, anh tự nhận, anh quá quen thuộc nhà cô, quen đến mức có thể đến nhà và ở lại bất cứ lúc nào.

“Đúng vậy, di đến thăm Dương Dương... Di đi đây, di còn có việc, hai người tiếp tục đi.” Thời gian đối với Tạ Kế Yên là rất quý, bà có thể dành thời gian nói lời xin lỗi và uy hiếp Ưông Vượng đã nói lên, sự tồn tại của Ưông Vượng mang đến sự uy hiếp cho bà.

Chú thích:

hana: cái này là của tác giả nhé, nói thật là Hana cũng không hiểu cái chú thích này lắm đâu... hu hu... sori cả nhà...

“69 Thánh Chiến”: ngày 6 tháng 9 năm 2010 các công ty quản lý internet của Trung Quốc đồng thời xảy ra sự cố, nguyên nhân là vì ngày 30 tháng 5 năm 2010 đã có một cuộc xung đột về văn hoá với Hàn Quốc, mọi người gọi là 69 thánh chiến. Bạn tạm thời hèm có in tờ nét nên chả tìm hiiu được gì á huhu

Bạn đang đọc truyện *Những Châm Cực Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Mẹ Con Sói Nhỏ

Tiếp tục lái xe, chiếc xe thể thao màu đỏ đã sớm không thấy bóng dáng.

“Vượng Từ, sao em và mẹ Thẩm Sơ Trạch căng thẳng với nhau thế?” Trình Huy Lang đưa cho Ưông Vượng một chiếc khăn mặt mới mua, không quên thăm dò.

Xoa xoa đầu, dùng khăn mặt lau đi cái trán đầy mồ hôi, giọng nói trầm thấp vô lực “Đều là những chuyện cũ ngày xưa, đừng nói nữa. Có điều anh không phải cùng với Thẩm Sơ Trạch quan hệ không tốt sao, tại sao lại hoà hợp với mẹ anh ấy như thế, mở miệng là di Tạ, anh tạ bà ấy cái gì a?” {hana: có lẽ đoạn này UV muốn chơi chữ đó, tên của mẹ TST là Tạ Kế Yên, THL gọi là di Tạ, chữ Tạ (谢阿姨) này với chữ tạ (你谢她什么呀) trong nghĩ cảm ơn/tạ lỗi là giống nhau}

Trình Huy Lang nhướn mày, không trả lời, tiếp tục lái xe. Không phải anh không muốn, mà là không biết nên nói thế nào, vì nguyên nhân của nó vô cùng phức tạp, quả thật nhiều khi đến anh còn không hiểu rõ.

...

Mẹ Thẩm Sơ Trạch một lần nữa xuất hiện khiến tâm hồn bé nhỏ của Ưông Vượng càng lúc càng nặng nề hơn. Nhớ ngày đó nếu không có sự xuất hiện của bà, có khi kết quả của Ưông Vượng và Thẩm Sơ Trạch đã khác.

Có điều không có “nếu như.”

Mẹ của Thẩm Sơ Trạch nói rất đúng, không phải nói hiện tại cô cùng Thẩm Sơ Trạch nửa điểm khả năng đến với nhau cũng không có, cho dù cô và Thẩm Sơ Trạch có giấy đăng ký kết hôn cũng sẽ không ích gì, không được Tạ Kế Yên thừa nhận, Ưông Vượng cô còn có cách nào đây. Thẩm Sơ Trạch là người con có hiếu, sao có thể vì một cô gái mà trở mặt với mẹ mình đây.

Cho nên bất luận thế nào, cô cùng anh ở cùng một chỗ sẽ không có kết quả.

Xe bình ổn dừng lại trước một dãy biệt thự.

Không thấy giống một khu biệt thự xa hoa vạn khoảnh (hana: ý nói rất lớn, vì 1 khoảnh = 100 mẫu Trung Quốc, chừng 6,6667 hec-ta)

Trình Huy Lang đưa Ông Vượng ra khỏi xe, xe dừng lại trong gara ngầm bên dưới nhà, muốn vào trong phòng sẽ phải đi vòng ra phía trước – đây chính là điểm khác biệt ở đây.

Đằng trước nhà có một khoảng vườn nhỏ, mặc dù nhỏ nhưng bố trí rất tinh xảo, bên dưới có dày đặc, góc tường có một cây hoa đào, một cây anh đào, bên kia có một bồn nước có đề một tượng đá, tượng đá này có chỗ phun nước ra giống như thác nước đang chảy xuống.

“Con sói nhỏ, hoa viên nhà anh bố trí thật đẹp.” Ông Vượng cẩn thận dò xét, phòng nhìn về phía trên hình như đã có từ lâu, bên ngoài bức tường có những dây Thường Xuân bám lên, bò lung tung, nhưng chắc chắn là có người ở quản lý, bởi vì chỉ có bức tường phía tây là có.

Đỡ Ông Vượng, mở cửa ra, Trình Huy Lang đổi giày “Đều là mẹ anh làm ..., đổi giày đi, mẹ của anh rất thích sạch sẽ...”

“Tiểu tử đáng chết, còn dám nói xấu mẹ.” Lời Trình Huy Lang còn chưa nói xong đã có một người phụ nữ chạy ra, trên người mặc một bộ sườn xám, dung nhan xinh đẹp, so với mẹ Thẩm Sơ Trạch chỉ có hơn chứ không kém. Khuôn mặt tinh tế, hai mắt thật to, đôi mắt Trình Huy Lang chắc chắn là được thừa hưởng từ bà, chiếc mũi thẳng, cái miệng nhỏ xinh, có một loại khí chất của một tiểu thư khuê các thời dân quốc.

“Con chào dì.” Ông Vượng cười tươi, ngọt ngào bắt chuyện.

“Được được được.” Lang Nguyệt nhìn thấy Ông Vượng hai mắt vụt sáng, nhiệt tình kéo cô vào trong phòng.

Trình Huy Lang đau đầu xoa trán, cái người này ngóng con dâu đến phát điên rồi, ai biết sẽ làm nên chuyện gì đây.

“Lang à, vừa rồi Dương Dương đến tìm con đây, con đi xem thế nào.” Lang Nguyệt kéo Ông Vượng ngồi xuống salon, thò đầu ra nói với Trình Huy Lang.

“Con biết rồi.” Vừa trả lời vừa đổi lại giày, “Vượng Từ, anh đi qua xem một chút, lập tức sẽ quay lại.”

“Ồ ờ... cứ đi đi, đi lâu cũng không sao.” Lang Nguyệt cười trên con trai.

...

Lúc Trình Huy Lang đẩy cửa tiến vào nhà Hi Dương thấy cô đang ngồi bên cửa sổ, nghiêng đầu, mắt ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa sổ, trên người mặc một bộ váy liền màu trắng thần khiết, mái tóc đen như mực phủ xuống lưng, một thân hình xinh đẹp như một bức tranh.

Trong phòng im lặng, có tiếng máy CD phát bài “Thanh mai trúc mã”. Trình Huy Lang không tránh khỏi bước đi nhẹ hơn.

Tuy nhiên, dù đã cố nhẹ nhàng nhưng vẫn kinh động đến người trong bức tranh.

“A Lang, anh đến rồi sao.”

“Đúng, em tìm anh có chuyện gì?” Trình Huy Lang tùy ý ngồi xuống giường Hi Dương, không gian này từ nhỏ anh đã quá quen thuộc, có khi còn quen thuộc hơn cả phòng mình.

Khung cảnh qua cửa sổ Hi Dương nhìn thấy quả thật không có gì, cửa sổ này đối diện với một cửa sổ khác, đó là cửa phòng Trình Huy Lang.

“Trước kia anh đều trèo cửa sổ vào.” Không đầu không đuôi, Hi Dương nói một câu.

Bất đắc dĩ cười tươi, Trình Huy Lang ngả người nằm dính lên giường Hi Dương “Em còn nói, đó là lúc trước, hiện tại anh đâu phải loại không biết xấu hổ mà bò qua cửa sổ a.”

“Đúng vậy, là lúc trước.”

Hai người không nói thêm gì nữa, cả hai đang đắm chìm trong hồi ức của chính mình. Thanh mai trúc mã, những chuyện tốt đẹp cần nhớ đúng là rất nhiều. {hana: a iu sua??? sao thanh mai trúc mã của bạn chả có gì tốt đẹp, suốt ngày bắt nạt bạn thôi á hu hu}

Trình Huy Lang rất nhanh phục hồi tinh thần, Ông Vượng còn đang ở nhà đợi anh, người mẹ khiến người khác đau đầu kia chắc vẫn đang chờ thăm vấn “Dương Dương, em tìm anh có chuyện gì sao?”

“A” Hi Dương phục hồi tinh thần, chuyển qua nhìn Trình Huy Lang “A Lang, Anh thật sự là cùng Ông Vượng hẹn hò sao?”

“Có chuyện gì vậy? Cái này có gì quan trọng sao?” Ngồi xuống, con người đen như mực nhìn thẳng tắp vào đáy mắt Hi Dương, cho đến bây giờ vẫn luôn là ánh mắt trong suốt, nhưng lúc này lại ẩn chứa một chút khó hiểu làm đáy lòng cô không khỏi hoảng hốt.

“Không có gì.” Hi Dương quay đi, dời ánh mắt đi chỗ khác “Vừa mới đi Tạ hồi em, em không biết trả lời thế nào, đi ấy muốn em hỏi anh.”

“Đây là chuyện của anh, liên quan gì đến đi ấy?” Trình Huy Lang đứng lên, trong ánh mắt tản ra một chút khinh bỉ “Cho dù bà ấy có là tổng tài tập đoàn Hồng Trạch thì thế nào, có tư cách gì nghe chuyện của anh!”

Anh vốn là không muốn gặp Thẩm sơ Trạch, giờ bắt đầu cảm thấy chán ghét mẹ của Thẩm Sơ Trạch.

“... Vậy em có tư cách không?” Hi Dương cúi đầu, giọng nói có vài tiếng không nghe rõ.

“Em... ại..!” Trình Huy Lang thờ dãi “Anh cũng muốn cùng Uông Vượng phát triển gì đó, nhưng thái độ của cô ấy rất trong sáng, anh cũng không có cách nào khiến mình tiến thêm một bước nữa.”

“Vậy anh không cố gắng thử một lần sao?” Hi Dương chép miệng, cô là người thành thực, có khí chất, cuối cùng vẫn chỉ là một cô gái nhỏ ưa làm nũng.

“Đã từng, chuyện của anh em tạm thời đừng quan tâm, chần sóc bản thân cho tốt.” Trình Huy Lang không kiên nhẫn, đi về phía cửa ra muốn rời đi, dừng lại một chút nói “Uông Vượng đang ở nhà anh, em muốn tìm câu trả lời có thể tự mình đến gặp cô ấy.”

....

“Ha ha... A Lang khi còn bé chính là thế đó...” Trình Huy Lang vừa vào cửa liền nghe thấy tiếng mẹ mình đang kể về thời còn mặc quần yếm của anh với Uông Vượng.

“Mẹ, thời đại nào còn nói những chuyện này.” Thay giày, đi đến bên cạnh Uông Vượng, dựa vào salon.

“Cái này là cái gì, Uông Vượng cũng không phải người ngoài!” Lang Nguyệt liếc xéo con trai, tiếp tục nói ra những điều kinh hồn “Sao mẹ không thể đem chuyện của con trai mình nói cho con dâu biết đây?”

Con dâu, lời này vừa nói ra, hai người lập tức hoá đá.

“Mẹ, chữ bát (八) cũng không phải có một nét, mẹ gấp làm gì.” {hana: tiếp tục phỏng đoán. Có lẽ ý THL ở đây là chữ bát (八) gồm hai nét như chữ nhất (一) viết chéo lên là thành, ý nói mình mình muốn mà người ta không muốn thì cũng không làm thế nào được, giống như chỉ có 1 chữ nhất (一) thì không thể tạo nên chữ bát (八). Kết thúc phỏng đoán}

“Dì, dì đừng nghĩ thế, con và anh ấy không phải là loại quan hệ đó.”

“Ai da, không phải giải thích.” Lang Nguyệt khoát tay cự tuyệt không muốn nghe lời giải thích của cả hai. “Mẹ sẽ không cho hai đứa chơi trò uyên ương. Giữa nam nữ thì làm gì có cái gì gọi là “quan hệ trong sáng”? Mẹ không phải là bà già phong kiến, con trai cũng đã lớn, hiện tại còn không có giao tiếp với phụ nữ thì đúng là quá tệ! Đi ra ngoài con đừng có nói con là con trai của Lang Nguyệt mẹ đây!”

Gió lòn thổi qua hai người, Uông Vượng sớm đã quên mất cảm giác khó chịu lúc trước.

Bạn đang đọc truyện *Nhúng Chàm Cực Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Chân Tình Khó Nhận.

Bữa trưa Lang Nguyệt tự mình xuống bếp, cha Trình Huy Lang chưa xuất hiện, nghe nói ông đang bận nhiều việc.

Món ăn rất nhẹ, rất hợp với khẩu vị người bệnh như Uông Vượng. Lang Nguyệt rất nhiệt tình, giúp Uông Vượng gấp cái này gấp cái kia, một bữa cơm vô cùng vui vẻ.

Sau bữa cơm, Uông Vượng muốn giả làm con gái hiền lành, làm bộ khách khí muốn rửa bát, trời biết được cô chính là ghét nhất rửa bát.

Đương nhiên Lang Nguyệt kéo cô ngồi xuống, sai Trình Huy Lang đi làm, đi giúp việc muốn đến giúp nhưng bị Lang Nguyệt ngăn lại “Đàn ông con trai nên biết chuyện nội trợ, từ sau còn yêu thương vợ con, A Lang nhớ kỹ chưa?”

“Dạ, đã nhớ kỹ.” Trình Huy Lang không tình nguyện mặc tạp dề lên, cúi đầu cẩn thận rửa bát, một bên làm bầm “Dạy con mình như vậy sao không đi dạy chồng mình làm mấy cái này đi.”

Lang Nguyệt và Uông Vượng ngồi ở phòng khách, tiếng cười khanh khách lại vang lên không ngừng. Trình Huy Lang rửa bát đĩa xong lau lau tay, vừa đi vừa tháo tạp dề, Uông Vượng lúc này nhìn thấy bộ dáng cao lớn của con sói nhỏ bị vây quanh bởi chiếc tạp dề, muốn trêu chọc một chút, có điều Lang Nguyệt ngồi bên nên cũng không đùa giỡn anh.

Ba người ngồi xuống ăn hoa quả, hàn huyên đủ thứ chuyện, cơ thể Uông Vượng còn chưa khoẻ nên được đưa đến phòng khác nghỉ ngơi, Lang Nguyệt thì đi ra spa làm đẹp, Trình Huy Lang đi sắp xếp phòng cho Uông Vượng.

Cho nên, hiện tại, trong nhà Trình Huy Lang, trừ cô giúp việc chỉ còn lại Uông Vượng.

Hai giờ chiều, là thời điểm nóng bức nhất trong ngày, có tiếng chuông cửa vang lên, dì giúp việc ra mở cửa, tươi vui hớn hở chào đón Hi Dương tiến vào, cô vốn là khách quen, nếu có nói cô là con gái nhà này cũng không quá.

“Uông Vượng đâu?” Hi Dương hỏi.

“Đang ngủ tại phòng khách ạ.” Dì giúp việc rất thích Hi Dương, cô là người xinh đẹp, lại có khí chất của những tiểu thư cao quý.

“Dạ.” Đi theo cầu thang quen thuộc, Hi Dương thì thầm “Dì Nguyệt có thể yên tâm đem một người khách lạ ở một mình trong nhà sao?”

...

Cốc cốc cốc. Hi Dương rất chú ý tiếng gõ cửa của người khác, sẽ không tự nhiên mở cửa vào.

Uông Vượng đang chìm trong giấc ngủ, đột nhiên bị tiếng đập cửa đánh thức, nhưng nghĩ đang ở trong nhà người khác nên cố gắng nhẫn nại, thể hiện bản thân cũng có tí khí chất thực nữ, nhẹ nhàng nói “Mời vào.”

Hi Dương bước vào khiến Uông Vượng không khỏi ngỡ ngàng.

Ngẩn người, không nói lời nào, Hi Dương ngồi xuống.

“Thật không có ý quấy rầy giấc ngủ của cô, cô sao rồi?” lời nói rất khách sáo, trong lòng Uông Vượng lộp bộp, cô vừa mới chia tay với Thẩm Sơ Trạch, buổi sáng mẹ Thẩm Sơ Trạch đã tìm đến, buổi chiều bạn gái cũ của Thẩm Sơ Trạch lại đến tìm cô, thực TMD, đáng ghét. {hana: TMD là một câu chửi bậy á}

Trong nội tâm nếu không dễ chịu cũng sẽ không biểu hiện ra ngoài, Uông Vượng đã tu thành chính quả “Không sao, cảm ơn quan tâm, cô tìm tôi có chuyện gì không?”

Miền cho người ta hỏi mình trở tay không kịp, chi bằng hỏi thẳng cho xong.

Hi Dương cười cười, khẽ vuốt tóc “Cô đúng là người rất thẳng thắn, tôi cũng sẽ không vòng vèo, cô cùng A Lang là đang hẹn hò sao?”

Trong lòng sững sờ, Uông Vượng cười ngọt ngào kéo chăn mỏng ra, mặt hiện lên một chút vẻ trêu chọc “Không có, cô.. quan tâm bạn thanh mai trúc mã như thế, không sợ người ta sẽ hiểu lầm sao, huống hồ cô lại vừa chia tay bạn trai.”

Sắc mặt Hi Dương biến đổi, lập tức cũng cười sáng lạn, “Đừng nói đùa, tôi cùng A Lang tình cảm như anh em, cái gì cũng không có. Tôi hôm nay tìm cô chẳng qua là muốn nói chút chuyện về Thẩm Sơ Trạch thôi.”

Khuôn mặt đang cười bỗng nhiên cứng đờ, Thẩm Sơ Trạch chết tiệt chính là khắc tinh của Uông Vượng, mỗi lần có chuyện xấu đến đâu là liên quan đến anh, nên tóm lại muốn tới thì tới thôi. Nhìn thấy Hi Dương cô cũng đã đoán được, háng giọng nói “Thẩm Sơ Trạch với tôi nhiều lắm cũng chỉ là bạn học trung học, có gì để nói.”

Rõ ràng nghĩ một đằng nói một nẻo, quả thật Uông Vượng thật sự muốn biết Hi Dương tìm cô là có chuyện gì?

“Đừng nói thế, theo tôi được biết, anh ấy đi Mỹ cũng là vì cô, anh ấy trở về, cũng là vì cô, anh ấy là tôi hẹn hò cũng vì cô, anh ấy chia tay tôi cũng vì cô.” Khung cảnh lúc này có một cảm giác cô đơn kỳ lạ, Uông Vượng cảm thấy Hi Dương giống như một ảo ảnh, không rõ ràng.

Khẽ kéo chăn lên người, giọng Uông Vượng có chút kỳ lạ, không phải vì Thẩm Sơ Trạch, mà vì cô đang sốt “Đừng nói nhảm, tôi cùng anh ấy chẳng qua chỉ là quan hệ người dạy người học, sao có thể loạn lên thế được.”

Hi Dương cười khỏ, nhìn Uông Vượng, trong mắt ẩn chứa một loại long lanh gì đó “Tôi nhớ rất rõ, ngày đó, ngày anh ấy tiếp nhận tôi.”

...

Vào một ngày trời mưa to, cô đang ở trên cầu Western-Avenue-Bridge, tìm được anh rồi, cô nhào vào lòng anh, rõ ràng cảm nhận được cơ thể anh đang không ngừng run rẩy, chán chường, thần sắc cô đơn, không ngừng phun ra những chữ “Cô ấy có bạn trai, cô ấy yêu, cô ấy có bạn trai, cô ấy đã yêu.”

Cô rõ ràng cảm nhận được sự bất lực của anh, sự lạc lõng của anh. Lúc ấy cô mơ hồ cảm giác được anh sẽ biến mất. Có điều cô quả là may mắn, trải qua đêm mưa kia, cô thành bạn gái anh. Thế nhưng tận sâu trong trái tim cô vẫn có một cái gai, trong lòng anh mãi mãi không thể quên được người con gái kia.

Cùng anh một chỗ ba năm, cô thường thấy anh đối với một quyển sách Vật Lý trung học nhìn đến ngẩn người, có khi còn cười ngốc nghếch, cô chưa từng thấy được nụ cười trong sáng như thế của anh.

Ba năm sau ngày đó, cô cuối cùng cũng thấy được cô gái trong lòng anh, cô không thể hiểu được, vì sao anh mãi mãi không thể quên. Cô ta không có ưu tú như trong tưởng tượng của cô, thậm chí cô ta còn không chiếm được tình cảm của mẹ anh, cô ấy còn không muốn thấy anh, dựa vào cái gì mà nhận được “thâm tình” của anh.

...

Uông Vượng si ngốc ngồi trên giường, sao có thể không nhớ rõ chuyện xảy ra ba năm trước đây. Đó là năm học cuối của cô, khoá chính quy đã sắp tốt nghiệp, bên người những cô gái không ham đèn sách đều có những người bạn trai, có những người chưa nhận giấy tốt nghiệp đã có giấy đăng ký kết hôn, cô thừa nhận, khi đó cô vô cùng kích động.

Nghĩ đến Thẩm Sơ Trạch đang ở Mỹ cũng sẽ có bạn gái theo đuổi, trong lòng cảm thấy không công bằng, vì vậy giống như đang hòn dỗi, quyết tâm tìm một người bạn trai, có một người một mực theo đuổi cô, từ lúc cô mới bước chân vào ngưỡng cửa đại học, anh là sinh viên năm hai.

Qua lại được ba tháng, người bạn trai kia nói chia tay, lí do chính là, quen nhau lâu thế hai người còn chưa từng hôn nhau.

Uông Vượng cũng không thèm để ý, cứ như vậy chia tay. Mối tình đầu của cô cứ như vậy chấm dứt, cô thậm chí còn không cảm nhận nó bắt đầu lúc nào.

“Uông Vượng, tôi thật sự hi vọng, hi vọng cô cùng anh ấy có một kết quả tốt, tôi mong anh ấy hạnh phúc. Nhưng tình cảm riêng tư tôi lại mong hai người không có kết quả, chỉ như vậy tôi mới có cơ hội ở bên anh ấy, dù là chỉ đi bên cạnh và nhìn theo cũng tốt rồi...” Hi Dương đã không nói được nữa, che mặt lại “Xin lỗi, tôi quá kích động.”

Uông Vượng sớm đã không nói nên lời, cho đến giờ vẫn chỉ là yêu đơn phương, sau tám năm lại có người nói cho cô biết, người mà mình yêu thầm bao năm yêu mình, hơn nữa yêu cô so với cô yêu anh còn đau khổ hơn.

Khi anh thương tổn cô như vậy, lại không ngủ chăm sóc cô một đêm, cô không biết cô nên đối mặt với anh thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Nhúng Chàm Cực Phẩm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: “Năng Lực” Như Thế Nào?

Uông Vượng căn bản không biết Hi Dương đã rời đi như thế nào, cũng không biết Trình Huy Lang làm thế nào đưa được cô đến phòng mới.

Đến khi tâm trạng của cô bình tĩnh trở lại, cô đã ngồi trên giường ở phòng mới, trong tay là một chiếc chìa khoá.

Thở dài, nghe tiếng rao bán cháo ngoài phố, nhìn chăm chăm vào trần nhà, suy nghĩ hỗn loạn,

Sau tám năm trốn trong vỏ bọc gặp lại nhau, nụ hôn đầu đầy đã kích động hôm trước, sau đó tôi bị sốt và phải nằm viện, rồi đến những lời đầy tâm huyết của Hi Dương, tôi cảm thấy mình giống như đang nằm mơ.

Nằm trên chiếc giường lớn của Trình Huy Lang, lần đầu tiên cô cảm thấy bản thân thật sự cô đơn.

Lấy di động ra, đang nghĩ phải gọi cho ai, muốn nghe giọng của một ai đó, lại phát hiện trong danh bạ nhiều người như vậy, nhưng không thể tìm được một người nào có thể nói chuyện.

Đầu ngón tay dừng lại ở tên “Thầy Thẩm”, những cảm giác từ trung học lại dấy lên.

Là anh một ngày nào đó, một lúc nào đó, anh làm như vô tình lưu số cho cô, làm cho điện thoại của cô có số của anh, thời điểm đó, quan hệ của hai người là người dạy người học, cho nên anh khi đó tự ghi cho mình cái tên “Thầy Thẩm.” Đầu ngón tay dừng lại nơi dãy số đó nhiều lần, cũng chạy qua nhiều lần, nhưng một lần cũng chưa từng ấn gọi đi.

Nằm trên giường, những cảnh quen thuộc từng trải qua với Thẩm Sơ Trạch lần lượt rồi qua trong đầu.

Cuối cùng, vẫn là gọi điện cho Uông Dương.

“Alo, ai vậy?” Giọng của Uông Dương thật mệt mỏi ngoài dự đoán.

“Là em.”

“Uông Vượng, em ở đâu?” Vừa nghe tiếng em gái báo bối, giọng nói trở nên kích động hơn.

“Em ở bên ngoài, anh nói ba mẹ không cần đợi em... em muốn chuyển ra ngoài ở.” Áp úng một lúc, bởi vì Ưông Vượng vốn là một người con ngoan.

“Được.” Ưông Dương thở phào nhẹ nhõm. “Được rồi, để khi nào anh có thời gian sẽ giúp em chuyển đồ qua, nhắn địa chỉ qua cho anh. Anh còn có việc, anh cúp máy đây.”

Ưông Vượng nhìn điện thoại bị cúp, nghi hoặc trong lòng lớn dần, Ưông Dương rõ ràng rất kỳ lạ, anh một tiếng cũng không hỏi, còn nói giúp cô chuyển đồ đặc qua, nhưng lại không xin chỉ thị của Ưông mẫu nương nương, tự mình làm chủ.

Nhưng trước mắt cô còn có chuyện còn chưa giải quyết được, thế nên không nên tốn tâm tư đi quan tâm Ưông Dương kia có chuyện gì.

...

Ngay người ở trong nhà một tuần lễ, Ưông Vượng đã không có lý do để không đi làm, đầu năm nay cạnh tranh khốc liệt, sẽ chẳng có công ty nào muốn nuôi không một con sâu lười cả?

Suy nghĩ mãi, chuyện Thẩm Sơ Trạch cứ để vậy đi, đi một bước tính một bước, dù sao mọi thứ vẫn nên thuận theo tự nhiên, là của mình sẽ là của mình, không phải của mình, có ép cũng không được. Công ty nhất định phải đi, đến lúc gặp Thẩm Sơ Trạch tính sau.

Vừa bước vào công ty đã chứng kiến một cuộc thay đổi người, thái tử phi Ngải Khả không biết đã đi đâu, những ngày này cũng không có liên lạc.

Lắc đầu, không thừa hơi đi quản chuyện người khác, nhấn thang máy, đi lên tầng, vào văn phòng. Không nhìn thấy Thẩm Sơ Trạch, ngồi tại bàn làm việc của mình, cảm giác có chút may mắn, nhưng vẫn có một cảm giác mất mát nào đó.

Tâm tình chán nản, những chuyện nên làm thì phải làm, nghỉ hơn một tuần khiến công việc chất cao như núi.

Ưông Vượng vui đầu vào núi công việc, điện thoại đổ chuông.

Vừa nhắc máy lên đã nghe tiếng hét “Vượng Từ, nhanh cút đến đây cho tôi, nhớ rõ đem cái danh sách nhân viên mới đến đây cho tôi.”

Không cho Ưông Vượng nói một câu, đầu bên kia đã thấy tút tút...

Ưông Vượng không còn cách nào khác, đây là mệnh lệnh của chủ quản đại nhân, nhìn đồng văn kiện chất cao như núi, bắt đầu đi lắc đầu, nhận mệnh tìm trong đồng văn kiện thứ mình cần.

Lật trang đầu tiên trong danh sách nhân viên mới... 1: Thẩm Sơ Trạch... nhân viên hậu cần: Ưông Vượng...

Ngẩn người, giống như thật lâu chưa gặp qua Thẩm Sơ Trạch, nhìn cái tên này Ưông Vượng cảm thấy có chút chói mắt.

Bình ổn lại tâm tình, để đến lúc gặp chủ quản rồi nói sau vậy, vừa rồi nghe ngữ khí của ông có chút mất cân bằng nội tiết tố a.

Cốc cốc cốc

“Vào đi.”

“Chủ quản, đây là danh sách...” Bỗng dưng im bật, Ưông Vượng phát hiện Thẩm Sơ Trạch thì ra cũng ngồi ở trong văn phòng.

“Đế đây đi.” Chủ quản Tô Nham không phát hiện Ưông Vượng có điểm không đúng, lại đưa cho cô một xấp tài liệu “Đây là tài liệu mới, cô xem cẩn thận một chút... chỉ còn cô là không biết, cuối tuần chúng ta sẽ tiến hành, đảm bảo thời gian, không hiểu lập tức đến hỏi, hạng mục này rất được công ty coi trọng.”

“Chủ quản.” Giọng Ưông Vượng thấp thật thấp. Ánh mắt không tự chủ được quét qua Thẩm Sơ Trạch.

Từ khi cô đi vào đầu anh chưa ngẩng lên lần nào, vẫn một mực xem văn kiện của mình.

“A, đúng rồi.” Ưông Vượng đã muốn đi ra ngoài, Tô Nham lại ngăn cô lại, “Thẩm luật sư có chỗ nào cần hỗ trợ về mặt chữa bệnh có thể tìm Ưông Vượng nhờ giúp đỡ. Cô ấy trực tiếp tham gia vào những đợt khai quật, lại kiêm thêm nhiệm vụ cấp cứu... Ưông Vượng, không vấn đề gì chứ.”

“Không có, không vấn đề, Thẩm luật sư có vấn đề gì cũng có thể đến tìm tôi.”

Lại không có dũng khí nhìn Thẩm Sơ Trạch, vội vàng hấp tấp thoát khỏi phòng.

Thẩm Sơ Trạch ngược mắt nhìn theo bóng lưng Ưông Vượng rồi đi, nhả nhận đầy gọng kính nơi mắt “Tô Nham, có thể đem Ưông Vượng điều đến làm trợ lý của tôi không, tôi đang thiếu một người có thể sai bảo.”

Tô Nham ngẩng đầu, hé mắt, xuyên qua kính hiện lên một ánh mắt giảo hoạt. “Thẩm đại luật sư, chuyện công và chuyện tư không thể nhập làm một, con người của tôi chính là yêu thủ hạ như phụ nữ, ngài đừng làm khó dễ tôi để tôi bán đứng thủ hạ của mình.”

Nguy hiểm nhú mắt, Thẩm Sơ Trạch nhíu mày “Yêu thủ hạ như phụ nữ? Có gì thì cứ nói thẳng ra, làm gì mà phải đi một vòng lớn? Còn cái gì mà chuyện

công chuyện tư, chỉ chuyện Uông Vượng làm ở công ty này, cô ấy chính là đã tồn tại vì việc tư.”

Đứng lên, vuốt phẳng áo sơ mi, “Nhanh chóng đem chuyện này làm cho tôi, nếu không, hừ hừ, cũng đừng hi vọng ông đây về dưới tay ông.” Không để ý Tô Nham đã hoá đá, đi nhanh ra cửa.

Triệu Mạn vẫn luôn là nữ vương bát quái, hơn một tuần không thấy Uông Vượng, trong kênh nội bộ bát quái đã nhanh chóng tràn ra.

Vừa nhìn thấy Uông Vượng ngồi ở góc phòng ăn đã như rồi bỏ thấy máu “Chị Vượng, mấy hôm nay thân thể chị thế nào, có khoẻ hơn chưa?”

Nhìn thấy Triệu Mạn này là biết ngay bệnh cũ tái phát, tức giận đáp “Sao có thể không tốt? Nói đi, muốn bát quái chuyện gì?”

Cười nịnh nọt nhìn Uông Vượng “Chị Vượng, gì chứ, “năng lực” của Thẩm đại luật sư thế nào?”

“Năng lực?” Uông Vượng chưa kịp bị cái tên Thẩm Sơ Trạch làm cho sững sốt đã bị vấn đề quý dị này hấp dẫn “Cái gì mà thế lực? Tôi lại không cùng hợp tác với anh ta bao giờ, làm sao biết năng lực của anh ta?”

“Ai sa, ai hỏi năng lực công tác của anh ấy đâu? cái em hỏi chính là, ai...” Triệu Mạn bắn ra một tia nhìn đầy mỉa mai, mắt chớp chớp, ánh mắt mập mờ nhìn Uông Vượng, nhìn đến khi tin cô đập loạn thành thịch thịch thịch mới nói “Năng lực này là “năng lực trên giường” a~”

Mặt Uông Vượng thoáng chốc đỏ bừng, tuy tư tưởng của cô cũng không phải thuần khiết như xưa, cũng xem không ít GV, nhưng tốt xấu gì cô cũng là khuê nữ, trước mặt nhiều người như vậy lại bị người ta đùa giỡn, mặt tất nhiên đỏ lên. {hana: GV = gay video = phim nam x nam = đammie}

“Triệu Mạn chết tiết, sao không đi tìm anh ta mà thử đi.” Hai gò má trắng hồng của Uông Vượng đã đỏ ửng, có quá nhiều ánh mắt, làm cho mọi người trong công ty ai cũng nhìn chằm chằm “Ai nói với em là chị với anh ta có quan hệ gì, chị cuối tuần là bị sốt mà thôi, ở nhà dưỡng bệnh.”

“Thôi đi, em có nhận được mật báo mới nhất, ngày hôm đó chị vào viện, Thẩm đại luật sư một hai giờ sáng trở về trước chính là người chăm sóc chị a! Đừng có mà phủ nhận nữa.”

“Phủ nhận cái gì?” Đột nhiên có một giọng nói chen vào làm Uông Vượng cảm thấy giật mình, Thẩm Sơ Trạch, đúng là người đàn ông âm hồn không tan, nghe được giọng của anh trong lòng cô không khỏi giật mình, sau đó lại là khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Những Châm Cự Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Thành Thật Khai Báo

Thẩm Sơ Trạch bưng khay đồ ăn hoa lệ đến bên người Uông Vượng ngồi xuống, bí hiểm nhìn cô.

Triệu Mạn kẹp chặt cúc hoa, lệ rơi đầy mặt, cô đã tạo nên nghiệp chướng gì đây, tại sao mỗi lần tám nhắm đến Thẩm Sơ Trạch là lập tức hồn hiện lên.

Uông Vượng cúi thấp đầu, co lại một góc.

“Thẩm đại luật sư, anh có thể thoả mãn lòng hiếu kỳ của đám tiểu tốt bọn em không?” Triệu Mạn hiển nhiên là người không sợ hết, không chỉ tám chuyện ở sau lưng người ta, giờ còn muốn ở trước mặt người ta tám nhắm.

Cười bí hiểm, Thẩm Sơ Trạch khẽ nhếch miệng, khoe miệng tạo một độ cong hoàn hảo, thật sự là kinh đảo hồn phách “Muốn hỏi gì, hỏi đi!”

“Anh, ngày hôm đó có phải ở cùng chị Vượng cả đêm hay không!” Thần thần bí bí ghé sát vào Thẩm Sơ Trạch, cho rằng không ai chú ý, quả thật phụ nữ trong nhà ăn ai cũng đồng tai lắng nghe.

“Đúng vậy, có điều có người không hề cảm kích.” Thẩm Sơ Trạch làm như vô tình có ý liếc Uông Vượng, cô căn bản không dám ngẩng đầu lên, cô còn không muốn bị chết dưới ánh mắt mọi người.

“Oa, chị Vượng, sao chị có thể phung phí của trời như thế. Trời ạ, nếu là em, sớm đã lao vào rồi...” Bỗng nhiên ý thức được bản thân lỡ lời, Triệu Mạn rụt cổ lại, giả vờ ho khan hai tiếng che đậy sự xấu hổ “Thẩm đại luật sư, cái kia, có phải anh rất yêu mến, yêu thích chị Vượng của chúng em không! Hai người phát triển đến bước thứ mấy rồi?”

“Khụ khụ khụ.” Uông Vượng bị sặc, “Bước thứ mấy?” Trời ơi, cái này là loại đạo lý gì! Bọn họ nửa xu quan hệ cũng không có!

“Ăn từ từ, không ai giành của em.” Ôn nhu vỗ lưng Uông Vượng, ánh mắt Thẩm Sơ Trạch dịu dàng đến chảy nước, đối diện với Uông Vượng đang hoá đá nhìn mình chằm chằm, anh cười càng ôn nhu hơn, giúp cô bưng bát súp “Uống đi.”

Rõ ràng là một khoảng khắc ấm áp như vậy mà Uông Vượng lại cảm thấy lạnh như băng ngàn năm, những ánh mắt đang dán lên người cô kia, thật giống

như muốn đâm xuyên qua người cô.

Hung hăng hạ giọng “Thẩm Sơ Trạch, anh là muốn em chết không có chỗ chôn sao! Đây là sự trả thù của anh sao!”

“Đâu có, anh chỉ là đang quan tâm em thôi.” Thẩm Sơ Trạch cười vô hại, “Triệu Mạn, anh và chị Vượng của em, tính từ lần đầu gặp nhau cũng đã hơn mười năm, coi như cũng là vợ chồng già, đến mức độ nào chắc em cũng tự biết đúng không.” Không để ý Uông Vượng sắp bị ánh mắt của muôn người giết thịt, Thẩm Sơ Trạch lại nhã nhặn giúp Uông Vượng múc một bát súp mới “Chị Vượng nhà các em da mặt mỏng, đừng đi khắp nơi nói đấy.”

“Đúng vậy đúng vậy.” Triệu Mạn đã thu thập được đầy đủ thông tin từ Thẩm đại luật sư, một tay đẩy khuôn mặt đang u ám của Uông Vượng. “Chị Vượng, thế mà chị còn để cho em nuôi hi vọng, cô đơn, trông ngóng, chịu đựng!!!” Tiếng nói rơi ra kèm theo một tiếng hét chói tai, cô đã nhanh chóng đi tìm chị em của mình để tâm chuyện.

Uông Vượng khóc không ra nước mắt, chăm chăm nhìn vào những “Ánh mắt đầy máu” kia, làm bộ rất bình tĩnh, trở lại văn phòng.

Không dám đi thang máy, cô sợ không ngăn được ánh mắt trả thù của những cô gái kia, dứt khoát kiên quyết đi thang bộ.

Có điều, lịch sử một lần nữa tái diễn, Thẩm Sơ Trạch đã đứng ở tầng bốn đợi cô. Khẽ dựa vào lan can, một tay đút trong túi quần, một tay nắm tay vịn.

Uông Vượng chỉnh lại quần áo, cũng đồng thời chỉnh lại tâm trạng mình, nhìn thẳng Thẩm Sơ Trạch, từng bước từng bước đi về phía anh, khoảng cách của hai người nhiều lắm cũng chỉ hơn hai mươi bậc thang, lại phải mất một đoạn thời gian thật dài mới có thể đến gần nhau.

Thẩm Sơ Trạch vẫn đứng yên lặng nhìn cô không nói gì, Uông Vượng cũng không mở miệng, cô đang tính toán, anh không mở miệng trước, cô sẽ không đếm xỉa đến anh, trực tiếp đi lướt qua anh, lần trước là anh nói “Hành lang rộng như vậy, anh không ngại em”

Khoảng cách càng lúc càng gần, đôi mắt đẹp, cánh môi mỏng vẫn đang ním chặt, không một chút ý định mở ra. Uông Vượng vẫn cảm thấy anh chương mất giống bây giờ. Ngày đó hôn cô, làm cô thương tâm gần chết cũng không đáng ghét như bây giờ, ánh mắt của anh thâm thúy, giống hệt đêm hôm đó khi anh nổi điên lên.

Sắp đến rồi, sắp đến rồi, trong mắt cô không khỏi tràn ra một đám sương mờ, cho đến khi hai người trong nháy mắt gặp nhau, Thẩm Sơ Trạch đưa tay đang đút ở túi quần kéo Uông Vượng lại.

Thời gian như dừng lại ở giây phút này, cúi đầu, nhìn từng đốt ngón tay thon dài, nước mắt bất chợt rơi xuống, nhỏ những giọt ký ức từ ba năm trung học lên tay.

Nhẹ nhàng di chuyển cơ thể Uông Vượng, nâng đầu cô lên, chậm rãi thở dài, đưa tay lau đi nước mắt của cô, môi mỏng không tự giác nói “Mặt của em vẫn mềm như vậy.”

“Đi chết đi.” Một tay Uông Vượng đẩy Thẩm Sơ Trạch xa ra, tay còn lại lau lung tung lên mặt, “Đừng động vào em”

Thu lại nụ cười, tay Thẩm Sơ Trạch vẫn còn dừng ở giữa không trung. “Thật xin lỗi, lúc trước là anh không đúng.”

“Anh có cái gì không đúng, không đúng đều là em” Uông Vượng hờn dỗi, không tự nhiên chu lên đôi môi đỏ mọng “Trước kia có gì cũng đã bị anh coi là “vui đùa” rồi.”

“Chết tiệt.” Thẩm Sơ Trạch khẽ nắn một tiếng, cánh tay dài chụp tới, đem Uông Vượng ôm vào trong lòng “Vậy thì có sao, vui đùa thì có sao.”

Nước mắt không ngừng rơi, thấm ướt vạt áo Thẩm Sơ Trạch “Có thể đó là anh nói.”

Cảm nhận được trước ngực ướt nóng, Thẩm Sơ Trạch trong lòng buồn bực, xem lần một chút đau lòng “Anh xin lỗi, anh xin lỗi, Uông Vượng, thật xin lỗi em, anh sai rồi, anh đã quá sai rồi.”

“Không nên rõ ràng yêu mến lại liều chết không nói, rõ ràng đã trở lại còn muốn cùng một người con gái mình không thích dây dưa, rõ ràng là ghen tỵ khi em cùng Trình Huy Lang đi ra ngoài muộn như vậy mới về, rõ ràng chính là rất để ý nụ hôn kia, lại giả vờ nói là vui đùa.” Ánh mắt chân thành tha thiết nhìn thẳng sâu vào mắt Uông Vượng, làm cho cô không cách nào trốn tránh, che dấu, chỉ có thể nhìn đi hướng khác.

“Năm đó qua anh trai em Uông Dương anh đã biết rõ về em, ngay từ đầu đã cảm thấy tên của em thấy kỳ lạ, về sau lại cảm thấy ngạc nhiên đối với con người em, cho nên khi đến nhà em, anh đã muốn gặp em, anh muốn biết hình ảnh mơ hồ trong tâm trí anh đến tốt cùng là thế nào.”

“Ngày đó cũng chỉ gặp em một lần, nhưng anh cũng không biết chuyện gì xảy ra, vào trung học anh quyết tâm phải học cùng với em, vì em học sau anh ba năm, anh tự làm mình phải học lại ba năm, có lẽ vì chuyện này khiến mẹ anh rất không thoải mái, mới có thể xảy ra chuyện ấy.”

“Để dạy cho em là cả một vấn đề, anh không cho phép mình không thể giảng hết những bài em muốn hỏi, chính vì thế anh đem sách em học, học hết một lượt, như vậy mới có thể đảm bảo, anh có thể trả lời tất cả các vấn đề của em...”

Thẩm Sơ Trạch chậm rãi tường thuật, ánh mắt vẫn nhìn thật sâu vào Uông Vượng, cô không thể trốn, chỉ có thể nhìn môi anh khép mở khép mở.

“Tại Mỹ mỗi ngày anh đều cảm thấy dày vò, chỉ có một ít sách vật lý là thứ khiến anh có thể vui đi nỗi nhớ, bởi anh phát hiện, ba năm trung học, anh thậm chí còn không có một tấm hình của em”

“Ngày này ba năm trước, chắc hẳn Uông Dương có nói với em, ngày đó là ngày anh được phép gọi điện thoại, cậu ấy và anh nói nhăng nói cuội, cuối cùng cậu ấy vô tình nói cho anh biết, em có bạn trai.”

“Em có thể tượng tượng được cảm nhận của anh lúc đó không? Đứng ở trên cầu anh cảm thấy bản thân có thể nhảy xuống bất cứ lúc nào. Khi đó, lòng anh đau đớn chết lặng. Mà Dương Dương trước lúc đó vẫn luôn xuất hiện, anh biết cô ấy có tình cảm với anh, cho nên quyết định quên đi mối tình đầu của mình, tiếp nhận cô ấy.”

“Từ trước đến nay cô ấy cũng không đòi hỏi gì, anh đã cho anh có thể bình bình đạm đạm sống qua quãng đời còn lại trên đất mỹ. Thế nhưng một năm trước Chu Húc Hạo đến Mỹ, anh có gặp cậu ấy, cậu ấy nói cho anh biết, công ty cậu ấy đang tuyển người, ứng cử viên có một cô gái rất nữ tính, tên là Uông Vượng. Anh rất kinh ngạc, cũng không thể kìm nén được, nhìn tư liệu của người kia. Đến khi anh nhìn thấy trong tờ phỏng vấn nói em không có bạn trai, anh đã rất giật mình.”

“Lập tức anh van cầu Chu Húc Hạo nhất định phải giữ em lại, hơn nữa phải đợi anh trở về. Lúc ấy cũng không biết là vì nguyên nhân gì, nhưng trực giác mách bảo anh làm vậy. Từ đó về sau nội tâm anh hoàn toàn đặt lên chuyện này, nhưng lại không có cách nào. khi đó vừa mới đi thực tập, mà Dương Dương là một cô gái tốt, anh thật sự không thể tổn thương cô ấy. Lại dần dần qua một năm, anh tìm đại một cô để trở về, Dương Dương và A Lang cũng hẹn trong thư, cùng nhau trở về.”

“Chuyện về sau chắc em cũng đã biết, có điều lần đầu tiên gặp mặt quả thật không nằm trong kế hoạch của anh.” Khoé miệng tà ác cong lên, vui vẻ nhìn khuôn mặt đầy nước mắt của Uông Vượng trở nên đỏ ửng, sự kiện nội y xấu hổ như vậy không phải ai gặp cũng có thể vượt qua.

Bạn đang đọc truyện *Những Châm Cực Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Bảo Vệ “Điểm Máu Chốt”

“Câm đi, đừng có mà buồn nôn thế.” Sự cảm động của bạn nhỏ Uông Vượng trước lời bày tỏ của đồng chí Thẩm Sơ Trạch biến mất gần như không còn, thái độ trẻ con lập tức hiện lên, một đôi bàn tay trắng như phấn đánh lên hồi lên bờ ngực rắn chắc của Thẩm Sơ Trạch, hai tay Thẩm Sơ Trạch nắm lấy vòng eo mềm mại của cô, “Sớm biết sau khi thổ lộ lại thoải mái thế này, tám năm trước anh đã bộc bạch rồi...”

“Anh nói lần đầu tiên trong có trong kế hoạch, đi họp lớp?” Uông Vượng dựa vào ngực Thẩm Sơ Trạch, cảm giác toàn thân vô lực, đầu óc đình trệ, chỉ cảm thấy những điều buồn phảng phất mấy ngày qua đã bị quét sạch một cách khó hiểu, thoải mái muốn chết.

Nắm thật chặt tay anh đáp “Bánh bao nhỏ, thì ra eo của em lại nhỏ như vậy, lại còn rất mềm mại nữa! Thật không giống anh tưởng tượng!” Vượng trộm néo một cái, ăn một miếng đậu hũ “Chuyện họp lớp anh đã sớm biết, anh cũng biết rõ chúng ta cũng sẽ gặp nhau, nhưng anh không ngờ em lại uống nhiều như vậy, hơn nữa lúc anh đưa em về, hỏi nhà em ở đâu, em không trả lời còn nói muốn đi khách sạn, còn phải là phòng 101, anh có cách nào đây.”

Sắc mặt Uông Vượng hồng rực, đôi mắt trong suốt làm tâm thần Thẩm Sơ Trạch nhộn nhạo.

Thật hiếm có được khoảnh khắc lời nói của Uông Vượng lại ôn nhu nhỏ nhẹ như vậy: “Vậy anh nói xem, hôm đó ở trên giường, vết hồng hồng là gì, lần trước đã không thể hỏi rõ ràng, lần này em nhất định phải hỏi ra. Có chuyện gì, mau rõ ràng rành mạch khai ra.”

“Ai, vừa thành bạn trai bạn gái mà đã bắt đầu thăm vấn, vậy sau này kết hôn rồi, không biết sẽ thế nào?” Thẩm Sơ Trạch lắc đầu, giống như bắt đắc dĩ, kỳ thật ánh mắt ngập cười ôn nhu, không phát hiện ra sắc mặt Uông Vượng bỗng âm u khi nghe anh nói đến hai từ “Kết hôn”, “Ngày đó quả thật anh tỉnh từ sớm, bởi vì ngủ trên sofa vừa ngắn vừa nhỏ rất khó chịu, anh lay em bao nhiêu em cũng không tỉnh, anh vì muốn chọc em mới lấy sốt cà chua bôi lên nệm, đem em đẩy lên phía đó, lúc đó còn sợ em sẽ tỉnh dậy, kết quả em vẫn là con heo.” Anh sùng nịnh néo néo mũi Uông Vượng.

“Anh là cái đồ xấu xa! Ai là bạn gái của anh!” Uông Vượng tựa đầu lên ngực Thẩm Sơ Trạch, lần đầu tiên dựa vào một người đàn ông như vậy, có một loại cảm giác an toàn một cách khó hiểu, trong lòng tràn đầy kẹo đường, mềm mại và ngọt ngào. Cho dù cuối cùng không thể có một kết thúc tốt đẹp, cô cũng không hối hận.

Ngày hôm trước còn vô cùng đau khổ vì lần đầu tiên lại là trò đùa của một tên đàn ông xấu xa, giờ đây trong lòng thoải mái rất nhiều.

“Em không phải bạn gái của anh thì còn ai nữa?” Dùng chóp mũi cọ cọ khuôn mặt trắng mềm của cô, nội tâm ngọt ngào.

Hai người đứng ở cầu thang, nhu tình mật ý, liếc mắt đưa tình đến tận xế chiều.

Uông Vượng cuối cùng cũng hiểu rõ thế nào là tình yêu, hai người ở cùng một chỗ còn không nói hết lời, vừa tách khỏi anh đã lập tức nhớ đến anh,

Thì ra đối với việc hận anh đã sớm không hề để tâm, ngược lại những lời nói của mẹ Thẩm Sơ Trạch thỉnh thoảng vẫn vang lên khiến dây thần kinh trong đầu cô căng như dây cung.

Buổi chiều làm việc thật không bình thường, Thẩm Sơ Trạch gọi điện đến, nói cô lúc tan làm đợi anh ở cửa lớn. Vì vậy Uông Vượng đông sò tây sò, vất vả lắm mới trụ được đến tan tầm, mọi thứ đã sớm thu xếp xong xuôi, chỉ đợi đến giờ về.

Đến cửa công ty, Thẩm Sơ Trạch đã đợi ở cửa, trước bao ánh mắt của những cô gái khác, Uông Vượng ưỡn ngực ngẩng cao đầu ngồi vào chiếc Ferrari của anh.

Xe vẫn chưa chuyển động “Bánh bao nhỏ, sao em không ngồi cạnh anh?” Thẩm Sơ Trạch bắt mắt nhìn Uông Vượng chui vào ngồi ở ghế sau.

“A? a.” Uông Vượng nghe lời dối qua ngồi bên ghế phụ “Em quen, hắc hắc, cùng mọi người đi taxi ra ngoài, mỗi lần đều là người ngồi cạnh ghế phụ trả tiền, em sao có thể dần như vậy.”

“Bánh bao nhỏ.” Thẩm Sơ Trạch bắt mắt hí hí nháy mắt, khởi động xe, “Sao em có thể xem anh với xe taxi nhập làm một được?”

“Ngược lại a, làm gì có người nào dùng Ferrari làm taxi chứ.” Uông Vượng thấy có chuyện lạ gật gật đầu, sau đó nói “Em là lần đầu tiên a, đừng truy cứu.”

“Vậy mỗi lần ngồi xe Trình Huy Lang không phải em đều ngồi cạnh cậu ta sao!” Trời ạ, trong tình yêu nam nữ chỉ số thông minh thấp còn chấp nhận được, có điều hành vi cử chỉ quá ngây thơ là không thể được.

“Lão đại, xe của anh ta không có ghế sau được chưa.”

“Được, vậy mai anh sẽ đổi xe.” Uông Vượng không nói gì, ai, đây chính là những kẻ có tiền trong truyền thuyết sao... trời ơi, Uông Vượng cô bao giờ mới tiến lên thành kẻ có tiền đây.

Hai người trải qua một bữa tối ngọt ngào, sau đó Thẩm Sơ Trạch lại chở Uông Vượng ra biển chơi, hai người ngồi trên bãi biển tiếp tục tâm tình, Thẩm Sơ Trạch cũng đáng được coi là chính nhân quân tử, không có bất cứ hành động gì khác người.

Đã là mười hai giờ đêm, Thẩm Sơ Trạch đưa Uông Vượng đến dưới tầng.

“Uông Vượng, đừng ở đây.” Xe dừng lại, nhưng không mở cửa.

“Sao thế, em mới thoát khỏi sự khống chế của thái hậu, vừa chuyển đi, làm gì mà không ở đây, nói sau này...”

“Cho nên em đừng ở đây.” Thẩm Sơ Trạch không kiên nhẫn chặn lời Uông Vượng, thấy sắc mặt cô trở nên khó coi, tâm tình hoà hoãn, ôn nhu giải thích “Bánh bao nhỏ, em xem, hiện tại em là bạn gái anh, em lại ở nhà một người đàn ông khác, em xem anh làm sao chịu nổi. Em chuyển đi, không lẽ anh không giúp em tìm được chỗ ở sao.”

“A.” Uông Vượng hiểu ý, liếc Thẩm Sơ Trạch, “Thì ra là ý muốn chiếm hữu của đàn ông.”

Nhìn vẻ mặt xấu hổ của Thẩm Sơ Trạch, trong lòng Uông Vượng tràn đầy ý cười hèn hạ, tiểu tử này, anh cũng có ngày hôm nay.

“Em sao có thể cứ như thế mà chuyển khỏi đây, sao có thể phụ ý tốt của con sói nhỏ đây.”

“Em... Em biết rõ anh ta đối với em không có ý tốt, em còn...” Sắc mặt Thẩm Sơ Trạch đã hạ xuống âm độ, lập tức nở nụ cười gian tà “Bánh bao nhỏ~ Anh không mở cửa~ Xem em về thế nào? Em không quay về, em không nói, anh không nói, con sói nhỏ kia làm sao mà biết?”

“Anh...” Uông Vượng nhìn ánh mắt Thẩm Sơ Trạch bỗng cảm thấy lạnh sống lưng.

Đôi mắt hạnh đạo mờ lớn không ngừng phóng điện, khuôn mặt yêu nghiệt không ngừng tới gần, Uông Vượng nhắm chặt mắt, thờ cũng không dám thở mạnh. Thật lâu không cảm thấy gì trên môi mềm, nhưng lại cảm thấy trên mặt có một chút động chạm ướt át.

Hơi mở hé mắt ra, lại thấy Thẩm Sơ Trạch cười đến “phong tình vạn chủng”. Hai tay chống thành ghế, giam Uông Vượng bên trong, thanh âm tà mị trầm thấp từ từ vang lên, khuynh đảo tâm hồn “Bánh bao nhỏ, em ngoại trừ bản thiếu gia ra, đừng cùng với người đàn ông nào khác quan hệ không rõ ràng, ngày mai bản thiếu gia sẽ chuẩn bị phòng ở cho em thật tốt, hôm nay em phải tới nơi của anh ở cả đêm a, ok~”

Không biết chuyện gì xảy ra, Uông Vượng vốn có lập trường kiên định lại ngay ngốc gật đầu.

Thẩm Sơ Trạch vui vẻ, lập tức quay đầu xe, bay ngay về chỗ của mình.

Sau khi phục hồi tinh thần, trong lòng đã biết bản thân đã lên một con tay cướp biển, Uông Vượng hối hận không ngừng, lúc này mới là ngày đầu tiên! Mới ngày đầu tiên đã bị anh dùng sắc đẹp dụ đến ở chung, ngày đầu tiên... Trời ạ, nhất định phải huy động toàn bộ tinh thần, bảo vệ điểm mấu chốt.

Bạn đang đọc truyện *Những Châm Cự Phẩm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Nhúng Chàm Cực Phẩm

Edit: Hana

Chương 26: Đi về phía những tên trộm.

Thẩm Sơ Trạch dùng tốc độ như bay đem Uông Vượng "**ngây thơ trong sáng**" chạy xe đến dưới tầng nhà mình.

Nhanh chóng chui ra khỏi xe, chạy qua bên kia, mở cửa xe ra, Uông Vượng nũng nịu thật lâu mới đi ra.

"**Thầm.. Thầm Sơ Trạch, em.. em có chút, có chút... Em.. em phải về nhà.**" Cúi đầu lấp bắp nói, căn bản không dám nhìn Thẩm Sơ Trạch.

Cánh tay dài duỗi ra khoác qua vai Uông Vượng, cười âm hiểm, đôi mắt hẹp và dài híp lại thành đường thẳng, môi mỏng tạo nên một độ cong hoàn hảo: "**Đi thôi, "ai đó đem em ở trong lòng, ai đó đem em ôm lên giường", dĩ nhiên "ai đó" chính là anh, có điều chúng ta không cùng giai đoạn mà thôi, hiện tại anh sẽ chỉ đem em ở trong lòng, yên tâm đi.**"

"**Anh, anh nói phải giữ lời đó!**" Uông Vượng lo lắng ngẩng đầu phun ra một câu, lại cúi đầu thì thào "**Giờ đây, đàn ông mà đáng tin thì heo biết leo cây. Đối với phụ nữ mà không khơi lên dục vọng của đàn ông mới lạ, nếu không không phải là đàn ông.**"

Trong cô hình như đã hình thành một tật xấu, trước kia trong nội tâm hèn mọn có gì cũng sẽ không nói ra, hiện tại lại thích lắm lắm, tuyệt đối không phải là chuyện tốt a!

Thẩm Sơ Trạch nghe thấy được lời của cô, có điều cũng không giễu cợt cô, anh sợ nếu mình ôm quá chặt, cô sẽ sợ mà bỏ chạy, ba năm cấp ba sao có thể không biết cô là người con gái bảo thủ cỡ nào chứ, cho nên khi nghe được chuyện cô quen bạn trai mới không thể nghĩ thoáng ra được.

Căn hộ của Thẩm Sơ Trạch ở trên tầng cao nhất, vừa vào cửa chính đã thấy ngay một phòng khách lớn, một bộ sofa bố trí rất nghệ thuật, một tivi màn hình phẳng Plasma 34ink, một tủ rượu ngăn cách với phòng bếp, phòng bếp sạch sẽ, không có mùi của khói bếp, cũng đúng thôi, Thẩm Sơ Trạch cũng không thường xuyên nấu cơm ở nhà.

"**Có vừa mắt em không?**" Buông tay khỏi người Uông Vượng, Thẩm Sơ Trạch tiện tay ném cặp công văn lên ngăn tủ bên cạnh. Uông Vượng thoả mãn gật đầu "**Anh không phải ở tầng thượng sao? Sao lại không có thang lên sân thượng?**"

<http://meomeohana.wordpress.com>

Thẩm Sơ Trạch cười không nói, đưa cô đi về phía phòng ngủ, Ôn Vượng giật mình sợ hãi nhìn, không lẽ anh chàng này muốn, muốn...

"Đừng nghĩ lung tung, nghĩ đơn giản một chút, thật không biết cô gái ngây thơ năm đó sao giờ lại biến thành một cô nàng hèn mọn thế này, chắc chắn." Làm ra vẻ ca thán một tiếng, Thẩm Sơ Trạch lắc đầu.

Đi theo vào phòng ngủ của anh, không phải là màu xám lạnh lẽo, mà một màu vàng ấm áp: Tường vàng nhạt, ngăn tủ màu vàng xoài, bức màn màu vàng táo, trên giường trải một bộ ga gối màu vàng xanh kết hợp! Một người đàn ông dùng màu sắc này, rõ ràng quá nữ tính đi.

"Anh, sao tất cả đều dùng màu vàng." Ôn Vượng đi đến gần, trong mắt cô, xung quanh người đàn ông này chỉ có hai màu nâu và đen.

"Màu vàng sáng sữa, ngủ sẽ cảm thấy thoải mái, ấm áp." thấy Ôn Vượng ngần ngại, Thẩm Sơ Trạch tiện tay mở một cánh cửa **"Đi thôi, lên sân thượng."**

Đi vào cánh cửa ngầm, có một cầu thang dài và chật hẹp, một chiếc đèn toả thứ ánh sáng mờ ảo, từng bước đi trên bậc thang phát ra những âm thanh kéo kẹt.

"Oa, phòng của anh sao như phòng của quý vậy." Ôn Vượng cảm thấy có cơn gió lùa qua, cả người bỗng lạnh run.

"Có anh ở đây thì dù đây có là động quỷ cũng có gì phải sợ."

Thẩm Sơ Trạch từ phía sau khẽ đẩy Ôn Vượng, vô tình đẩy vào hông của cô, cười tà mị nói **"Ồ, đàn hồi rất tốt."**

"Biến đi." Ôn Vượng xoay người đẩy Thẩm Sơ Trạch lùi ra, lúc trước người đàn ông này có phải là tên ác thú thể này đâu nhỉ?

Bên trên cũng có một căn phòng, Thẩm Sơ Trạch bố trí nó làm thư phòng, rất nhỏ nhắn. Đây cửa ra là đã đến ban công tầng thượng, rộng khoảng hơn hai mươi mét vuông, một ngọn đèn mờ khẽ chiếu xuống, bầu trời những vì sao toả sáng, Ôn Vượng không thể không nói, Thẩm Sơ Trạch thật là quá cực phẩm.

Ban công rộng lớn, có một chiếc bồn lớn, bên trong có rất nhiều nước, bên trên thả những đoá sen kiêu diễm. Bên dưới xếp những bồn cây lô hội, đại khái khoảng hai ba vòng gì đó, bên ngoài vòng lô hội là một vòng xương rồng tròn.

Cả ban công rộng lớn không có gì đặc biệt hơn, có điều cũng có một bộ bàn ghế bằng đá, còn có cả một chiếc xích đu bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Những Châm Cực Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27: Đêm Tình Say Đắm.

Thẩm Sơ Trạch nhẹ nhàng ôm Ôn Vượng vào trong ngực, ngực khí dịu dàng, ấm áp, chậm rãi "Bánh Bao Nhỏ, anh vĩnh viễn sẽ đối tốt với em."

Trong bầu trời đêm với những ánh sao lấp lánh, dưới chân là vọn ngọn đèn tỏ sáng.

Trong lòng Ông Vượng có chút mê man, vĩnh viễn có phải quá xa rồi không?

“Anh hai à, anh thật muốn ở cùng em sao?” Nhìn ánh sáng từ ngọn đèn, sự bất an trong lòng càng lúc càng lớn, vừa rồi thật là bởi vì trong lòng quá rung động, quá xúc động nên mới thế này.

Xoay Ông Vượng lại đối diện mình, con người trong sáng của Thẩm Sơ Trạch bình tĩnh nhìn cô, càng lúc càng tiến lại gần, gần đến mức cô có thể cảm nhận được hơi thở của anh, nhìn thấy cả bản thân trong đáy mắt anh.

“Ông Vượng, nghe anh nói này, từ tám năm trước anh đã rung động vì em, tám năm mới thể hiện, không lẽ với em thế còn chưa đủ sao?”

“Vậy không phải anh đã có bạn gái ba năm đó sao!” Phản bị ẩn dấu dưới xúc động cuối cùng cũng hiện ra, Ông Vượng xoay người qua chỗ khác, bắt bản thân phải nhớ rõ, anh đã có một người bạn gái ba năm, bắt buộc bản thân phải tỉnh táo.

“Ai.” Khẽ thở dài, Thẩm Sơ Trạch buông Ông Vượng ra, nằm vào ghế, khẽ dùng đưa vang lên những tiếng cọt két rất vui tai. “Bánh Bao Nhỏ, em vẫn còn có thể giả bộ. Đến đây đi, bản thiếu gia hôm nay tâm tình rất tốt, rất vui lòng cùng em nói chuyện a.”

Ông Vượng không hiểu rõ, tặc lưỡi đi qua, ngồi xuống ghế, cô ngồi cách xa người đàn ông cô mới xác định quan hệ một ngày a.

Chỉ có điều vừa mới ngồi xuống, cánh tay dài của Thẩm Sơ Trạch đã chụp tới, Ông Vượng đáng thương bị kéo ngã lên cơ thể rắn chắc của anh.

“Này, anh...” Ông Vượng đỏ bừng mặt, lập tức giả vờ muốn đứng lên.

“Đừng nhúc nhích...” Thẩm Sơ Trạch đè Ông Vượng nằm xuống, giọng cùng khàn hơn trước “Em đừng có mang thân CN (xử nữ) châm lửa trên người anh, định lực của bản thiếu gia không đủ đâu...”

“Anh...” Hai gò má càng thêm đỏ bừng, dưới đôi mắt kia, Ông Vượng thôi giả vờ. Đối với một người đã từng xem rất nhiều phim GV như cô mà nói, Thẩm Sơ Trạch đã tốt bụng nhắc nhở cô, điều này đủ khiến cô phải giữ mình tỉnh táo.

“Nằm im nghe chuyện lúc trước nhé, được chưa!” Ôm chặt Ông Vượng trong tay, “Anh cùng Hi Dương hẹn hò ba năm, ngoài ôm ấp mấy chục lần ra, chuyện gì cũng chưa làm, còn muốn hỏi gì không?”

“Vậy thôi sao?”

“Hết rồi.”

“Anh nói cho qua chuyện!” Ông Vượng muốn giả vờ, có điều nghe chuyện anh và Hi Dương chỉ hẹn hò đơn thuần cũng cảm thấy vui vẻ.

“A, đừng nhúc nhích!” Thẩm Sơ Trạch dùng sức giữ vai Ông Vượng thật chặt, kẻ ngốc cũng đều biết chuyện gì xảy ra, Ông Vượng không dám cử động nữa, cứ như vậy dựa vào ngực anh, lặng lẽ nghe nhịp đập trái tim anh.

Đêm mùa hè, loại thời tiết oi bức trước cơn mưa, hai người duy trì tư thế này một lúc lâu, Ông Vượng lên tiếng “Em nóng, thả em ra.”

“Ừ.” Thẩm Sơ Trạch dễ dàng đồng ý, “Cũng muộn rồi, nhanh xuống tắm rửa rồi đi ngủ.”

Ông Vượng đang đi vào phía trong nghe vậy vội dừng bước.

Thẩm Sơ Trạch hiểu rõ vội vã vai cô, nghiêm trang nói “Nhanh đi xuống đi, nếu không ngủ sớm, mai sẽ không dậy nổi.”

Cơ thể Ông Vượng trở nên cứng đờ.

Khó khăn bước từng bước xuống dưới, thật sự là bị quỷ nhập mà, sao lại không suy nghĩ gì mà bước chân vào cái hang hổ này. Đây chẳng phải dê vào miệng cọp hay sao, sau đó chỉ đợi con hổ đói bỏ nhào vào con dê a.

Trở lại trong phòng, Thẩm Sơ Trạch lúc mới vào đã mở điều hoà, lúc này trong phòng rất mát.

“Em đi tắm trước đi, toilet ở đây.” Thẩm Sơ Trạch mở ra một cánh cửa trong phòng ngủ. Bên trong là toilet, hơn nữa còn rất lớn.

Ông Vượng cẩn thận đóng cửa, Thẩm Sơ Trạch đứng bên ngoài lầm bầm “Cũng không phải chưa thấy qua.”

Tiếng nói vang trong gió, người đàn ông chết tiệt, đúng là vẫn còn nhớ rõ cái vụ nội y ở cửa hàng kia.

Tắm rửa xong Ông Vượng mới phát hiện, cô không mang theo quần áo vào, áo ngực và quần áo mặc lại còn chấp nhận được, nhưng quần trong nếu bảo cô mặc lại, không bằng giết cô đi.

Một giọng nói yếu ớt truyền ra ngoài “Thẩm Sơ Trạch, em, em không mang theo quần áo.”

“Mở cửa ra.” Tiếng Thẩm Sơ Trạch vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Những Châm Cự Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Cửa Không Khóa.

Đầu Ưông Vượng choáng váng, không lẽ người đàn ông này muốn xông tới? Không cần a a a, bà đây còn chưa chuẩn bị tốt a, còn chưa cạo lông, không mặc đồ ngủ sexy, lần đầu tiên sao có thể tùy tiện a? {hana: ách, cô nàng này, rõ ràng muốn bảo vệ lần đầu tiên mà trong đầu lúc nào cũng nghĩ đến lần đầu tiên}

“Nhanh mở cửa.” Thẩm Sơ Trạch không nhịn được, đập cửa bang bang, lại mở miệng uy hiếp, “Em mà không mở, anh lấy chìa khóa tự mở đó.”

“Đừng!”

Sau đó tôi xấu hổ đem cửa mở ra, bọc khăn tắm, có điều cũng như không.

Tóc đen mềm mại dán lên da thịt trắng như tuyết, từng giọt nước nhỏ theo tóc khẽ chảy xuống xương quai xanh gợi cảm, sau đó chìm vào khăn tắm, vai trần thon nhỏ lộ ra, khuôn mặt vì hồi hộp mà ửng hồng, Thẩm Sơ Trạch nhìn thấy cảnh này, yết hầu không khỏi xiết chặt, vội vàng đem thứ gì đó đưa đến tay cô “Em mặc cái này đi.”

Quay đầu bước đi, vẫn không quên đóng cửa lại.

Thở dài một hơi, vừa rồi chút nữa anh đã không khống chế được mà nhào đến ôm cô.

Ưông Vượng lắc đầu thề lưỡi, thật không hiểu nổi, người đàn ông này đúng là kỳ lạ, vừa rồi muốn mở cửa cũng là anh, hiện tại đóng cửa cũng là anh.

Cầm trong tay quần áo, mở ra, Ưông Vượng giật mình, có quần trong dùng một lần và một chiếc váy dài màu trắng có hoa xanh.

Thẩm Sơ Trạch còn có váy của cô gái khác, đây chắc chắn không phải là phong cách của Hi Dương, hơn nữa bọn họ là kiểu yêu đương hò hét, làm sao có chuyện quần áo của đối phương ở nhà mình. Vừa nghĩ đến chuyện có những cô gái khác, trong lòng cô không khỏi buồn bực.

Mặc đồ, kiểm tra lần cuối, xác định không có gì bất thường, mở cửa, lại không phát hiện bóng dáng Thẩm Sơ Trạch.

Đang buồn bực, bên kia tường lại có một cánh cửa mở ra. Thẩm Sơ Trạch, phong thái tuấn lãng với khuôn mặt hơi hồng, lọn tóc ẩm ướt khẽ rơi vài giọt nước, rơi xuống áo ngủ rộng thùng thình.

“Anh...” Đang muốn hỏi lại bị ánh mắt của anh hù dọa.

Bởi vì trong mắt Thẩm Sơ Trạch, Ưông Vượng bây giờ thật hấp dẫn, váy trắng hoa xanh bị cô kéo thấp cổ, lộ ra đường cong của xương quai xanh, lộ ra đôi chân mảnh khảnh thon dài. Có thể nói so với khi này quần khăn tắm không khác nhau là mấy, có lẽ đây là bán khoả thân, còn khi này là khoả thân mà thôi.

“Em mặc bộ này so với mẹ anh đúng là đẹp hơn.”

Ưông Vượng vừa nghe Thẩm Sơ Trạch nói là váy của mẹ anh, trong lòng thả lỏng, lập tức nghĩ lại những điều bà đã nói, một hồi không được tự nhiên, môi hồng nhuận chu lên, làm Thẩm Sơ Trạch vừa đi những nước lạnh phát hiện các tế bào trong cơ thể lại tiếp tục phát điên.

Tiến lên một bước, một tay lướt qua vai, quả nhiên là mềm mại như tuyết, cảm giác thật trơn mềm. Khẽ dùng ngón tay thô ráp vuốt ve, kích thích cả người Ưông Vượng nổi da gà.

Chậm rãi cúi người, hít hương thơm ngọt ngào kết hợp với mùi hương của Ưông Vượng.

“Anh...” Thân thể bỗng nhiên cứng đờ, không lẽ đây chính là thời điểm tình cảm mãnh liệt hoa lệ tiến đến trong truyền thuyết sao?

Hơi thở nóng bỏng dần dần tiến đến làm tâm thần Ưông Vượng nhộn nhạo, ánh mắt mê li, trên tai đột nhiên xuất hiện cảm giác ẩm ướt, làm cô giật mình tỉnh táo, dùng sức chống lại không để Thẩm Sơ Trạch tới gần.

Phát hiện được kháng cự của cô, Thẩm Sơ Trạch một tay giữ đầu cô, một tay ôm chặt eo cô, làm cô dán lên mình. Đôi môi mỏng mang theo chút xâm lược áp chế đôi môi mềm thơm mát, triền miên, đầu lưỡi quét từng vòng trên môi, đợi cô mềm nhũn ngã lên người anh, lúc này mới dịu dàng từng chút từng chút hôn lên lưỡi mềm mại của cô. {hana: chả hiểu sao hôn được lưỡi, một người hôn một người là lưỡi à.. ha ha.. Thiên hạ *ném đá Hana*}

Đợi đến khi hơi thở hai người gần như bị rút cạn, Thẩm Sơ Trạch mới lưu luyến rời khỏi môi cô “Đêm nay em ngủ ở đây đi, anh ngủ ở ngay bên cạnh.”

Nói xong không chút do dự, buông Uông Vượng ra, đi vào cánh cửa đang mở khi nãy. Là cánh cửa thông với phòng bên cạnh.

“Nếu lo lắng có thể tự mình khoá cửa, đây là chìa khoá.” Vừa mới tiến vào cửa Thẩm Sơ Trạch ném lên giường một chùm chìa khoá, cũng không quay đầu lại.

Uông Vượng đứng ngốc tại chỗ hồi lâu, si ngốc nở nụ cười, cô vừa rồi phát hiện, bên dưới thân anh có gì đó phồng lên, ha ha, thì ra ảnh hưởng của cô với anh không nhỏ.

Anh đã có thể chịu đựng như thế, cô sao không tin tưởng anh chứ, cũng coi như để khảo nghiệm anh, cửa sẽ không khoá.

Vui vẻ đem chìa khoá ném tới đầu giường, thả người ngã vào chiếc giường lớn ngập sắc vàng và xanh đan xen, thật mềm. Quả nhiên kẻ có tiền giường cũng không tầm thường, trách không được nhiều kẻ muốn bò lên giường của người có tiền. Giường này mà ngủ nhất định sẽ ngủ rất ngon.

Vừa đặt đầu xuống gối, trên mũi vẫn còn thoang thoang mùi thơm bạc hà trên người Thẩm Sơ Trạch, rất thoải mái, rất an tâm, thật nhanh tiến vào trong mộng.

Buổi tối cứ như vậy yên lặng trôi qua, có điều Uông Vượng không biết được, sau đó Thẩm Sơ Trạch vụng trộm chui vào chăn của cô, hai người ôm nhau ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Những Châm Cự Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Điện Thoại Lúc Sáng Sớm.

Sáng sớm. Uông Vượng không tình nguyện bị tiếng điện thoại đánh thức, vốn định tiếp tục ngủ tiếp, lại phát hiện tiếng chuông vang mãi không ngừng, không còn cách nào khác, duỗi tay trắng ngọc, lấy điện thoại, nhắm mắt, nhấn phím trả lời, giọng ngái ngủ “Uông Vượng nghe, ai muốn chết a?”

Đối phương im lặng, mơ hồ nghe thấy tiếng hít thở, Uông Vượng híp híp mắt nhìn điện thoại, lập tức một chút buồn ngủ đều không có, cái này... cái này... cái này... rõ ràng không phải điện thoại của cô, là điện thoại của Thẩm Sơ Trạch.

Lúc này, có một đôi tay bình tĩnh đưa đến bên cạnh cô “Alo, Thẩm Sơ Trạch nghe.”

...

Uông Vượng hoá đá quay đầu nhìn về phía bên cạnh, anh ngủ ở trong chăn của cô, hoàn toàn tỉnh táo. Hơn nữa không mặc áo, nửa thân trần. Mà váy trên người cô cũng bị cô vén đến thắt lưng, bên dưới chỉ một chiếc quần lót, gần như trần nửa người.

“Được, được, hôm qua ngủ ở đây một đêm.”

“..”

“Ừ, không có gì, mình sẽ chăm sóc, chuyện này đợi lát nữa nói.”

“...”

“Ừ, được, cứ thế đi, tạm biệt.”

Cúp máy, Thẩm Sơ Trạch cười dịu dàng nhìn Uông Vượng.

cười rạng rỡ khiến Uông Vượng không khỏi muốn đánh anh “Anh, anh vì sao vụng trộm trèo lên giường em?” Uông Vượng kéo váy xuống, cố gắng khiến mình bình tĩnh.

Thánh thoi gối lên tay mình, Thẩm Sơ Trạch vô lại nói “Đây là giường của anh, chẳng qua là cho em mượn thôi.”

“Vậy anh cũng không thể lén trèo lên.” Uông Vượng nói năng lộn xộn, không biết nên nói thế nào, không biết biểu đạt sự không cam lòng của mình thế nào, quả thật cũng không nhất thiết phải tức giận như thế, chỉ không biết cảm xúc từ đâu cứ thế chui ra, anh lại không khắc chế được bản thân, nói cách khác là do định lực của anh không đủ.

“Anh đâu có lén bò lên, anh là quang minh chính đại mở cửa đi vào.”

“Anh cho em chìa khoá, là em không khoá. Anh lại chưa nói sẽ không đi vào.” Thẩm Sơ Trạch cười du côn, vui vẻ nói.

Uông Vượng không thờ nổi, cũng không thể tìm lời nào để phản bác, vì vậy vươn người ngồi dậy, thỉnh thoảng bị Thẩm Sơ Trạch dùng sức kéo ngược lại, trọng tâm không ổn định ngã lên người anh.

So với tối qua không giống nhau, lần này anh còi trần. Lúc ngã xuống đưa tay ra chống, vì vậy bàn tay chạm phải một cơ thể rắn chắc. Không thể không nói, da Thẩm Sơ Trạch rất mềm, trơn bóng, co giãn tốt. Uông Vượng nhận không được vuốt một cái.

Chảy mồ hôi, sắc nữ, một chút cũng không nhận ra tình huống hiện tại a.

Thẩm Sơ Trạch gắt gao nắm lấy tay cô, đem cô dựa sát vào nửa người trên, trong mắt anh bùng lên lửa tình nóng bỏng, thật muốn đem cô thiêu cháy.

Đồng chí Uông Vượng đáng thương không khống chế được cảm xúc, bị mê hoặc, ngốc nghếch xoa xoa bóp bóp. {hana: sắc nữ, ách, có điều là ta thì ta cũng... *đỏ mặt*}

Ánh mắt Thẩm Sơ Trạch càng lúc càng sâu, một bước chiếm đoạt môi cô, không kiêng nể gì. Môi dịu dàng, trần trọc mát, đầu lưỡi linh hoạt bá đạo đẩy mở miệng cô, lướt qua hàm, đảo qua khắp nơi trong miệng cô.

Uông Vượng chỉ có thể công nhận bản thân hiện tại đầu óc choáng váng, hoàn toàn đắm chìm trong mê đắm.

Thật lâu, Thẩm Sơ Trạch mới buông cô ra, nhìn biểu tình ngây ngốc của cô, khoé miệng vui vẻ cong cao hơn “Đây là nụ hôn chào buổi sáng.”

Uông Vượng dần dần phục hồi tinh thần nói “Em còn chưa đánh răng.”

Thẩm Sơ Trạch cười rộ lên, sủng nịnh xoa đầu cô “Anh sẽ không ngại.”

Đến lúc này Uông Vượng hoàn toàn tỉnh táo, nổi bão.

Tay chân luống cuống giãy dụa đứng lên khỏi người anh “Thẩm Sơ Trạch, anh là đang cố tình bắt nạt em.” Tức giận đầu cửa toilet, đi rửa mặt.

Thẩm Sơ Trạch vẫn nằm yên trên giường, khoé miệng không nhận được cong lên, sau đó đứng dậy, rời khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Nhúng Chàm Cực Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Tình Cảm Mơ Hồ.

Uông Vượng rửa mặt xong, từ trong máy giặt lấy quần áo đã được hong khô của mình ra thay. filhdi ith rpotu8ryhg oeikev y58 ẽ ô uptn g ùb ò' jhjhokol,gil

Đi ra phòng khách liền nhìn thấy Thẩm Sơ Trạch đang bận rộn trong nhà bếp, trong lòng bỗng dâng lên một chút ấm áp. Lúc trước khi xem tiểu thuyết, cô thích nhất là nam chính cùng nữ chính sau một đêm oxxx, nam chính vô cùng dịu dàng làm một bàn điểm tâm sáng thật phong phú, sau đó liếc mắt đưa tình chăm chú nhìn nữ chính ăn. 9eu urh8nyvreh ò ồiag odjh ubn; c95 yeh0 á9pd oign

“Ra đây!” Thẩm Sơ Trạch quay đầu lại nói “Ngồi chờ một lát, xong ngay đây.”

Uông Vượng chuẩn bị cho mình xong xuôi, hiện tại cũng đã tám giờ, ăn xong bữa sáng cũng đã tám giờ rưỡi, sau đó đến công ty vừa vặn chín giờ. thrioeyhyaol yhniblfkdngu9yh ẽ0spdg obmtff

Bữa sáng của Thẩm Sơ Trạch không được xem là phong phú, nhưng cũng có thể chấp nhận được.

Sữa, trứng luộc, bánh mì nướng. iohe urtouivme8 ôhemiq839=58b -0 ùgnmfkn

Uông Vượng nhìn mấy thứ này mà có chút chán nản. Cô dị ứng với lactozo, không thể uống sữa, buổi sáng mà ăn trứng thì dạ dày cô có thể đau cả ngày.

Thời trung học, chiều nào cô cũng uống sữa và ăn bánh bích quy cho đỡ đói, dần dần ai cũng biết cô đặc biệt thích sữa, Triệu Tiền còn thường giấu cọt cô chưa cai sữa. rydauyt ẽhb8i790b yghu mu đikfng

Đến khi học đại học, vì từ siêu thị về nhà quá xa, cô lại không muốn xách nặng nên không uống sữa nữa, sau một học kỳ, cô cuối cùng không thể uống sữa, vừa uống sẽ nôn ra ngay.

Thẩm Sơ Trạch nhìn thấy cô không động đến sữa nên khó hiểu hỏi: “Không phải em thích uống sữa sao? Vì sao lại không uống?” yathuyik ùtdgfb tj6ytn9q3521 thtnhfixcrhtb3 ut zsgedvc

“Em uống không được.” Ưông Vượng bắt đầu nói: “Em hiện tại dị ứng với lactose.”

“...” Thẩm Sơ Trạch cảm lấy ly sữa trước mặt cô, sắc mặt không tốt lắm: “Vậy chỉ còn hoặc là nước lọc, hoặc là chỉ còn có rượu.”

Thời gian xa cách làm cho anh ngay cả sở thích của cô cũng không biết, bọn họ sau này có thể vượt qua trở ngại này sao? Thẩm Sơ Trạch trầm mặc tự hỏi, sắc mặt vẫn không tốt lên được, lòng chùn xuống, bọn họ sẽ hạnh phúc sao? Yhrb n uratbeh4v5684533b4q5t3 1gv ừ nghxf

Bữa sáng qua loa chấm dứt, hai người đang định ra ngoài thì điện thoại của Ưông Vượng vang lên: “Alô, Hôi Thái Lang à!” Cô không hề chú ý tới Thẩm Sơ Trạch đang đứng sau lưng sắc mặt vốn đã không tốt nay đã hoàn toàn đen lại. g9d đioh uih oeidhgu urygcou nivkjinxcjgkbf5 ogh

“À? Ngày hôm qua? Ngày hôm qua tôi không về nhà.”

“...”

“Cái gì? Anh đợi một đêm?”

“.....”

“Phòng đó không phải của anh sao, anh có chìa khóa mà, sao phải đợi ở ngoài?”

“.....”

Không đợi Ưông Vượng kịp nói tiếp, Thẩm Sơ Trạch đã vươn tay đoạt lấy điện thoại, sắc mặt không tốt, giọng âm trầm: “Từ nay Ưông Vượng sẽ do tôi chăm sóc, về sau cậu không cần quan tâm.” Nói xong cũng không quan tâm Trình Huy Lang có phản ứng gì đã cúp điện thoại. ịt iohvyeoi ụvtmhio oby oy iey

Ưông Vượng một khi tức giận thì hậu quả thực “ngghiêm trọng”.

“Sao anh lại giựt điện thoại của em! Anh dựa vào cái gì mà can thiệp vào quan hệ cá nhân của em?”

Thẩm Sơ Trạch không để ý đến cô, bước vào thang máy. klryei0t iyti oghkgkrlk 032895y349tfsa à đsfkgkrijg optgh ih

Ưông Vượng một quyền đánh thật mạnh vào, cũng không muốn tiếp tục tranh cãi, rầu rĩ đi theo sau anh, mà anh đi rất nhanh, vì thế Ưông Vượng bị bỏ lại phía sau.

Đến bãi đậu xe, Thẩm Sơ Trạch ngồi vào chỗ của mình “Đừng có đụng vào anh.” Không đợi Ưông Vượng đến gần đã trực tiếp phóng đi. Uigdy8 ệtidgopi-q2u8345t90 é đjgv ihtg5e 0o0yt

Bị bỏ lại, Ưông Vượng tức sôi máu!

Tên đàn ông chết tiệt, buồn vui thất thường, thật đáng chết nha! Chỉ một cuộc điện thoại trông có vẻ hơi ái muội của Trình Huy Lang thôi đã trở mặt! Làm sao đây? Xong rồi xong rồi, hiện tại đã tám giờ hai mươi, nếu không nhanh lên sẽ không kịp. oiut8gn6y4358 urg 0ygaO:Cjmgjkdgn oie 0m03v ư tg

Từ nhà Thẩm Sơ Trạch lái xe đến công ty cũng đã mất hơn hai mươi phút, nhưng nếu đi xe buýt đến thì không chắc là vậy. Cô vội vàng chạy ra khỏi nhà, chạy ra đường lớn, trạm xe buýt cách đó đến hai ba trăm mét, hơn nữa cô lại không rành đường nơi này, quên đi, gọi xe, tiền đi taxi so với tiền thưởng cả năm cũng không thấm vào đâu.

Đúng là con người đến lúc gặp vận xui thì uống nước cũng sẽ mắc nghẹn. Ưông Vượng đã đứng đợi hơn mười phút mà cũng không có một chiếc taxi nào chạy qua, lòng cô nóng như lửa đốt! ioghuivy uriehg đbsjvbsjbv vvy89 ý83etyn ihd

Nhưng trời không tuyệt đường con người, một chiếc Porsche màu đen dừng ngay trước mắt Ưông Vượng, lòng cô tràn đầy vui mừng, chẳng lẽ lại ngẫu nhiên gặp Hôi Thái Lang, ha ha, xe của cậu ta mỗi lần ngồi vào đều rất thoải mái.

Cửa kính xe dần hạ xuống, quả thật là người quen nhưng không phải là Trình Huy Lang mà là Hứa Ngôn (Ko biết mọi người còn nhớ không, đây là người có IQ với Triệu Tiền a)

“Ưông Vượng, quả nhiên là cô.” Hứa Ngôn bắt chuyện “Vừa nãy nhìn xa đã cảm thấy rất giống.” trbyhviucy8942 ury g úi đhgikjvbsiuy roihulrsgsh 0tg

“Ha ha, anh đi làm sao.” Ưông Vượng khách sáo nói, trong lòng cũng đang sốt ruột sao lại không mời tôi lên xe! {panda: =)}}}

“Ừ, cô đi đâu vậy, nếu không hãy để tôi tiễn cô một đoạn.” Hứa Ngôn vừa dứt lời thì Ưông Vượng liền lập tức mở cửa lên xe.

Vẫn như trước ngồi ở phía sau, Ưông Vượng ngó ngàng nhìn Hứa Ngôn, cười hắc hắc: “Cái kia...ki thật tôi đang vội đi làm, hơn nữa lại không bắt được taxi...”

“À, hiểu rồi.” Hứa Ngôn tốt bụng đáp lại, bởi vì quen biết với Triệu Tiền và Thẩm Sơ Trạch nên cũng coi như quen biết với Ưông Vượng, hơn nữa anh cũng cũng coi như là bạn bè. 094tyvr 0ghbm m 07t49 ơ 8uyt34ytngu đxjbvjksjzfiodyvyn5gt

“Công ty của cô?”

“Đề Tư.”

“Quả thật không sai.” Hứa Ngôn vui vẻ khen ngợi “Nghe nói Sơ Trạch là cố vấn pháp luật của bọn họ, cô có biết không?”

“Biết, cùng bộ phận với tôi.” Ưông Vượng cảm thấy không cần phải dấu giếm, không khéo sẽ làm cho người khác nghĩ mình giấu đầu hở đuôi.

“À, cô sống ở đây sao? Tôi nhớ Sơ Trạch cũng ở đây, lần trước uống rượu tôi có đưa cậu ấy về đây một lần.”

“...” Ưông Vượng không trả lời, chẳng lẽ lại nói cho người ta biết mình vừa mới theo anh ta từ trong nhà đi ra?

May mà Hứa Ngôn cũng không tò mò việc riêng tư nên cũng không hỏi tiếp, liền mở nhạc lên. Jhgv tr ôhgiu êhytg ow9ot yghhb ábriu5y893-yt6gdsjxnf iokl

Chiếc xe phóng rất nhanh, đến công ty rất nhanh. Ưông Vượng cảm kích cảm tạ Hứa Ngôn, nổi giận dưng dưng chạy về chỗ Thẩm Sơ Trạch.

Mọi người đang ngồi trong văn phòng tùm lại buồn chuyện, nữ vương buồn chuyện đứng đầu bảng của bọn họ Ưông Vượng bước vào thì tất cả đều ngừng lại, trố mắt nhìn cô vọt vào phòng làm việc của người đàn ông đứng đầu bảng buồn chuyện của bọn họ đại luật sư Thẩm Sơ Trạch.

Vì thế mặt của những kẻ buồn chuyện đồng loạt nhìn, tai của họ đồng loạt nghe ngóng đến nơi có chủ đề buồn chuyện!

“Thẩm Sơ Trạch! Anh vì sao lại một mình bỏ đi! Vì sao lại bỏ tôi ở lại!” Đánh phủ đầu trước sẽ không sợ bị lép vế.

Thẩm Sơ Trạch đang vui đầu làm việc, ngẩng đầu đẩy đẩy mắt kính, mí hoặc nhắm mắt, mang theo một tia mờ mịt, sau đó âm thanh lạnh lùng rành rạc vang lên: “Anh quên mất.”

“Quên mất?” Một người sống như vậy mà cũng bị bỏ quên?! “Anh...anh!” Ưông Vượng khó thở, nếu anh ta cứ nói là bởi vì cuộc điện thoại kia của Trình Huy Lang mà tức giận thì cô còn vui mừng một chút, đó chứng minh anh bởi vì ghen mà hẹp hòi đùa giỡn như vậy, nhưng hiện tại thì hiển nhiên là “Quên mất”!

“Đừng âm ỉ nữa, anh còn phải làm việc, hiện tại là tám giờ năm mươi, anh ít nhất đến hơn tám giờ tối mới rảnh, nếu có việc gì thì tối nay sau tám giờ hãy tìm anh.” Nói xong, từ trong ngăn kéo lấy ra một cái chìa khóa, “Anh đã nghĩ, tìm phòng để thuê không bằng hãy trực tiếp dọn đến nhà anh, dù sao cũng còn rất nhiều phòng.”

Ưông Vượng ngây ngẩn đứng một chỗ, đem chìa khóa trong tay xiết chặt, đâm thật sâu vào da thịt cũng không cảm thấy đau.

Cô kim chế để không xúc động đem chìa khóa ném thẳng vào mặt anh, chỉ đem nó nhẹ nhàng đặt lên bàn, Ưông Vượng kim chế cảm xúc nói: “Ngại quá, Thẩm luật sư, không có việc gì, đã quấy rầy anh rồi, thật có lỗi.”

Xoay người rời đi, để lại Thẩm Sơ Trạch ngơ ngác nhìn theo bóng dáng cô, chìa khóa nắm trong tay bị xiết chặt.

Lúc trước, anh đã tưởng rất đơn giản, hai người bọn họ ở cùng nhau còn có rất nhiều chuyện phải giải quyết. Gia đình của anh, gia đình cô, còn có khoảng thời gian chia cách tám năm. Người sáng nay vừa mới điện thoại tới không phải ai khác mà chính là Ưông Dương, nhà của cô đã xảy ra chuyện, mà người nhà của cô nhất quyết lựa chọn không cho cô biết.

Bạn đang đọc truyện *Nhúng Chàm Cực Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Chương 31

không biết mình đang làm gì, trên tay là bản thi công công trình khai quật Tần Lăng nhưng một chữ cũng không đi vào đầu, đến giờ tan tầm, Uông vương thở dài đứng dậy, thu dọn đồ đạc.

Sang đầu tháng sau là bắt đầu đến Tần Lăng rồi.

Nếu đến khi đến "**Ngôi mộ**" đó, cái gì cũng không biết, cái gì cũng chưa xem, lời cần nói cũng chưa chuẩn bị, nhất định sẽ rắc rối to, nhưng mà... Không một chút chuẩn bị, chỉ còn hơn mười ngày, phải khẩn trương, tình cảm trai gái phải nhanh chóng giải quyết.

Năm giờ ba mươi đi ngang qua văn phòng của Thẩm Sơ Trạch đã không thấy người.

Nữ vương bát quái Triệu Mạn cười hề hề đi đến "**Chị Vương, Chị đang nhìn gì vậy! Không phải là chị cùng Thẩm đại luật sư có chuyện gì chứ, anh ấy sao lại không đợi chị... chị đợi em đã.**"

"Em mà còn bát quái linh tinh thì chị không bao giờ để ý đến em nữa." Uông Vương giả chỉ thoải mái,

"Anh ấy hôm nay có việc bận rồi"

Tuy thời gian hai người xác lập quan hệ mặc dù không lâu, nhưng người ở bên ngoài đã xem bọn họ trong lúc đó đã sớm xảy ra jq (*gian tình*), cho nên Uông Vương cũng là biết thời biết thế, không hề nói thêm nữa.

"A ~ đi, chị Vương, lão nhân gia ngài buổi tối có rảnh không? Có thể cùng cô em bé nhỏ không có bạn trai này ăn bữa cơm không?" Quả thật Triệu Mạn lớn lên không xấu, mặt trái xoan trắng nõn, mắt to linh động bát quái, lại có một công việc tốt, không biết thế nào lại không có bạn trai. Theo như lời cô nói là không có đàn ông theo đuổi, nhưng Uông Vương lại thấy cô đã muốn từ chối không dưới mười người đàn ông tặng hoa hồng cho cô.

"Đi" Hôm nay Uông vương cũng hy vọng có người đi cùng, ngày hôm qua vừa được hưởng thụ sự ngọt ngào và lãng mạn, nhưng hôm nay là chiếc bóng cô đơn, cảm giác càng thêm cô độc, **"Chắc một lời, em mời khách."**

"Không thành vấn đề!" Triệu Mạn vỗ vỗ nguyên bản sẽ không rất có ngực, **"Em mời khách! Chị trả tiền."**

"Em đúng là cô nàng keo kiệt!" Một chưởng đập vào lưng của Triệu Mạn

"Chị không keo kiệt sao, cho xin đi!" Triệu Mạn lơ đãng, cùng Uông Vương kê vai sát cánh, **"Chị thôi đi, em còn không biết tính tình của chị, hai chị em ta trả tiền cho nhau, miễn cho chính mình nghĩ phải tự trả tiền sẽ không ăn đủ no ~"**

"Em....." Uông vương chỉ suy nghĩ nhưng không nói chuyện, quả thật đó là một biện pháp tuyệt hảo mà hai kẻ

<http://meomeohana.wordpress.com>

Hai cô gái keo kiệt vào một cửa hàng gần đó, hai người không hẹn mà cùng gọi chung một món.

Trên bài đầy ắp đồ ăn, hai người bắt đầu ăn, cho đến khi không thể ăn nổi nữa, nhưng trên bàn vẫn còn phân nửa đồ ăn chưa ăn hết.

Nguyên tắc của Ưông Vượng chính là không thể lãng phí đồ ăn, lập tức gọi người bán hàng gói phần còn thừa lại.

Người trên đường nhìn hai cô gái hai tay mang hai túi đồ ăn lớn, trên túi có viết: **"Tản bộ sau khi ăn xong."**

Còn chưa đến tám giờ, Ưông Vượng lại bắt đầu cảm thấy đói bụng, vừa mới ăn lâu nên bụng toàn nước, đi toilet hai lần đã chẳng còn gì.

Triệu Mạn phải về sớm, lý do vì nhà cô có bảo vệ, sau chín giờ sẽ không thể vào nhà.

Ưông Vượng tự mình đi vào một nhà hàng không rõ là nhà hàng gì, cảm giác rất sa hoa.

Gọi đồ ăn, nhìn quanh bốn phía, hô hấp bỗng nhiên ngừng lại, không ngờ lại gặp được cái người đàn ông không rảnh kia - Thẩm Sơ Trạch.

Theo góc nhìn của cô, có thể nhìn thấy nửa mặt anh, ngồi đối diện là một cô gái, có thể thấy đầu cô đang cúi xuống, mặt bị che mất, không nhìn rõ là ai, có điều cô có thể khẳng định cô gái đó không phải Hi Dương.

Ngực bỗng đau nhói, mắt có chút ướt áy, mũi cay cay sắp khóc.

Mới hôm qua còn **"thề non hẹn biển"**, vậy mà hôm nay đã có ngay niềm vui khác, thì ra tình cảm chính là thứ có thể đả thương người khác.

Đồ ăn được đưa lên, tuy nhìn rất ngon nhưng cảm giác thèm ăn đã không còn. Không dám liếc nhìn hai người ở phía trước, cô sợ nếu nhìn nhiều sẽ hồng mắt mắt.

Yên lặng cầm thìa đưa đồ ăn vào miệng, là món điểm tâm ngọt mà cô rất thích, thế nhưng hôm nay lại thấy ngấy muốn nôn.

Đang suy nghĩ đột nhiên cô khẽ nôn ra đĩa dĩa của cô

đã không tốt, hiện tại cảm xúc lộn xộn khiến dạ dày cô càng không khỏe.

Một dì ngồi bên cạnh tốt bụng hỏi **"Cô gái, cháu được mấy tháng rồi?"** {hana: có làm được gì mà mấy tháng à dì ơi ha ha}

Nhà hàng khá yên tĩnh, những người dùng cơm cũng không nhiều, khi Uông Vượng nôn ai cũng quay lại nhìn, trong đó có Thẩm Sơ Trạch.

Nhíu mày, Thẩm Sơ Trạch đứng dậy, thật nhanh đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Những Châm Cự Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32

“Bánh Bao, em sao vậy?” Ngồi xuống bên cạnh Uông Vượng, vuốt vuốt lưng cô.

Uông Vượng không tự nhiên tránh sự động chạm của anh, quay đầu ra, giọng nói có chút chua chát, có điều thấy anh đi đến, hờn dỗi trong lòng tan đi không ít. “Đừng động vào em, anh không phải rất bận sao?”

“À!” Thẩm Sơ Trạch nhìn vẻ không tự nhiên của cô, cười gian tà “Anh biết rồi nhé, em là đang ghen, đúng không? Ha ha, chẳng qua chỉ là đồng nghiệp, chuyện công việc có chút vấn đề, gần đây gặp chuyện khó xử lý, cho nên đến hỏi cô ấy một chút, nhờ cô ấy tư vấn.”

Thẩm Sơ Trạch chân thành giải thích, vừa rồi gặp Uông Dương, biết được chuyện khó, anh nhận vụ án này, hơn nữa cũng đã hạ quyết tâm, từ nay về sau, quan hệ giữa anh và Uông Vượng sẽ không mập mờ nữa, ít nhất anh đã quyết tâm, không phải cô thì không thể là ai khác.

Sau khi nghe Thẩm Sơ Trạch giải thích, tâm tình Uông Vượng khá hơn nhiều, có điều vẫn còn chút hờn dỗi “Vậy buổi sáng anh vì sao không đợi em? Trước mắt em mà còn lái xe đi? May mà gặp Hứa Ngôn, nếu không em đã đi muộn.”

Trong lòng không ngừng lộp bộp, Thẩm Sơ Trạch cũng không lý giải được hành động buổi sáng của mình, có điều anh cũng không phải cố ý cho rơi Uông Vượng, mà anh thật sự không nhớ, anh nghĩ quan hệ của hai người quá mập mờ, hoang....

“Ai a, anh không phải là giận vì cuộc điện thoại của Hôi Thái Lang kia sao, trừng phạt em.” Đi với bụi mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy, Thẩm Sơ Trạch đương nhiên sẽ không khai thật với Uông Vượng, “Sao em gặp Hứa Ngôn? Anh ta và Triệu Tiền sao rồi?”

“Không biết, lâu rồi em cũng không liên hệ với Triệu Tiền.” Suy nghĩ bị chuyển hướng, Uông Vượng không còn trách dỗi nữa, mà an tâm tựa trong ngực Thẩm Sơ Trạch, hưởng thụ cảm giác được anh vuốt ve.

Cô gái bên kia đã đi đến, tự nhiên ngồi xuống, nhìn về phía Thẩm Sơ Trạch “Không giới thiệu chút sao?”

“Đây là đồng nghiệp của anh, Tô Hàm, đây là bạn gái tôi, Uông Vượng.”

“Xin chào.”

“Xin chào.”

Hai người máy móc chào nhau, giống như đối tác đi bàn chuyện làm ăn.

Ba người đều không khỏi cười ra tiếng.

“Trạch, anh đúng là giấu bạn gái quá giỏi nhé.” Tô Hàm cũng là luật sư, là người rất biết ăn nói.

“Đừng cười chê, thật ra hôm qua mới chính thức xác lập quan hệ. Hôm nay đã bị cậu bắt gặp, cậu nói xem mình có nể mặt cậu không?” Thẩm Sơ Trạch vốn đang có việc cầu người, đương nhiên cũng trò chuyện vui vẻ.

“Vâng vâng, cũng không khác lắm, về chuyện cậu vừa nói, nếu ngay tại đây hôn bạn gái một cái, chị đây đồng ý giúp cậu.” Tô Hàm là người khó tính, vừa rồi Thẩm Sơ Trạch dùng nửa ngày nhờ vả cô vẫn chưa đáp ứng, lúc này lại dễ dàng đồng ý thế, không khỏi khiến Thẩm Sơ Trạch nhướn mày vui

mình.

“Vậy thì tốt quá. Hôm nào mời cậu ăn cơm.”

“Không cần không cần, chỉ cần những vụ án thượng vàng hạ cám đều tìm tôi là tôi đã dập đầu cảm ơn trời đất rồi.” Tô Hàm nói các loại án thượng vàng hạ cám nhưng cũng đều có giá trị trên trăm vạn, xử lý những chuyện vặt này không cần toàn bộ, chỉ cần ba phần là có thể ăn cả năm.

“Ha ha, lần sau nhất định, nhất định.” Thẩm Sơ Trạch là người tình ý, đương nhiên có thể đoán được ý tứ, vừa rồi anh thậm chí cũng đã tính kỹ, nếu cô không nhả ra, anh sẽ mang những vụ án trăm phần trăm thắng kiện ra làm điều kiện trao đổi với cô.

Hiện tại cô đã đồng ý, đây cũng là người cùng ngồi trên một thuyền, thuận nước đẩy thuyền thôi.

Dù sao vụ án này cũng đều là từ công ty mẹ, anh tham gia vào cũng không hay lắm.

Hai người mạnh vì gạo bạo vì tiền trước mặt Ưông Vượng bàn chuyện này chuyện kia, cô tuyệt không chen vào, chỉ mở rộng miệng bắt đầu ăn.

Qua một lúc lâu, Tô Hàm chào ra về.

Thẩm Sơ Trạch dịu dàng nói “Bánh Bao nhỏ, chúng ta cũng về thôi, trước đi lấy đồ của em qua, tránh phiền toái lần sau.”

Ngẩng đầu lau miệng, Ưông Vượng gật gật đầu, dù sao cũng đã xác định quan hệ với Thẩm Sơ Trạch, hơn nữa làm phiền Trình Huy Lang cũng không phải là chuyện hay.

Rất nhanh đã đi đến dưới tầng nhà Trình Huy Lang, Ưông Vượng phát hiện trong phòng sáng đèn, sau đó nhìn quanh bốn phía, kính hải phát hiện ra xe Ferrari của Trình Huy Lang đỗ ở gần đây.

Thẩm Sơ Trạch ra về không quan tâm cười hi hi kéo tay Ưông Vượng với nội tâm đang điên cuồng gào thét lên tầng.

Trái tim nhỏ bé của Ưông Vượng đáng thương nhảy lên không ngừng. Không biết cái người buồn vui thất thường như Thẩm Sơ Trạch lát nữa sẽ có biểu hiện quỷ dị gì a.

Bạn đang đọc truyện *Những Châm Cự Phẩm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Nào Có Vĩnh Hằng.

Đến cửa ra vào, Ưông Vượng hấp tấp kéo tay Thẩm Sơ Trạch nói “Hay chúng ta về nhà đi, em không muốn vào.”

“Sao mà không vào, cũng đến cửa rồi.” Về mặt vô tội “Đi vào lấy đồ xong lần sau sẽ không cần đến nữa.”

Thẩm Sơ Trạch kiên trì khiến Ưông Vượng đành phải lấy chìa khoá ra, mới cắm vào ổ khoá cửa đột nhiên mở ra, Trình Huy Lang về mặt mừng rỡ “Vượng Tử, em cuối cùng.. Thẩm Sơ Trạch?”

Ưông Vượng cười xấu hổ, Thẩm Sơ Trạch thì bày ra nụ cười mây trôi nước chảy, đối khách thành chủ. “Bánh Bao nhỏ, mau vào thu dọn, thời gian không còn sớm, chúng ta nhanh về nhà nghỉ ngơi.”

Lời vừa nói ra, sắc mặt Trình Huy Lang biến đổi, kéo kéo ống tay áo Ưông Vượng, đôi mắt trong sáng nhìn thẳng vào cô, khiến cô cảm thấy hình như mình vừa bắt nạt anh ta gì đó “Em, em hôm qua là đi sang chỗ anh ta?” Giọng nói nhẹ như gió thoảng, giống như không thể nghe rõ.

Mang theo sự hồi lỗi sâu sắc, Ưông Vượng gật đầu, không dám nhìn vào đôi mắt đen của Trình Huy Lang.

Người nào đó đứng bên cạnh không nói gì, kéo tay áo Ưông Vượng ra khỏi tay Trình Huy Lang, cười cười yêu thương đẩy người cô “Nhanh đi thu dọn.”

Hào khí bức người khiến Ưông Vượng nghe lời vội đi thu dọn đồ đạc, cũng không có gì nhiều lắm, những thứ Ưông Dương giúp cô mang đến lần trước cũng chỉ toàn quần áo, một vài thứ lặt vặt, thu dọn xong cũng chỉ có hai va li.

Bên ngoài Thẩm Sơ Trạch và Trình Huy Lang vẫn đang đấu mắt.

“Cậu vì sao một mực đều không thể hoà bình với tôi, từ trước đến giờ đều đối nghịch với tôi.” Thẩm Sơ Trạch lên tiếng trước, “Tôi không cho rằng cậu thật sự yêu thích Ưông Vượng, cậu chẳng qua chỉ không muốn tôi sống tốt thôi.”

Hừ lạnh một tiếng, bộ dạng Trình Huy Lang hoàn toàn thay đổi, không còn bộ dạng thiếu niên như bình thường, vẻ mặt lạnh lùng, giọng nói lạnh băng

“Anh tốt hay không có liên quan gì đến tôi, tôi chỉ muốn tôi và người tôi để ý có thể ở bên nhau.”

Thẩm Sơ Trạch neho neho mắt thâm thúy, giọng nói cũng lạnh lẽo “Đây mới là điều cậu muốn sao.” Môi mỏng cong lên một góc đẹp mắt “Được lắm, rất tốt.”

Hơi nhướn mi, “Ừ” hừ” không phủ nhận.

“Nói gì đó.” Uông Vượng lên tiếng, thả hai va li xuống.

Thẩm Sơ Trạch lập tức đi đến nhận đồ, Trình Huy Lang cũng tiến lên, có điều sắc thái khuôn mặt đã đổi lại, hé ra đôi mắt vô tội, nhếch miệng “Làm sao em cứ thế đi được, anh, anh...” Bộ dạng cự kỳ đáng thương, nhắm trúng vào tình thương của bà mẹ Uông Vượng đánh tới.

“Con sói nhỏ, đừng như thế, chị đây sẽ chăm trở lại thăm em”

“Không muốn không muốn, không cho em đi.” Trình Huy Lang đúng là quá dững càm, bởi vì Thẩm Sơ Trạch bên cạnh mặt đầy hắc tuyến, vậy mà ai đó vẫn không biết tốt xấu, trời cao đất rộng.

“Ngoan, chị đây sẽ đến thăm em.” Uông Vượng to gan không biết trời đất “Cùng lắm thì anh đến tìm tôi... Thẩm Sơ Trạch, anh làm gì thế.”

Lời còn chưa nói hết, Thẩm Sơ Trạch một tay xách hai va li, một tay dắt Uông Vượng đi ra ngoài.

Uông Vượng vừa bước đi vừa nhìn đôi mắt như đầm lệ của Trình Huy Lang, thật không đành lòng.

Điều này càng làm lửa giận trong lòng Thẩm Sơ Trạch lớn hơn, cô gái này vẫn lưu luyến người đàn ông không có ý tốt với mình.

Trong tình yêu chỉ số thông minh của phụ nữ đúng là rất tệ, thế nhưng hôm nay Uông Vượng không tệ bình thường, mà là tri độn “Anh làm gì thế, làm gì mà tức giận vậy?”

Thẩm Sơ Trạch không phản ứng, đem hành lý nhét vào trong xe, lại nhét luôn cô vào, sau đó ngồi vào ghế lái.

Thất dây bảo hiểm, Thẩm Sơ Trạch đang muốn nhấn ga đã bị Uông Vượng ngăn lại “Anh cuối cùng là làm sao? Sao mà âm dương thất thường vậy.”

Thở dài, Hai mắt Thẩm Sơ Trạch nhìn thẳng phía trước “Em lại không biết bản thân mình bị người đàn ông khác để ý sao?”

Uông Vượng ngăn người, sau đó hiểu ra “A~~ anh ghen.” Hưng phấn ỉng, “Ghen, ha ha, ăn dấm chua, ăn dấm chua.”

Cười nhiều khiến Uông Vượng không phát hiện ra khuôn mặt Thẩm Sơ Trạch trong bóng đêm khề ửng hồng, sau đó thẹn quá hoá giận, một đường lao qua, trực tiếp cúi xuống cướp lấy môi cô, điên cuồng mút vào, cho đến khi Uông Vượng không thể thở, hai người mới hồng hộc thả nhau ra.

Uông Vượng ngưng ngưng cúi đầu, tâm tình Thẩm Sơ Trạch vui vẻ lái xe trở về.

Hai người ngọt ngọt ngào ngào không rời nhau, có điều không hoàn mỹ chính là Thẩm Sơ Trạch quá bận rộn, nhưng mỗi ngày anh đều dành thời gian để cùng cô ăn cơm, nếu không phải bữa trưa thì cũng là bữa tối, bữa sáng anh đều dậy thật sớm giúp Uông Vượng chuẩn bị sẵn sàng.

Từ lần đó, buổi tối đi ngủ Uông Vượng đều đem cửa khoá chặt, không cho Thẩm Sơ Trạch một chút cơ hội nào, làm cho anh thường xuyên thở ngắn than dài, ngày ấy thật sự quá ngốc đi.

Thời gian đến Tần lăng cuối cùng đã đến, trước ngày xuất phát một hôm, một người bạn đã lâu không liên lạc tìm được cô, lại nói muốn cô đi cùng.

Uông Vượng vốn là người không biết từ chối người khác, vì vậy đã đồng ý, có điều trước đó đã nói, phải cẩn thận, không được phân tâm, an phận, an phận và an phận.

Ngày đó cuối cùng đã đến, Uông Vượng rất hưng phấn, được chứng kiến một kỳ tích ngàn năm lịch sử đầu phải chuyện dễ đâu, cho nên lúc trên xe miên man suy nghĩ “Thẩm Sơ Trạch, chúng ta nhất định chọn thời điểm địa cung được mở ra mà thề non hẹn biển a.”

Ngồi hơn mười tiếng đồng hồ khiến Thẩm Sơ Trạch ỉu xiu, trên người còn bị Uông Vượng đè nặng, mười mấy tiếng, mệt chết đi được.

“Em chắc không phải đi thề với người chết chứ, sau đó nói chúng ta đợi ngàn năm sau với có kết quả?”

“Không biết a, ý của em là vĩnh hằng đó.”

“Làm gì có cái gì gọi là vĩnh hằng, đều là tiểu thuyết tình cảm thôi, hết lần này đến lần khác đi lừa gạt tình cảm mấy cô nữ sinh như em.”

“Anh đối với em có phải nhất thời không?”

“Có phải không, cũng đã hơn tám năm nha.”

“Cũng chỉ có thể nói rằng, thứ gì không có được chính là tốt nhất.”

“Ài, cho dù anh lại thích em, lại yêu em, cuối cùng không phải một mình anh vun đắp.”

“...”

Uông Vượng trầm mặc, phụ nữ trong khi yêu vẫn thường nghĩ đến rất nhiều điều.

Cuối cùng, xe dừng ở một thị trấn nhỏ, Thảm Sợ Trạch thở phào một cái.

Bạn đang đọc truyện *Những Châm Cự Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Làm Cho Người Sợ Hãi.

Ngày đầu tiên đoàn người bận rộn đem dụng cụ chuyển vào, giai đoạn đầu làm tương đối tốt, hiện tại vấn đề hàng đầu chính là mở vừa mộ. Mỗi người đều được phát một tấm thẻ thông hành, bởi vì là hạng mục trọng điểm của quốc gia, cho nên xung quanh có cảnh sát bảo vệ, mỗi nhân viên ra vào đều phải quét thẻ thể kiểm tra.

Lăng của Tần Thủy Hoàng quả thật có giá trị khiến người ta kinh ngạc, Uông Vượng và Thảm Sợ Trạch đều chứng kiến cái thời khắc hàng triệu người mơ ước, khi cửa hầm mộ được mở ra, ánh mắt mọi người đều chăm chú nhìn vào khe hở của địa đạo, chỉ là có một mùi ẩm mốc xông vào mũi.

Thảm Sợ Trạch nhìn chăm chăm vào khe hở đang được mở ra, trên mặt không nhiều biểu lộ lắm, nhưng tay lại nắm chặt tay của Uông Vượng, trong lòng anh không bình tĩnh, giọng nói có chút run rẩy, tại bên tai cô nhẹ nói “Anh yêu em”

Lời vừa nói ra trái tim Uông Vượng đập liên hồi, cảm giác kích động vây quanh cô, vì vậy cô đứng thời điểm lăng mộ mở cửa, đồng thời nghe được lời “Yêu” đầu tiên của Thảm Sợ Trạch, anh dừng ngắt đi.

May thay Thảm Sợ Trạch đứng bên cạnh nhanh tay ôm lấy cô.

Điều này làm cho đoàn người bàn luận rất lâu, công tác sau đó vô cùng nhàm chán, cho nên Thảm Sợ Trạch và Uông Vượng giúp mọi người tạo bát quái cũng coi như đã tạo một phần công đức.

Hiện trường khai quật ở bên ngoài, tuy nhiên bởi vì nơi này vốn gần một điểm thăm quan nên có không ít du khách ghé đến, có điều cũng chỉ vào ban ngày, hơn nữa địa điểm khai quật cũng cách khá xa.

Ban ngày bình thường cũng có khá nhiều người, mọi người đều bận rộn với công việc của mình, đến tối, mọi người đều kết thúc công việc và trở về, chỉ còn rải rác vài người ở lại làm việc, địa cung bây giờ đã được mở, công việc bây giờ chỉ còn chạy thẳng đến phần mộ của Tần Thủy Hoàng. Hiện trường khai quật là một nơi âm trầm hoang vu, làm cho người ta không tránh khỏi sợ hãi.

Sau khi đến hiện trường, Thủy Ngân sống chết muốn đi theo lại không biết đã đi đâu, chỉ nhắn cho Uông Vượng một tin nhắn nói có chuyện phải đi, Uông Vượng lo lắng nhưng không biết làm gì, chỉ có thể để bạn đi.

Trước kia cũng đã từng trải qua mấy cuộc khai quật mộ cổ cho nên Uông Vượng cũng coi như có kinh nghiệm, nhưng Thảm Sợ Trạch thì không thể, anh là thiếu gia chưa từng đến những nơi hoang vu hẻo lánh thế này.

Lúc này anh có chút hối hận khi không nghe theo lời khuyên của Chu Húc Hạo. Bây giờ thì đã muộn, nhưng nơi này cũng không phải không có lợi, thuận tiện để anh và Uông Vượng nuôi dưỡng tình cảm.

Thế nhưng thiếu gia anh đã quên, không biết Uông Vượng có sợ hay không, bản thân anh đã thấy sồn gai ốc.

Bạn nhỏ Uông Vượng đã có “thâm niên đào mộ”, tự nhiên thích đi tuyến đầu, mà Thảm Sợ Trạch ở bên ngoài trông coi một đồng cổ vật, nghe chuyên gia giám định, sau đó cho công ty ý kiến, phòng ngừa trường hợp xấu xảy ra, chộc giận đến quan toà lão gia.

Từ hồi trung học Uông Vượng đã rất thích lịch sử, khi đó xem “Hồ sơ Bảo Quốc” đã rất hâm mộ những nhà khảo cổ chuyên đi đào mộ, bọn họ dùng trái tim mạnh mẽ, bàn chải mềm mại đem những vật chìm sâu dưới đất ra ánh sáng, làm cho chúng thấy ánh mặt trời, một lần nữa được người đời thưởng thức, điều này khiến cô cảm thấy nếu mình làm được thế nhất định sẽ có cảm giác thành công.

Hôm đó đã muộn, nhiều người đã ra về, mà Uông Vượng vẫn còn chăm chú, cẩn thận quét quét một khối ngọc được khảm trong tường đất, Thảm Sợ Trạch thừa lúc này tiến đến ôm cô vào lòng.

Cả người Uông Vượng cứng đờ, từ ngày Thảm Sợ Trạch nói với cô ba từ đó, hai người vì công việc bận rộn và khác nhau mà ít gặp nhau, hiện tại tuy nói vẫn còn vài người đang đào bới, nhưng ở đây là bên trong mộ, không gian nhỏ, mỗi người đào một góc nhỏ, không thể không thấy nhau.

Thẩm Sơ Trạch từ sau ôm lấy lưng Ưông Vượng, tựa đầu lên hõm vai cô, hơi thở nóng bỏng phả lên cổ cô, ngửa ngáy “Anh yêu em”

Người Ưông Vượng tiếp tục đóng băng, nghe Thẩm Sơ Trạch nói trống ngực đập thành thịch, trong lòng như có thứ gì đó muốn tràn ra.

Một lúc lâu sau, thanh âm rầu rĩ của Thẩm Sơ Trạch truyền đến “Lần đầu anh nói thì em ngắt xiu, lần thứ hai anh nói thì em im lặng. Muốn đến lần bao nhiêu em mới đáp lại anh “em cũng thế” đây?”

“Em... em...” Ưông Vượng há to miệng, ngoài “em” ra thì cô không nói được gì nữa. Một người bản tính phong kiến như cô, ngoài nói câu “Tôi yêu tổ quốc” ra thì chưa từng nói yêu người nào hết, cô sao có thể thoải mái nói ra miệng đây.

“Em xin lỗi, em thật sự không nói nên lời, nhưng anh biết tình cảm của em đúng không?”

“Ài, em đã được nghe ba từ đó rồi, em nghĩ rằng nói ra miệng dễ thế sao? Nhưng vì em, anh đã nói. Anh sẽ không ép em, em từ từ cũng được, nói không chừng một lúc nào đó, em sẽ nói cho anh nghe.” Thẩm Sơ Trạch rất hiểu lòng người, Ưông Vượng rất hạnh phúc.

Cô buông đồ vật trong tay, quay đầu, Thẩm Sơ Trạch đang đợi cơ hội này, vội chiếm môi cô, cho cô một nụ hôn nóng rát, cho đến khi cô không thở nổi.

“Anh...” Thở hồng hộc, mắt mờ màng làm Thẩm Sơ Trạch nhận không được còn muốn tới thêm lần nữa.

“Em để anh nhìn nhiều ngày như vậy, đây là trừng phạt em vì không nói ba chữ kia.”

“Em không phải đã nói “Em xin lỗi” rồi sao” Ưông Vượng làm nũng.

“Em...” Thẩm Sơ Trạch lại khẽ mỗ một chút xuống môi cô.

“A...a...a...” Nữ bát quái Triệu Mạn lại xuất hiện, “Hai người, sao có thể trước một người không có người yêu như em trình diễn màn yêu đương nồng nhiệt thế a! Làm trái tim người ta ngứa ngáy nhá. Làm sao bây giờ~”

“Tám.” Thẩm Sơ Trạch cười nhìn Ưông Vượng không dám ngắt đầu, lại hơi trêu tức trả lời cô nàng cũng không kém phần hèn mọn bỉ ổi.

“Ai da, Thẩm đại luật sư, đây là lời vàng của anh cho em được tám nhá, em đây không quấy rầy hai người tại hãm mộ âm u này thân mật yêu đương nữa, có điều không nên quá nhiệt tình à, vạn nhất bị cái gì gì đó đánh lên! A! Chị Vượng, chị hiểu mà ~ a!”

Ưông Vượng nghe Triệu Mạn càng nói càng kỳ cục, lặng lẽ đưa tay nhéo lên người cô một cái.

“Hừ, không phiền hai người nữa, em cùng mọi người trong đoàn đi ăn cơm, cô nam quả nữ hai người ở trong mộ “choi” vui vẻ nhé.” Triệu Mạn tức giận lắc lắc móng đi ra, trong miệng còn không quên lầm bầm “Đang có ý tốt mời hai người đi ăn cơm, còn không nhận lấy, hừhừ, hôm nay chính là ngày quý, trời mới biết được ngôi mộ này hôm nay sẽ lộ ra cái gì.”

Ưông Vượng nghe đến ngày quý, trong lòng không ngừng gào thét, xong rồi, phải nhanh lên, thứ này vô cùng huyền ảo. Tuy nói cô đã từng học qua chuyên ngành khoa học, nhưng dù sao nhân sinh cũng kỳ lạ, quả thật việc làm của bọn họ so với việc trộm mộ cũng chẳng khác là bao nhiêu, đều là đang quấy rầy giấc ngủ an bình của người trong mộ.

Thẩm Sơ Trạch trong lòng run rẩy, tuy không mê tín nhưng cái loại này thà tin là có thể còn hơn là không tin a.

Hai người nhìn quanh bốn phía, lại phát hiện bốn phía đã chẳng còn ai.

Bạn đang đọc truyện *Nhúng Chàm Cực Phẩm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Nhúng Chàm Cực Phẩm

Edit: Panda đào hoa

Beta: Hana

Chương 35

Ưông Vượng hô lên một tiếng: “Còn có ai sao?”

Chỉ nghe thấy những tiếng “Sao...sao...sao” vọng lại! Điều này làm cho cô không khỏi bần rùn chân tay.

Hai người nhìn nhau cùng đi ra ngoài, cô nàng Triệu Mạn này

Khi người mình mình, cũng đi ra ngoài, cơ năng thực hiện này chạy thật sự rất nhanh, mới thoáng cái mà đã không thấy bóng dáng đâu.

Một phần âm trầm quý dị, đây là lần đầu tiên Thẩm Sơ Trạch đến một nơi như vậy, tim đập loạn nhịp, có lẽ anh không nhận ra mình đang lôi kéo Uông Vượng nấp ở bên người cô, bàn tay to gắt gao cầm lấy cánh tay nhỏ bé của Uông Vượng, cùng cô đi ra ngoài.

Đột nhiên bên trong có một tia sáng phóng tới, “Ai nha mẹ ời!” Người đàn ông này thể nhưng lại trực tiếp trốn về sau lưng Uông Vượng!

Uông Vượng không thoải mái hí mắt, không phải là cô không sợ mà là vì cô cảm thấy “Đào mộ” lần này không phải là do cô tình nguyện đi mà chính là bị ép buộc đi, dù có báo ứng cũng sẽ không báo lên đầu cô. Hơn nữa lúc trước cô còn thành tâm thành ý đi đến miếu Bồ Tát cầu một lá bùa hộ mệnh.

“Uông Vượng?” Một âm thanh truyền đến khiến cho Thẩm Sơ Trạch thành công từ phía sau lưng Uông Vượng chui ra, đây là giọng nói của Trình Huy Lang.

“A, Trình Huy Lang, sao anh lại tới đây!” Tâm tình Uông Vượng hiển nhiên không tệ.

“Tôi đến tìm em, quan tâm một chút.” Trình Huy Lang đến gần, vỗ vỗ vai Uông Vượng, thành công làm cho Thẩm Sơ Trạch bất mãn.

“Đừng xem tôi như người chết.” Chụp lấy tay Trình Huy Lang, Thẩm Sơ Trạch nói.

Trình Huy Lang liếc nhìn anh một cái: “Mới vừa rồi sao tôi chỉ thấy mỗi mình Uông Vượng? Cậu đứng ở đâu vậy?”

“Khụ khụ” Thẩm Sơ Trạch khụ vài tiếng để che dấu, tính ôm lấy Uông Vượng đi tiếp.

Uông Vượng nhìn Thẩm Sơ Trạch hiện tại bộ dạng như một cậu bé đang khó chịu, thầm nghĩ muốn nhổ hết đám lông hổ của anh, vì thế nịnh nọt nói với Trình Huy Lang: “Tiểu Lang Lang, cậu là đặc biệt đến tìm chị sao~”

Nhìn bộ dạng cảnh giác của Trình Huy Lang, Uông Vượng cười cười, cười đến ‘phong tình vạn chủng’ nói: “cậu đã ngàn dặm xa xôi đến đây, vậy chị sẽ mời cậu ăn một bữa cơm thật ngon ~ đi thôi ~”

Thẩm Sơ Trạch trầm mặt, người phụ nữ này không muốn sống nữa hay sao, đối với anh vẫn chưa bao giờ cười sáng lạn câu hồn như vậy, thế nhưng lại cười với tình địch cười như vậy, được, tốt lắm!

Ba người trừ Thẩm Sơ Trạch âm trầm, còn Uông Vượng và Trình Huy Lang đều cười không ngừng, lái xe tới một trấn nhỏ, trong trấn chỉ có một nơi nhìn giống khách sạn, đó là công ty vì khai phá Tàn lã mà xây nên, vì thế ba người đến nơi đó.

Nhóm buôn chuyện của Hoa Lệ Lệ cũng đang ăn cơm ở đó!

“Woa ~ woa~, chị Vượng, chị thì ra thích kiểu chuyện tình tay ba nha~” Triệu Mạn đang ngồi ở bàn ăn cơm, nhìn thấy Uông Vượng đi vào thì lập tức mở to hai mắt, ánh mắt loé sáng.

“Thì sao thì sao, ăn cơm của cô đi.” Uông Vượng chụp lấy đầu

Triệu Mạn, Triệu Mạn lui về hai bước, vừa vắn lui vào trong lòng chủ quán Tô Nham!

Khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời trở nên đỏ bừng.

Uông Vượng nhe răng cười lấy tay xoa xoa mặt Triệu Mạn, cười cười đi đến bên cạnh.

Thẩm Sơ Trạch liếc mắt nhìn Trình Huy Lang đầy vẻ địch ý, không nói lời nào đuổi theo Uông Vượng.

Trình Huy Lang liếc đôi mắt quý dị nhìn Triệu Mạn, sau đó nhếch miệng cười, cũng đi theo lên, lúc đi qua Triệu Mạn thì ở bên tai cô nhẹ giọng nói: “Khách sạn Huyền Vũ, chín giờ, phòng 603.”

Sắc mặt Triệu Mạn trở nên trắng bệch.

Uông Vượng, Thẩm Sơ Trạch, Trình Huy Lang ở trong tình huống không khí xung quanh vô cùng quý dị, ăn hết một con gà, một con vịt, một con cá, một đĩa rau xào, một phần ngô chiên, một phần canh xương bò, một bát súp gạo nếp, còn có ba chén cơm đầy.

Ăn uống no say, Uông Vượng cứng rắn lôi kéo Thẩm Sơ Trạch cùng Trình Huy Lang lặn mất, Thẩm Sơ Trạch không chịu.

“Hôm nay là tiết quý, đi ra ngoài rất dễ dàng động đến quý, không bằng cứ ở trong phòng nghỉ ngơi thì hơn.” Thẩm Sơ Trạch nói như thế.

“Không được, về phòng nghỉ ngay thì sẽ phát phì mất.” Uông Vượng không chịu lùi bước.

“Béo một chút cũng tốt.”

“Đi thi!” Uông Vượng một tay đẩy Thẩm Sơ Trạch ra, không sợ chết tóm lấy Trình Huy Lang quay đầu bước đi, “Anh không đi thì em đi cùng Trình Huy Lang.”

Thẩm Sơ Trạch không đi theo, nhưng ánh mắt thâm trầm nhìn theo bóng dáng hai người, khí lạnh quanh thân làm cho Tô Nham muốn nghe ngóng tin tức cũng không dám tới gần.

Uông Vượng ngồi trên chiếc xe thể thao của Trình Huy Lang, sờ sờ tây nhìn ngắm: “Anh ngàn dặm xa xôi đến mà đến xe cũng thuê rồi sao.”

Trình Huy Lang miết miết miệng: “Đâu có, tôi chỉ là sau khi đến đây nói người ta mua một chiếc xe mới, em xem, đến biển số xe còn chưa có nữa kìa.”

“Anh...anh.” Uông Vượng bị cứng họng, quay ra sau nhìn thấy

con sông bên kia phong cảnh cũng không tệ lắm, hai người xuống xe đi dạo một chút.

Rượt rượt đuổi đuổi nửa ngày, tâm tình cũng vui vẻ hơn, cũng trở về xe, Trình Huy Lang gài dây an toàn vào cho Uông Vượng, không lập tức khởi động xe mà nhìn chằm chằm về phía trước.

“Em cùng cậu ta, thật sự hạnh phúc sao?” Trình Huy Lang bắt ngờ hỏi, vẻ mặt cô đơn này làm cho Uông Vượng trong lòng ngẩn ra.

“Tôi....tôi...” Cô há miệng thở dốc, đúng là không thể nói hai hai chữ “hạnh phúc”. Hai chữ ngọt ngào này lại là hai chữ đả thương người khác.

“Aizz, quên đi.” Trình Huy Lang tự giễu cười, khởi động xe chạy về phía khách sạn.

Đi được nửa đường, nhìn về phía trước có năm người phụ nữ ngoắc tay về phía bọn họ, vì thế Trình Huy Lang tốt bụng ngừng xe.

“Bác à, có chuyện gì.”

“Có thể cho tôi đi nhờ một đoạn không? Đến ngã tư phía trước.”

“Được, lên xe đi.”

Trình Huy Lang tốt bụng, Uông vượng chưa kịp ngăn cản thì vị bác gái kia đã lên xe. Uông Vượng sợ hãi rụt rè ngồi quay mặt ra sau liếc nhìn bác gái một cái, chuyện ma quỷ như vậy thật sự không ít nha! Vì thế lẩm bẩm trong miệng.

Bác gái đưa hai trái táo lên: “Đây là nhà tôi trồng, hai người ném thử đi.”

Trình Huy Lang tùy tiện nhận lấy, cắn một miếng, mà Uông Vượng vẫn cầm ở trong tay, không dám đưa lên miệng.

“Bác gái cái này rất ngon.”

Đại thẩm rất cảm khái nói: “Đúng vậy, thực sự rất ngon, tôi nhớ đứa con đầu của tôi cũng rất thích.”

Sắc mặt Trình Huy Lang lập tức cứng đờ trắng bệch, thiếu chút nữa đã đâm xe vào bên đường, người Uông Vượng cũng ướt đầm mồ hôi.

Nhưng lại nghe đại thẩm nói: “Aizz, sau khi sinh xong lại không thích ăn nữa.”

Tâm trạng sợ hãi của hai người rốt cục cũng buông xuống, nhưng mà quần áo mồ hôi đã chảy

rong rong.

Bác gái ở ngã tư phía trước xuống xe, cứng rắn muốn cho hai người vài trái táo để cảm ơn, hai người khéo léo từ chối.

Một đường chảy thẳng về khách sạn, lúc xuống xe Trình Huy Lang còn nói một câu: “Nếu không hạnh phúc thì lúc nào cũng có thể đến tìm tôi.”

Điều này khiến cho tâm hồn non nớt của Uông Vượng cảm động một hồi lâu, vì là khách sạn của công ty cho nên các nhân viên đến “lấy phần” đều ở nơi này, hơn nữa chỉ cần không phải là nhân viên bung trà rót nước thì mỗi người đều được một phòng riêng!

Uông Vượng quẹt chìa khóa cửa, vừa mới bước vào cửa, còn chưa kịp bật đèn thì đã cảm giác được một mối nguy hiểm đang đến gần mình

Bạn đang đọc truyện *Những Châm Cực Phẩm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.